

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Membre
de la U.C.I.F.

Difusió
controlada
per O.J.D.

Director:

Joan E. Jarque i Jutglar
Impressió: Promotora de
Publicacions Periòdiques
i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit legal:
B-14387-1979

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"En la pregària
de Jesús per l'Església
futura (Jn 17,20-26),
tots els cristians,
encara que
separats, poden i
deuen trobar-se reunits
per demanar-li que
"pacifiqui, guardi
i reuneixi la seva
Església segons
la seva voluntat".

Paul Couturier

Any IV N.º 173

Setmana del 16 al 22 de gener del 1983

40 Ptes.

afinant Rumors

Els rumors són com les mosques. No sabem d'on vénen però sabem què els atrau: la por i el desig. La por que s'anomenin per als bisbats catalans bisbes que no sintonitzin amb el nostre poble, fa néixer el rumor d'uns possibles nomenaments; el desig que sigui nomenat tal o qual persona per a una determinada diòcesi en fa néixer d'altres.

Gosariem dir que a l'Església els rumors, com les mosques, fan més nosa que servei. L'experiència ens allibera quan ho encerten —ben rares vegades— no són més que una travessa afortunada. I sempre ens distreuen d'allò que és essencial: pregar pels bisbes que ens deixen, pels que han de venir i pregar i treballar perquè les Esglésies locals siguin fervents, plenes de fe i de confiança en el Senyor que vetlla sempre fidel —a voltes de maneres que no entenem— per a la seva Esposa.

Joan E. Jarque i Jutglar

França: atemptat contra la llibertat d'ensenyament

En l'actualitat, les escoles catòliques franceses acullen prop de dos milions d'alumnes, el 15,4% del total d'alumnes escolaritzats. El passat dia 20 de desembre el Govern socialista, a través del ministre d'Educació Nacional, Alain Savary, ha presentat un projecte de remodelació de tot l'ensenyament públic i privat que podria comportar la gradual desaparició de l'ensenyament lliure francès i, per tant, de l'escola catòlica.

La proposta del ministre Savary, com és natural, ha provocat tota mena de reaccions: favorables per part dels qui sempre han defensat l'escola laica com a escola única per a tothom; i desfavorables per part dels qui des de fa temps malden per a consolidar l'escola lliure com a exigència

del dret dels pares a decidir sobre l'educació que han de rebre els fills.

No ens ha de sorprendre, però, que aquest conflicte s'hagi provocat. En efecte, el Partit Socialista francès sempre s'ha manifestat contrari al finançament de l'escola lliure per part de l'Estat, i l'actual president François Mitterrand, en ocasió de les eleccions de maig del 1981 ja havia anunciat que "seria implantat un gran servei públic, unificat i laic d'educació nacional".

Per tal de comprendre la importància del tema que ens ocupa, pot ser d'interès fer un breu repàs de l'actual situació de l'ensenyament privat a França, de les diferents opcions polítiques referents a la llibertat d'ensenyament i del ressò que el projecte del ministre Savary ha provocat.

El govern de Mitterrand posa en perill l'existència de les escoles catòliques.

(Continua a la plana 23.)

Consell General de Metges:

"La llei ha de garantir la llibertat del metge a negar-se a practicar l'avortament"

Madrid.— "Els metges ens enfrontem amb la idea de la despenalització de l'avortament per raons de convicció", ha manifestat el doctor Rivera, president del Consell General de Col·legis de Metges d'Espanya, en preguntar-li la seva opinió sobre unes declaracions del ministre de Sanitat i Consum, Ernest Lluch, relatives a aquest tema i que després el senyor Lluch ha matisat.

"El metge està entrenat i mentalitzat —continua— per a salvar la vida i tractar de perllongar-la. En el codi deontològic actualment vigent s'assenyala l'obligació de tot metge a respectar la

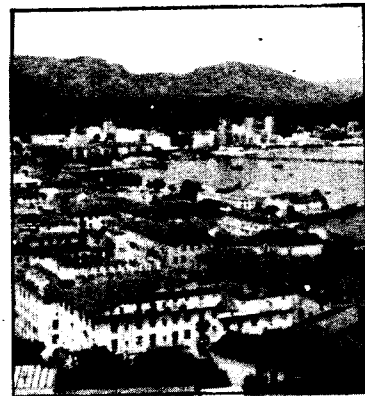
vida humana. De moment, i sense entrar en cap tipus d'argument legal o religiós, simplement per motius de convicció, no podem interrompre la seva vida."

Sobre la seva possible justificació en el cas de fins terapèutics, el doctor Rivera assenyala que "els tres grans grups des d'on el PSOE pretén despenalitzar l'avortament són la violació, la malformació fetal i l'agreujament de l'estat d'una dona malalta. En el primer cas es mata el nen i la dona se la deixa sense el producte de la concepció. En el segon cas si no es planteja el fet de matar els subnormals no es pot plantejar el matar-los abans de néixer, seria

una hipocresia. I en el darrer cas, els avanços de la tècnica han demostrat que es pot posar en observació qualsevol tipus de malaltia o tractament malgrat un embaràs".

Finalment, respecte la postura que adoptarà el Consell General digué que "el metge està obligat a mantenir la vida humana, per la qual cosa qualsevol legislació ha de garantir la llibertat del metge a negar-se a realitzar la pràctica de l'avortament. Plantejar aquesta situació, i crec que no hi ha cap legislador que s'hi atreueixi, suposaria un enfrontament dur amb la classe mèdica".

Provença i Còrsega

El Sant Pare dóna suport a la promoció de llurs llengües

Roma.— Formant part de les visites "ad limina", els bisbes de la regió eclesiàstica francesa "Provença-Mediterrània" (a la qual pertany l'illa de Còrsega), foren rebuts pel papa Joan Pau II, qui els adreçà unes paraules durant les quals els incità a posar llur atenció en els idiomes autòctons. Heus ací les paraules textuais. (El subratllats següents, són obra de "Catalunya Cristiana".)

"Jo voldria afegir unes paraules complementàries sobre el patrimoni cultural de les vostres regions d'on la religió popular és precisament tributària. És molt important respectar-la i fer-la respectar. ¿No està impregnada de la saba i del saber cristians? S'assisteix desgraciadament massa sovint a un assaig de secularització d'aquestes riqueses espirituals. Ara bé, existeix una evident correlació entre la cultura popular i la fe del poble. Però justament per evitar aquesta secularització. És important que siguin estimats i ajudats tots els homes de bona voluntat, cristians o no, que busquen presentar aquest patrimoni, i hi ha a casa vostra múltiples iniciatives dignes de lloança, entre els ensenyants, entre els animadors culturals o artístics, que s'esforcen a preservar les llengües regionals o bé rovífar-les, i també els encarregats d'emissions regionals de televisió o de ràdio. Es tracta, en fi, de respectar la contextura cristiana d'aquest patrimoni, el seu caràcter permanent i sempre actual més enllà de les vicissituds de la història. L'Església ha d'ésser la primera a comprendre aquesta empresa, a interessar-se, i a aportar la seva contribució i el seu compromís".

sumari

6

MARE I MESTRA
El 25 de gener serà promulgat el nou Dret Canònic.

8 i 11

CATALUNYA
Vic: 250 "quintos" es reuniran a La Gleva. Presència catalana a l'encontre de Taizé a Roma.

CENTRALS

Bernard Mathanson:
"L'embrió humà ja no forma part del cos femení".

26

MISCEL·LÀNIA
La Missa en català per televisió.

Centre d'Estudis Pastoral.- Cursos del segon trimestre, gener-març 1983. **TARDA:** Curssets inclosos en la programació general: **Aspectes de la caritat**, a càrrec de Joan A. Véntosa, director de Caritas diocesana de Barcelona, 7 sessions, els dijous, del 13 de gener al 17 de febrer, de 4.30 a 5.30. **La vida interior**, a càrrec de Josep Rambla, jesuïta responsable de formació, 7 sessions, els dijous, del 13 de gener al 24 de febrer, de 5.45 a 6.45. **Recuperar els símbols**, a càrrec del P. Genís Samper, 4 sessions dobles, 8 hores, els dijous, del 3 al 24 de març, de 4.30 a 6.45.

VESPRE: Jesús en el marc del seu temps; fonts i mètodes per conèixer el medi de Jesús; institucions religioses; els grups político-religiosos; les festes jueves, a càrrec del P. Ignasi Ricart, de la Facultat de Teologia, 6 sessions, els dimecres, del 12 de gener al 16 de febrer, de 2/4 de 8 a les 9 del vespre.

En quin Déu creiem?, el Déu de la Bíblia, el Déu de Jesús que ens han volgut "demostrar", Déu ésser necessari o amor

lliure?, Déu i la Història, a càrrec del P. Josep Vives i Solé, de la Facultat de Teologia, 6 sessions, els dijous, del 13 de gener al 17 de febrer, de 2/4 de 8 a les 9 del vespre. **Cristians joves en el món d'avui**, a càrrec del P. Genís Samper, 5 sessions, els dimarts, del 22 de febrer al 22 de març, de 2/4 de 8 a les 9 del vespre. **La vida interior**, a càrrec de Josep Rambla, jesuïta, responsable de formació, els dijous, del 24 de febrer al 24 de març, de 2/4 de 8 a les 9 del vespre. **Els Evangelis de la Passió**, 5 sessions, a càrrec d'Oriol Tuñí, els dijous del 24 de febrer al 24 de març, de 2/4 de 8 a les 9 del vespre. Informació i inscripcions: Rivadeneyra, 6, 3.ª pl., Barcelona-2. Tel. 317 48 58.

IV Encontre Nacional sobre Joventut-Parròquia.- Destinatari: Joves cristians de la JAC i d'altres moviments, i agents de Pastoral juvenil. Lloc: Residència de St. Pere Màrtir, PP. Dominics, Alcobendas, Madrid. Dates: del divendres 28 de gener a les 8 del vespre, al diumenge 30 a les 4 de la tarda. Inscripcions: Jóvenes A.C., c/. Alfonso XI, 4, 5.ª. Tel. (91) 232 11 37, Madrid-14.

Fraternitats de Betània, Carles de Foucauld.- El proper dia 23 celebrarà dia de Desert (recés), per unir-se a la vivència del "Totus tuus", amb el lema: "En Maria ens trobem amb Jesús", dirigit pel missioner combonià P. Josep-M.ª Aresté. Lloc: Trafalgar, 70, 1.ª, 1.ª; horari: de 10 a 2/4 de 8. Tel. 302 71 77.

Centre Passatge, ptge. Mercader, 13.- Programa d'activitats per a persones d'edat. Dimarts: Ceràmica, a les 8 del vespre. Dimecres: Taller de tall, a les 11 del matí. Tarda, de 5 a 6, i de 2/4 de 8 a 2/4 de 9, Tàxi. Dijous: Taller de Labors, a les 5 de la tarda. Ceràmica i fotografia de 6 a 2/4 de 8. Divendres: Fotografia, a les 9 del vespre. Loga de 6 a 2/4 de 8. Activitats Culturals dels divendres: dia 14, cinema-fòrum, a les 5 de la tarda; a la mateixa hora, divendres dia 21, conferència sobre la "Barcelona romana", i el dia 28, visita a les excavacions romanes, sortida del Centre a les 5 de la tarda.

Pregàries per la Unitat de l'Església a la Catedral de Barcelona.- Durant la setmana de Pregària per la Unitat se cele-

braran els següents actes: Dijous, dia 20, i divendres, dia 21, exposició del Smm. i torns d'adoració des de les 4 de la tarda. A les 7, celebració de l'Eucaristia; i a les 7.30, Vespres cantades amb predicació doctrinal sobre el tema la Unitat. Dissabte, dia 22, XXVII aniversari de l'ordenació episcopal del nostre Cardenal-arquebisbe, la pregària per la Unitat serà a les 5.30 de la tarda. Diumenge, dia 23, a les 6 de la tarda, celebració de l'Eucaristia, presidida pel Sr. Cardenal que predicarà l'homilia sobre el tema específic de la Setmana: "Jesucrist, Vida del món". El Capítol de la Catedral i les Religioses Filles de l'Església que preparen aquesta celebració inviten a participar-hi a totes les religioses i a tots els fidels.

Fòrum Vergés. Setmana de pregària per la Unitat dels cristians.- Dies del 18 al 25 de gener. El tema de reflexió i pregària d'enguany és: "Jesucrist, Vida del món". A les Eucaristies del migdia es farà remarc de les intencions i temàtica recomanades. Dijous, dia 20 de gener, a les 8 del vespre, conferència a càrrec d'Hèctor Vall S.J. sobre "500 aniversari d'un personatge polèmic: Luter", vida, obra i sentit de la Reforma.

Trobades d'Espiritualitat.- Lloc: Santuari-Parròquia del Cor de Maria (Avda. Sant Antoni M.ª Claret, 45, Barcelona-25). Direcció: P. Anton M.ª Vilarrubias. **4art. diumenge de gener, dia 23, Trobada n.º 41:** del dia 22, dissabte, a 1/4 de 7 de la tarda en silenci, al dia 23, diumenge, a les 12 amb Missa Dominical al Santuari.

Oficinistes. O.C.O.- Ramblas, 122, Barcelona. Cursset sobre HISTÒRIA DE CATALUNYA, a càrrec del professor de l'Escola de Magisteri, pedagog, Dr. Lluís Folch i Soler, en quatre sessions els dies 20 i 27 de gener i 3 i 10 de febrer, a 3/4 de 8 del vespre. Per informació i matrícula al local social de dilluns a divendres de 7 a 9 del vespre. Telèf. 317 58 42.

Jornades de Formació i Convivència.- L'Adoració Nocturna Femenina organitza unes Jornades de Formació i Convivència pels dies 22 i 23 de gener del 1983. Tindran lloc a la Casa d'Exercicis de la Sagrada Família de Vallvidrera. Aquest any a les Jornades, per l'estudi i reflexió, es prendrà com a base la doctrina que el Papa ens ha deixat en el seu recent viatge a Espanya. Per informació i inscripcions: C/. Aragó, 268. Tel. 216 02 13, de dilluns a divendres i de 6 a 8 de la tarda.

GRANOLLERS-ESCOLA DIOCESANA DE CATEQUISTES

Després de les festes de

Nadal, l'Escola reprèn la seva tasca de formació de catequistes i d'aprofundiment de la fe per a totes les persones interessades, siguin o no catequistes. De moment, es donaran els següents cursos:

—**L'Evangelí de Sant Mateu. Lectura catequètica.** Dijous, de 4 a 6 de la tarda. Del 13 de gener al 17 de febrer, 6 sessions de dues hores. **Professor:** P. Rodolf Puigdollers, escolapi.

—**La pedagogia catequètica. Aplicació a l'infant i a l'adolescent.** Dijous, de 8 a 10 del vespre. Del 13 de gener al 10 de març, 9 sessions de dues hores. **Professora:** Eulàlia Palau, del Secretariat Interdiocesà de Catequesi i mestra del Grup escolar de Ciutat Badia.

—**Jesucrist.** Divendres, de 4 a 6 de la tarda. Del 25 de febrer al 6 de maig, 9 sessions de dues hores. **Professor:** Josep Herrero, professor de religió d'Institut Nacional de Batxillerat i coordinador del Centre Cristià dels Universitaris.

La informació, la matrícula i les classes, al local de l'Escola "CENTRE PIUS XII-HOAC", c/. Guayaquil, 72, GRANOLLERS. També podeu trucar al director de l'Escola, mossèn Josep Cardús, tel. 849 31 04 o a la Srta. Núria Dantí, tel. 844 83 54.

NOTA: Es donaran les classes sempre que hi hagi un mínim de 20 alumnes matriculats.

Concert a Marata.- El proper diumenge, dia 16 de gener, a les 10 del matí, a la Parròquia de Santa Coloma de Marata, **Les Franqueses del Vallès, RECITAL DE VIOLONCEL:** Ignasi Alcover intepretarà dues suites de J. S. Bach i una sonata de G. Crumb.

O.R.S. Cursset "Religions comparades".- Pel P. Enric Seguí S. J. A les 8 del vespre, carrer de la Torre, 28, àtic 1.ª **Gener:** dimarts 18, l'Hinduisme; dimarts 25, el Budisme. **Febrer:** dimarts 1, l'Islamisme; dimarts 8, el Judaisme. Amb projecció de diapositives. Per a informació: Tel. 209 85 78, de 7 a 9 del vespre de dilluns a dijous.

XII CURS DE MEDICINA TROPICAL.— Tindrà lloc en la FACULTAT DE MEDICINA DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA del 24 de gener al 25 de març de 1983, organitzat per Medicus Mundi, amb personal especialitzat i sota la direcció tècnica de la Càtedra de Microbiologia de la Facultat de Medicina.

Germans de Sant Joan de Déu, i Germanes del Sagrat Cor de Jesús

Dies 22 i 23 de gener, convivències vocacionals

Amic lector, una vegada més volem fer-te arribar a través de CATALUNYA CRISTIANA les nostres inquietuds i projectes per assolir una Pastoral Vocacional actual i propera que ajudi a descobrir el camí que Déu designa per a cadascú.

Hem estrenat un any nou, passaren les festes i un calendari ple de dies està davant nostre. Qui més, qui menys, ha fullejat els seus mesos amb expectació. Per la ment s'entrellacen futurs projectes, noves il·lusions i records ja passats. ¿Quan serà la Setmana Santa?, i el sant de cadaascú, ¿quin dia de la setmana serà...? Pensem en les vacances d'estiu, en les quals potser podrem fer allò que no poguérem el juliol o agost anteriors. ¡Quantes coses passades, presents i futures s'amunteguen enfront els fulls del flamant calendari!

El temps ens situa enfront a la vida: recollim, sembrem novament i esperem... Un Nadal, Any Nou, Reis, queden arxivats en el nostre cor, han passat de pressa, potser sense adonar-nos-en. Vindran altres Nadals, altres Anys Nous, altres Reis, altres dies i la vida continuarà inexorablement entre festes i treballs, entre penes i glòries, entre rialles i plors.

Un any més ha estat protagonista de la nostra història treballada amb esforços i alegries. Estem a gener, una mica monòton per alguns, poc plaent per altres i ens ha recordat que el deure quotidià continua amb el seu ritme incontenible d'esdeveniments.

Tanmateix en aquesta afamada pluja d'esdeveniments hi ha quelcom que perdura,

que no s'exhaureix, que no canvia ni enfosqueix, que és la llum de Déu a través de Crist que ens acompanya durant el dia i durant la nit. Il·lumina els llocs recòndits del nostre cor impulsant-nos a ésser millors que ahir. És el fidel company de viatge amb la seva torxa d'amor encesa, de l'amistat i del compromís.

En el nostre itinerari una Convivència Vocacional arriba. La seva data, els 22 i 23 d'aquest mes. Aquí, en el nostre Centre ens reunirem per a descobrir el que vol Jesús de nosaltres, quina ha d'ésser la nostra llum cristiana per a il·luminar les tenebres del més pobre i necessitat. Encara queda el sabor del tema central de l'anterior encontre: "¿Com em situo jo davant la vida...?". En aquest ens deixarem portar per la voluntat del Senyor, la seva crida personal ens invitarà a realitzar plenament la nostra vocació humana i cristiana. La seva llum inefable, càlida i amorosa la nostra ruta de dies i anys que vindran i anirà donant contingut a altres molts calendaris que amb curiositat caiguin a les nostres mans.

Aquí estarem marcant una fita en la teva història, en la meua, en la de tots des de l'oració, el servei i la fraternitat. Anirem junts, molt junts, dòcils i il·lusionats a l'encontre del Senyor. T'esperem amb l'anunci de la teva vinguda per a guardar-te un lloc a casa nostra.

La nostra adreça: Hospital Psiquiàtric, Sant Boi. Tel. 661 63 50.

Jaume Moliner

editorial

Obrers de la pau

Pau VI va instituir la Jornada per a la Pau i volgué que se celebrés cada any el dia primer de gener com per assenyalar la sol·licitud i la il·lusió de l'Església —fidels i pastors— no sols per a mantenir la pau en l'any que encetem sinó per enrobustir-la allà on trontolla i, si fos possible, fer-la florir allà on no n'hi ha.

I què podem fer els cristians per a la pau? Preguar, sens dubte, i això és molt. Adonem-nos com la pregària per la pau és constant i insistent en les nostres celebracions. La litúrgia cristiana és una súplica incessant per la pau. L'hauríem de fer més conscient i més sentida. Que ens brollés veritablement del cor i del pensament fins a esvaïr en nosaltres tot allò que li fos advers. I hi ha tantes llavors de "guerra" en el nostre ser i en el nostre fer!

La pregària, però, no basta. Jesús en proposar-nos en les Benaurances, la Carta Magna del capteniment cristià, ens diu que hem de ser "treballadors per la pau". I si ens ho demana vol dir que ho podem fer. Tots podem col·laborar a bastir la pau en el món començant per nosaltres mateixos i fent obra de pau al voltant nostre.

En el missatge anual del Papa per a aquesta diada, enguany Joan Pau II ens proposa el diàleg com a instrument de pau. Ell s'adreça en primer lloc, ben cert, als poderosos d'aquest món que tenen en llurs mans el trist poder de fer esclatar les guerres i que haurien de tenir la gloriosa saviesa de saber acabar-les i de consolidar la pau. I els diu com ha estat l'absència de diàleg la causa dels més de 150 conflictes armats d'ençà de la Segona Guerra Mundial; els exhorta a creure que el diàleg és sempre possible i necessari, i els adverteix que defugin els "falsos diàlegs".

Aquesta obligació del diàleg per a la pau ens ateny tanmateix a tots. "Parlant la gent s'entén" diu la saviesa popular i és ben veritat. Però saber parlar—dialogar vol dir cultivar l'actitud d'atenció, no sols "auricular"—sinó cordial vers l'altre. Escoltar acollint i comprendre. Respectant, en un mot. El que no vol dir pas no tenir conviccions fermes i idees clares. Sols el que té una casa ben bastida pot obrir-ne sense por les portes per rebre els altres i apreciarà l'acolliment que els altres li ofereixen.

Creiem que, sense immodèstia, és el que des de fa anys intentem fer CATALUNYA CRISTIANA: oferir un espai de diàleg als cristians del nostre país. No pretenem pas ser els únics, ni ens pensem pas fer-ho tot. Creiem, això sí, que fem una tasca bàsica per a la "pau intraeclesial"—que també s'ha de treballar per a aquesta pau!—. Els anglesos, poble convencional però pràctic, no gosen entaular un diàleg sense haver estat presentats. El nostre periòdic, setmana rera setmana, malda per "presentar" els uns als altres els cristians, dels nostres bisbats amb llurs esdeveniments, realitzacions, moviments, associacions. L'informació té aquesta virtut "britànica", modesta i bàsica si voleu: presentar els futurs dialogants.

Després serà "up to them" el que el diàleg sigui educat, constructiu, i pacificador. Heus aci com la lectura i la difusió del nostre setmanari pot ser una petita però eficaç col·laboració, a l'abast de tothom, per a l'obra indispensable d'establir i consolidar la pau en el món... començant per casa.

col.laboració

Frontal d'altar de Santa Maria del Coll (Girona).

Temps és temps

Els ritus de cap d'any són els més solemnes en el món religiós de les cultures de tots els temps i de tota la terra. Des de les planúries de Terra de Foc, passant per les selves amazòniques, fins a les avetoses canadenques; des de l'Estret de Bering fins a les riberes del Mekong, des de les jungles malaies fins als boscos d'eucaliptus australians, els etnòlegs més famosos no han parat de constatar la importància cabdal de les festes de l'Any novell en els pobles més diversos. És la festa de la Renovació del cosmos, quan el món torna a ser creat pel déu o pel demiurg, gràcies a les invocacions dels fidels. Aquella nit santa, tota la tribu s'aplega per demanar als déus del Cel que repeteixin la gesta original de la Creació del món. I els déus escolten les oracions, i el món continua, el món encara no s'acaba; la tribu se sent joiosa, i canta i balla, recomençant de bell nou la vida, com en una infantesa col·lectiva.

Els cristians som en part fills de la Llei i els Profetes, en part fills de les tradicions ancestrals de cada racó de terra on s'ha predicat la Bona Nova del Crist. En totes dues tradicions hi ha santedat, en totes dues s'hi ha manifestat l'elecció divina. Sant Pau fou el primer que ho va veure clar, amb l'escàndol—comprensible escàndol— dels primers cristians jueus. L'autor de l'Apocalipsis—menys comprensiu que Pau però no menys inspirat— parla de la rivalitat irreconciliable entre Babilònia i Jerusalem, entre el realisme del Cèsar, que és d'aquest món, i el realisme de Crist, que no és d'aquest món. Però aquesta tensió espiritual no es pot resoldre anul·lant un dels dos components—aquesta ha estat la temptació de quasi totes les heretgies— perquè en l'Evangeli no es concep el Cèsar sense Déu, però tampoc Déu sense el Cèsar, dins l'economia temporal.

Els cristians som jueus i gentils a la vegada, fills de la Promesa, però també fills dels nostres déus i de les nostres deesses telúriques, fills de les nostres mitologies locals; i pobres de nosaltres si trencàvem aquesta doble vinculació, optant pel camí fàcil. Els primers pares de l'Església ja van saber veure en el cristianisme aquesta simfonia dramàtica i majestuosa entre els eons, potències celestials, i el archontes, potències terrenals, i entremig d'ells l'home, regenerat per la sang del Crist, com a pedra angular de la Creació sencera.

Els cristians som "pedres" que hem esdevingut "fills d'Abraham" (Lc 3,8); per això mantenim un sentit lineal de la història: des del jardí d'Edèn fins a la Parusia; no hi ha "etern retorn". Però, com a hereus de la tradició hel·lènica, catapultada per les legions romanes, la nostra concepció del temps no és exclusivament lineal, sinó que admet certes modulacions. Per una banda, el temps com a cronos, com a

successió merament seqüencial d'una cadena d'eventualitat: un minut rera l'altre, una hora rera l'altra, un dia, un mes, un any, un segle, un mil·lenni... la mitologia ens representa el deu Chronos (Saturn) devorant els seus propis fills, signe palès del caràcter inexorable i destructor del temps, de la caducitat radical de les obres humanes que volen desafiar el temps. És el temps irreversible que flueix com aquelles aigües del riu que Heràclit contemplava filosofant. Temps que mata i que angosta, perquè ens acostava a la mort.

Però tots el pobles de la terra han sabut que el temps té una altra cara molt distinta: aquella que els grecs anomenaven *kairós*, paraula difícil de traduir a la nostra llengua, però dotada d'un camp semàntic perfectament entenedor. El *kairós* és el temps com a moment oportú com a "ocasió favorable", com a "instant decisiu". Aquí l'aigua no flueix riu avall, sinó que va omplint de sentit l'àmfora de l'Esdeveniment. El *kairós* és la dimensió temporal de la Plenitud; és aquell "moment" que Maragall volia etern dins del seu cor; és aquell instant fugisser que Goethe en boca de Faust, volia aturar perquè "du bist so schön" (ets tan bonic); és aquell "punt crític" de l'Hominització que Teilhard de Chardin veu en el canvi cap a Omega.

Les primeres paraules de Jesús de Galilea, després del baptisme de Joan, són "El *kairós* ja és ple", i és a prop del regne de Déu" (Mc 1,15). Si, per al jueu ortodox, l'àmfora del temps no podia omplir-se abans del Dia de Jahveh, al final de la història, per al deixeble de Jesús, en canvi la Plenitud del Temps ha arribat amb la pròpia persona del Mestre. Per això, el cristià no pot pensar el temps al marge de la referència a l'Esdeveniment central que el corona. Quan un poble, una cultura, elabora un calendari, el déu Chronos esdevé esclau del *kairós*. Doncs bé, els cristians hem posat Chronos per escambell als peus del propi Crist, que és el *kairós* vivent i etern. Ara farà mil nou cents vuitanta-dos anys del naixement de Crist: la *chronologia* pot ser inexacta, però la *kairologia* és ben precisa: l'Era cristiana és molt més que un simple model de calendari.

Els ritus de Cap d'any són el ritus commemoratiu de la Creació del cosmos. Alguna cosa hem heretat dels nostres avantpassats tribals quan encara diuen "Any nou, vida nova". Però, per al cristià, l'autèntica Creació del cosmos és la Renovació de totes les coses creades en Crist; i això coincideix amb un moment històric molt concret i molt ple, tan ple que les seves ressonàncies van més enllà de la pròpia història per a situar-se en la nova dimensió que en diem eternitat.

Jordi Bassas i Ribalta

el lector escriu

AGRAÏMENT ALS LLEIDATANS

Tots els lleidatans recordem prou bé la nit tenebrosa, trista i dramàtica; i aquell matí enai-guat, no de llum, de sol i de joia, sinó de temença, de boira i d'angoixa. Ningú no ho hauria dit mai!

Com a franciscans, difícilment podem imaginar-nos que, en unes circumstàncies climatològiques tan adverses, hauria pogut escriure mai sant Francesc aquella estrofa del seu càntic a les criatures:

"Lloat siguis, Senyor
per l'aigua
la germana servidora i humil,
preuada i casta".

No fou l'aigua "germana nostra", perquè ens va foragitar de casa amb ira. No fou tampoc "servidora ni humil", sinó que va acaparar i abassegar tot el que trobava en la seva ruta funesta i dissortada. Tampoc "preuada i casta", perquè va irrompre acompanyada de fang, de llot, amb indecència i grolleria.

Tanmateix els elements còsmics ens recorden que els homes a voltes són generosos i grans d'esperit, però a vegades es tornen feréstecs, soruts i indomables. Com l'aigua.

Estem segurs que en aquesta avinentesa tant paorosa, Francesc d'Assís hauria girat el seu esguard, esferit, per cantar

—com feia sovint— la fraternitat d'aquells que saben estimar en l'adversitat.

I això és el que volèm fer ara nosaltres. Volem fer palès el nom d'un institucions concretes, rera les quals hi ha unes persones anònimes que, amb més motiu, mereixen la nostra simpatia i el nostre reconeixement: Residència Juvenil San Anastasi, Col·legi Episcopal, Casa d'Exercicis, Pares Carmelites, Col·legi Claver dels pares Jesuïtes, Germans Maristes, Església Evangèlica i 148 famílies que oferiren estatge als alumnes de la nostra residència juvenil.

Volem fer constar les moltes visites rebudes, especialment la del Molt Honorable Presi-

dent de la Generalitat, senyor Jordi Pujol i la del Pare en Cap, senyor Antoni Siurana.

Que el Senyor recompensi amb abundor i escriu tanta donació, simpatia i acolliment.

Els franciscans
de la residència
"Sant Antoni de Pàdua"
de Lleida.

SEMPRE MÉS I MILLOR

Us felicitem pels números extraordinaris de "Catalunya Cristiana" amb motiu de la visita del Sant Pare.

Per altra banda ens felicitem per l'existència del periòdic que considerem imprescindible.

Josep Maria Nuet

Per un descuit involuntari, en el reportatge del n.º 170 sobre "L'art de fer neules a Catalunya", no hi constà el nom de l'autor de les fotografies. Són de Maties Paloma, de Mataró.

petits anuncis

BORSA DE TREBALL

OFERIMENTS

ADMINISTRATIU expert amb alemany i francès. *Contracte mercantil.*

ASSESSOR d'indústries tèxtils. *Contracte mercantil.*

PINTOR - decorador - estuador. *Contracte Mercantil.*

CONSULTOR-analista d'empreses amb gran experiència. *Contracte mercantil.*

AUXILIAR administrativa. *INEM-31.282*

VENEDOR de nivell o cap de vendes béns industrials. *INEM-18.808.007*

GERENT s'ofereix, amb gran experiència en organització d'empreses. *INEM-112.528.*

SOTS-DIRECTORA o responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social. *INEM-0/4.119.321.*

AUXILIAR administrativa en pràctiques matins. *INEM-31.705.*

DEPENDENTA - administrativa. *INEM 43.463.*

ADJUNT a gerència amb molta experiència. *Contracte mercantil.*

APARELLADOR. *Contracte mercantil.*

AUXILIAR administrativa. *INEM 24.172.*

CAP de vendes o cap de magatzem. *INEM 18.533.853.*

GERENT o executiu d'alt nivell. *Contracte mercantil.*

DIRECTOR comercial sector auxiliar Construcció i Béns d'Equip. *INEM 15.730.426.*

ADJUNT a Direcció, comptable o cap de magatzem. *INEM 40.006.*

DIRECTOR de fàbrica de productes químics. *Contracte Mercantil.*

AUXILIAR administrativa. *INEM 34.788.*

AUXILIAR comptable; facturació, caixa, etc. *INEM 1.820.056.*

AUXILIAR comptable administratiu només matins. *Contracte Mercantil.*

VIATJANT especialitzat en material audiovisual. *Contracte Mercantil.*

ADMINISTRATIVA-receptio-nista amb experiència. *INEM 17.448.822.*

ESPECIALISTA en comptabilitat analítica, planificació financera, costos, control de gestió i coneixedor temàtica fiscal. *Contracte Mercantil.*

ESTUDIANT darrer curs lleis només matins. *Contracte Mercantil.*

AUXILIAR administratiu. *INEM 32.375.*

ADMINISTRATIU amb experiència. *INEM 20.214.872.*

ADMINISTRATIVA molt acostumada, tracte amb públic. *INEM 20.758.352.*

AUX. ADMINISTRATIVA. *INEM. 18.882.454.*

SECRETÀRIA de direcció amb idiomes. *INEM. 20.83.69.64.*

Gerents interessats en algun candidat truqueu a l'Associació Cristiana de Dirigents. Tels. 319 77 21 - 318 79 77.

JOVE, 18 anys, parla català, castellà i alemany. Necessita treball. T. 666 24 79.

A SITGES, d'abril a octubre, lloguem pis a casa tranquil·la, 4 persones, preferiblement adults. Escriure a Catalunya Cristiana. Ref. pis temporada.

VENDAS

RUIXADORS
per vinyes, fruiters i horts.
J. PLANAS
Princesa, 53 - Barcelona-3
Teléfono 319 71 84

Libres, eines i material per jardineria y horticultura.

✉ Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

REIS

Busqueu obsequis?... Encertareu si no oblideu l'impressionant llibre

"SE HIZO INDIO"

2.ª Edició augmentada.

Nombrosos lectors coincideixen amb una periodista americana que va dir, "L'impacte que m'ha deixat el llibre 'Se hizo indio', ha estat immens, igualment li ha passat a Pere" (el seu espós). I ell afegeix "Començar a llegir-lo és impossible suspendre per un moment la seva lectura".

És una recopilació de textos i fotografies per José Ricart. El trobareu a "La Hormiga de Oro"; a "El Corte Inglés", Plaça Catalunya; a "Balmesiana", C/. Durán i Bas, 11; a "Llibreria Francesca", Passeig de Gràcia, 91; a "Drugstore", C/. Tuset, 19-21, etc.

Distribuidora "La Hormiga de Oro", Avg. Portal de l'Àngel, 5.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho, junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

NOM _____
ADREÇA _____
POBLACIO _____ Tel. _____

[PREU LÍNIA

100 ptes.
150 ptes.
200 ptes.
250 ptes.
300 ptes.
350 ptes.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

MES SETMANES

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on., Barcelona-7, amb 48 hores d'antelació.

Catalunya

DEMANEN QUE SI ELS SOUS ES RETARDEN ES PAGUIN INTERESSOS

El "Sindicat de Quadres de Catalunya" (SQC) s'ha manifestat a favor que es pagui als treballadors el 10 per cent d'interès de les retribucions que els ajornin les seves empreses, tal com diu l'article 29 de l'Estatut dels Treballadors.

Aquest sindicat es queixa que la Magistratura del Treball i el Tribunal Central molt poques vegades facin ús d'aquest dret dels treballadors, quan cada vegada són més les retribucions que queden ajornades de manera indeterminada per les crisis de les empreses.

LA GENT RETORNA AL CAMP

En l'agricultura s'experimenta últimament un increment de població ocupada, fet que presuposa que ja no s'abandona el camp i que més aviat la gent hi retorna.

Això és perfectament apreciable a les comarques gironines, en les que s'ha frenat l'èxode que en l'agricultura havia assolit nivells preocupants, essent clar que el retorn al camp és una realitat a causa tal vegada que la crisi no afecta aquest sector com d'altres, allò que per si mateix té una repercussió molt directa a favor dels treballs de la terra.

Considerant l'evolució de la població ocupada en l'agricultura, s'ha passat en un any de 22.800 persones ocupades a més de 24.500 pel que fa a les comarques gironines.

Resulta, per tant, evident que s'ha superat la regressió pel que fa al camp, constatant-se al mateix temps que el retorn a ell, és més aviat de gent jove, la qual cosa s'ha de valorar doblement pel que això representa i indubtablement incideix en el desenvolupament de l'agricultura gironina en general.

LA GENERALITAT NO ACCEPTA ELS TRASPASSOS DE PISOS OFICIALS

Els 58.000 pisos de promoció pública que hi ha a Catalunya i que foren construïts pels organismes desapareguts Obra Sindical del Hogar i Instituto Nacional de la Vivienda no han estat traspasats a la Generalitat de Catalunya a causa del desgavell administratiu i legal en que es troben. Només cal dir que la meitat d'aquests habitatges no tenen contracte amb els adjudicataris. D'altra banda, en molts blocs no s'ha fet ni la declaració d'obra nova ni la divisió de propietat horitzontal i, menys encara no se n'ha fet l'escriptura.

RECONSTRUCCIÓ DEL MONESTIR DE GUALTER

Han començat les obres de reconstrucció de l'única ala que queda del claustre del monestir de Gualter, a la comarca lleidatana de La Noguera. El pressupost puja a un milió i mig de pessetes i serà atès, en part per la Generalitat, la qual, per altra banda, ha realitzat un complet estudi per la restauració total.

Es tracta d'un antic priorat benedictí connectat amb l'abadia de Ripoll en època de Guifré el Pelós posteriorment molt afavorit pels comptes d'Urgell. La construcció era d'estil romànic i va ésser volada el 1939 quan servia de polvorí.

TERRASSA: PROGRAMATS ELS CURSOS DE CATALÀ PER A ADULTS

Un total de 41 cursos de català per a adults han estat programats a Terrassa (Vallès Occidental). Aquests cursos estan organitzats per la institució cultural CIC i es fan sota el patrocini de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Terrassa. Els cursos de català per a adults es portaran a terme a l'Ajuntament —per a funcionaris—, a la institució cultural del CIC i a la majoria del barris de Terrassa. Pel finançament d'aquests cursos, la Generalitat aportarà 3 milions de pessetes i l'Ajuntament de Terrassa 2.404.000 pessetes.

Espanya

NOTABLE DISMINUCIÓ DEL CONSUM DE CIGARRETES

El consum de tabac a Espanya ha sofert una baixa en els darrers mesos, segons queda constatat en les dades facilitades per Tabacalera.

Els fumadors espanyols cremaren prop de 5.703 milions de cigarretes només en el mes d'octubre d'enguany. Aquesta xifra és sensiblement inferior a la del mateix mes de l'any 1981.

Les vendes de tabac elaborat, sigui de la marca que sigui, han constituït durant tot aquest any una despesa de 143.804,4 milions de pessetes per als fumadors.

S'HA TROBAT UN JACIMENT ROMÀ A SANTANDER

Les excavacions realitzades a la cripta de la catedral de Santander pels arqueòlegs Gonzalez Echegaray i Casado Soto han donat com a resultat la troballa d'un important jaciment de restes romanes. Aquest descobriment, al marge del seu valor arqueològic, permet situar l'estudi de la història de la ciutat de Santander en el segle II de la nostra era, mentre que fins abans d'aquest descobriment, les referències corresponien al segle XII.

El conjunt de les excavacions abasta una superfície de 63 metres quadrats.

Les recerques arqueològiques han deixat al descobert les restes de murs, conduccions d'aigua, osaris, material de construcció divers, ceràmiques i petit recinte amb arc de volta, construït amb pedra de cadidatge.

LA PUNTA DE COIXÍ ESTÀ EN DECADÈNCIA

En el Camp de Calatrava encara hi ha unes tres mil dones, la majoria de mitjana edat i d'edat avançada, dedicades a la punta de coixí.

El descens en aquesta branca artesanal ha estat espectacular ja que fa uns cinquanta anys, les puntaires en aquesta comarca sumaven més de deu mil. Aquest treball, penós i no molt rentable, ensopega amb el domini en el mercat de la punta procedent de fàbriques, la qual cosa surt molt més barata al client.

SUBVENCIONS PER AL CATALÀ A CENTRES PRIVATS DE MALLORCA

El Consell de Mallorca ha lliurat deu milions de subvenció a trenta-un centres d'ensenyament privat de BUP i de FP per a poder pagar el professorat de català i d'aquesta manera complir el decret de bilingüisme. Els col·legis La Salle, els dels jesuïtes Montesión i el de les religioses Madre Alberta foren els més beneficiats perquè tenen un nombre d'alumnes més elevat.

La concessió d'aquestes ajudes per segon any consecutiu fou aprovada unànimement per tots els grups integrats del Consell, si bé els portaveus dels tres partits de l'esquerra —PSOE, PSM i PCIB— manifestaren que no podia considerar-se una ajuda amb caràcter indefinit, ja que tots els centres d'ensenyament han de complir per llei el decret de bilingüisme.

En els decurs de l'acte, el secretari de la Federació de Centres d'Ensenyament Privat de les Illes manifestà que el compliment del decret, és a dir, l'ensenyament del català els causa un greu perjudici econòmic, i va demanar que continuïn les subvencions, davant la possibilitat que siguin suprimides si es fa cas dels socialistes o els altres partits d'esquerra.

A LUGO ENCARA HI HA CARTERS QUE VAN A CAVALL

Cinc carters de la província de Lugo realitzen el servei encara a cavall, un en bicicleta i un altre en una llanxa foraborda, segons ha declarat el cap provincial de Correus Manuel Romay.

Lugo és la província que té major quilometratge de motorització del repartiment per a serveis rurals, que arriba a uns 3.500 quilòmetres.

Món

52 MILIONS DE MENORS TREBALLEN ARREU DEL MÓN

Al voltant de cinquanta-dos milions de menors d'edat d'arreu del món empenen la major part del seu temps a treballar, amb la qual cosa perden l'oportunitat d'estudiar.

Els menors d'edat es veuen obligats a ajudar, ni que sigui mínimament, la deteriorada economia de la seva família. D'aquests milions de xicots que treballen, 42,1 milions ho fan sense estar remunerats i d'aquests, 19 milions habiten el sud-est asiàtic.

SUISSA, UN PAÍS QUE DURANT 135 ANYS NOMES HA TINGUT 89 MINISTRES

El sistema helvètic de govern, que els suïssos anomenen "fórmula màgica", consisteix en que els set llocs del Consell Federal estan distribuïts entre els quatre partits principals: Socialista, Radical, Conservador, Demòcrata Cristià i Popular Rural. Els tres primers tenen dos escons en el Consell i el Partit Popular Rural només un.

Aquests quatre partits formen una coalició de govern que no ha canviat des del 1959. Cada ministre roman una mitja de 10 d'anys en el Govern, el que contrasta amb el poc que acostumen durar els ministres a la majoria de països. Des del 1848, data de la fundació de la Confederació Helvètica, només 89 homes han estat en el Govern.

humor

Joan Pau II a la clausura del centenari de sant Francesc

"Eviteu un humanisme horitzontal"

El primer viatge de Joan Pau II l'any 1983 ha estat dedicat a la clausura del VIII Centenari del Naixement de Sant Francesc d'Assís, al santuari franciscà de Greccio, a noranta quilòmetres de Roma. El Papa realitzà el diumenge el viatge número 31 dins d'Itàlia, visitant la ciutat de Rieti on celebrà la santa missa, i Greccio, el lloc on Sant Francesc féu el primer pessebre del món, el Nadal del 1223. Allà, Joan Pau II pronuncià un discurs dirigit als franciscans de tot el món amb motiu de la clausura del centenari.

Comparant els temps actuals amb els que visqué Francesc d'Assís, Joan Pau II digué: "Sigueu cada vegada més conscients de viure en una hora semblant en tants aspectes a la del sant, i que exigeix amb urgència un testimoni d'autenticitat pura, de radicalisme cristià, per a poder escapar de l'espiral sufocant de l'humanisme horitzontal que, buit de valors transcendents, arrisca arrossegar a l'autodestrucció la societat sencera. És temps de testimoniar l'Evangeli amb renovat, límpid vigor i de predicar-lo "sense glossa", afegí el Papa, referint-se que s'han d'evitar les interpretacions còmodes.

"Amb dolcesa, però amb santa valentia"

"L'únic camí per assolir l'alegria, la llibertat, l'amor fratern i la pau —continua— és l'indicat per l'Evangeli, que constitueix per a tot home el camí cap a Déu".

Després Joan Pau II animà els franciscans a predicar l'Evangeli "amb dolcesa, però amb santa valentia, per a convèncer els cristians que no es convertiran en homes nous que assaboreixen l'alegria, la llibertat i la pau si no reconeixen abans de tot el pecat que està en nosaltres, per a passar després per mitjà d'un veritable penediment a realitzar "fruits dignes de penitència".

La ciutat de Rieti espera l'arribada del Papa.

"El rebuig de Déu, l'ateisme erigit en sistema teòric i pràctic o simplement viscut en la societat consumista està a les arrels de tot el mal actual, de la destrucció de la vida incipient, de les injustícies socials, a través de la pèrdua del sentit de tota

moralitat. El tema de la penitència, afegí el Papa, és un tema d'extrema actualitat en aquesta espera de l'Any Jubilar de la Redempció".

Joan Pau II que arribà a Rieti amb helicòpter de bon matí, tornà a Castel Gandol-

fo a les cinc de la tarda, on passà un parell de dies de descans relatiu. En marxar de Rieti, l'helicòpter del Papa sobrevolà les pistes d'esquí de Terminillo, on Joan Pau II havia realitzat diverses excursions quan estudiava a Roma l'any 1946.

crònica de Roma

20.000 joves de Taizé a Roma

Roma (Del nostre corresponsal).— A darrera hora de la tarda del dijous dia 30 de desembre, i en la basílica vaticana de sant Pere, el Papa participà durant dues hores a l'Encontre Europeu de Reconciliació organitzat durant els darrers dies de l'any a Roma per la comunitat ecumènica de Taizé (França).

Els joves, catòlics, protestants i ortodoxes, entre els quals el grup més nombrós —uns 5.000— procedia d'Espanya, 2.000 eren catalans, ocuparen totalment la basílica.

En arribar el Papa, al començament d'una "litúrgia de la Paraula" amb lectures bíbliques i càntics en diversos idiomes, el germà Roger, fundador i prior de Taizé, pronuncià unes paraules que després, Joan Pau II qualificà com sinceres i suggestives.

"El bisbe de Roma —digué el prior de Taizé— pastor universal, està cridat a ser el pastor de tots els batejats, fins i tot dels qui, catòlics o no, no entenen, de moment, el seu ministeri".

Responent a una pregunta que s'havia fet al Sant Pare sobre "la distribució equitativa dels béns de la terra", el Papa recordà

que "l'evangeli urgeix els cristians a posar remei a les desigualtats que impedeixen a una gran part dels homes satisfer les seves necessitats més elementals pel que fa a alimentació, habitatge, preocupacions, etc."

Contestant més directament a les paraules del germà Roger, que demanava, en nom de tots els joves, que l'Església fos "un far de senzillesa per a tota la família humana", Joan Pau II digué: "A vegades el lliurament de recursos a les institucions eclesials pot semblar-nos com una mena de cortina administrativa envers els pobres. Mireu d'entendre —afegí el Papa— que aquests mitjans volen ser garantia per a assegurar demà un ajut mutu, generós i eficaç".

Finalment, Joan Pau II parlà de la necessitat, per a l'Església d'"evitar al mateix temps, els perills de la riquesa i la insensibilitat davant les necessitats dels germans".

Es calcula en 20.000 joves l'encontre europeu. Vingueren de tots els països, i cal remarcar la presència molt nombrosa, com hem dit abans, de la joventut catalana.

— E.P.

Serà promulgat el 25 de gener

El nou codi de Dret Canònic

La data definitiva de promulgació del nou Codi de Dret Canònic ha estat fixada per al dia 25 de gener. L'entrada en vigor de la nova normativa serà al cap d'un any.

Joan Pau II anuncià el dia 23 de desembre passat, en el discurs que cada any adreça als cardenals i al membres de la cúria romana amb motiu de les festes de Nadal, que el nou Codi de Dret Canònic serà promulgat solemnement el dia 25 de gener del 1983, festa de la conversió de sant Pau.

Segons els costums jurídics de l'Església, entre la promulgació i la plena entrada en vigor de textos legislatius bàsics transcorre un any, anomenat "vacat legis"; això vol dir, per tant, que el nou codi tindrà vigència per a tota l'Església a partir del gener del 1984.

Aquest anunci fet pel Papa indica tanbé que les tasques

de revisió encomanades a una comissió restringida de cardenals —entra els quals hi ha l'arquebisbe de Barcelona, doctor Narcís Jubany— van amb molt bon ritme i que no es preveuen obstacles insuperables perquè el text definitiu del codi pugui considerar-se enllestit abans de la data del 25 de gener.

Tal com va passar amb la promulgació del codi de l'any 1917, és molt possible que el Sant Pare cregui necessari establir una comissió permanent d'experts en dret canònic, amb la finalitat d'interpretar autènticament el sentit de les noves normes eclesiàstiques i de resoldre els conflictes que es puguin anar presentant pel que fa a la seva aplicació correcta. Es remoreja que la comissió esmentada seria presidida pel cardenal Jubany.

Vaticà dia a dia

LA SANTA SEU POLEMITZA AMB MOSCOU

El gabinet de Premsa de la Santa Seu ha desqualificat les informacions de l'agència soviètica TASS sobre l'actitud del Papa com a desestabilitzador polític dels països de l'Est.

Entre altres coses, el comunicat de la Santa Seu diu: "L'article d'un periòdic soviètic contrasta amb la realitat dels fets i de les situacions de tots ben conegudes, sobre els quals l'opinió pública mundial ha formulat un judici difícilment contrastable. Contra igualment valoracions donades per fonts soviètiques, fins i tot oficials, les quals han reconegut en diferents ocasions l'alt magisteri i l'obra incansable de Joan Pau II en favo de la pau i per una justa solució dels greus problemes que assetgen la humanitat".

Aquesta és la primera vegada que per mitjà de comunicació oficial soviètica s'ataca personalment el Sant Pare i a nivell tan fort.

ESTUDI GRAFOLÒGIC DEL PAPA

L'Institut Moretti d'Urbino (Itàlia) ha divulgat un estudi grafològic que el professor Luigi Ciancio realitzà al papa Joan Pau II.

Segons aquest estudi, l'únic "defecte" del Papa és que "li agrada assaborir els fruits bons de la terra". Per la resta, el papa Wojtyla és un home excepcional, vigorós, ric en calor humà, incansable i amb enorme interès pel desenvolupament del que és bell i és sublim.

PROPERA CONGREGACIÓ GENERAL DELS JESUÏTES

El pare Dezza, delegat del Papa, ha escrit una carta a tota la Companyia de Jesús en la qual notifica la propera congregació geneal que haurà d'elegir el successor del pare Arrupe i tractar els temes proposats pels jesuïtes de tot el món.

Tres són els punts que desenvolupa l'escrit: Amor profund i servei fidel a l'Església; signes visibles de la vida consagrada i jerarquia de valors en l'apostolat de l'orde.

Dezza acaba el seu escrit amb una invitació a realitzar el "salt qualitatiu" que el Papa demana a tota la Companyia en aquests moments de la vida de l'Església, el que no és un fre sinó un renovat dinamisme apostòlic.

A NICARAGUA PROHIBEIXEN PARLAR DE LA VISITA DEL PAPA

La Direcció de Mitjans del Ministeri de l'Interior de Nicaragua ha comunicat que està prohibit parlar sobre l'anunciada visita del papa Joan Pau II a aquest país, així com de l'atemptat sofert pel Sant Pare i en el qual s'involucraren a funcionaris búlgars.

OBRES D'ART DEL VATICÀ, A NOVA YORK

Han arribat a Nova York les

A la trobada de la Comunitat Ecumènica de Taizé, el país que ha participat amb més nombre de joves ha estat Espanya, i d'Espanya, Catalunya. A la pàgina 11 donem àmplia informació de la trobada.

obres que formen part de la primera mostra fora del Vaticà organitzada pels museus pontificis.

En total són dues centes obres, des de l'antiguitat egípcia fins el segle XX. Algunes són molt conegudes, com l'Apol·lo i el Tors de Belvedere, un dibuix de Leonadro da Vinci, que representa sant Jeroni, una "coronació de la Verge", de Rafael, unes taules del beat Angèlic i un Caravaggio.

UNA CINQUENA EDICIÓ DELS DISCURSOS DEL PAPA A ESPANYA

Els discursos de Joan Pau II a Espanya han augmentat en una cinquena edició. Els publicats per la BAC, i la cinquena edició constarà de 25.000 exemplars. S'ha exhaurit en pocs dies la primera edició de 20.000 exemplars, la segona de 30.000, la tercera de 37.000 i la quarta de 15.000. El preu de cada exemplar és de 160 pessetes.

JOAN PAU II HA RECORREGUT 212.790 QUILÒMETRES EN QUATRE ANYS

Un periodista oficial de Ràdio Vaticano ha calculat que en quatre anys de pontificat, Joan Pau II ha recorregut 212.790 quilòmetres en avió, helicòpter, vaixell, automòbil i a peu. Amb aquest últim procediment, calcula l'esmentat periodista, el Papa ha caminat 210 quilòmetres, la major part durant les 33 visites pastorals a Itàlia.

El cardenal Ratzinger i l'opinió pública

Un nou estil d'informar

El cardenal Ratzinger, prefecte de la Congregació de la Fe i com a tal una de les personalitats-clau de la Cúria romana, en una conferència de premsa celebrada el desembre proppassat, amb els periodistes acreditats al Vaticà, ha introduït uns interessants innovacions: el cardenal va manifestar que el que ell digués podia publicar-se i que no era simplement per a servir de rerafons per la reflexió dels periodistes.

El cardenal insistí molt que la nova manera de fer en el departament que ell presideix fou marcada pel papa Pau VI. Ell va transformar, un dia abans de la cloenda del Concili (7 de desembre del 1965), el "Sant Ofici" que essencialment era un tribunal, en "Congregació de la Fe" que té una orientació col·legial, donant-li com a primera tasca el diàleg amb "el moviment teològic de l'Església universal en el seu conjunt". Aquest nou fet va tant lluny, que des de l'any vinent (1983), la Congregació no atén els litigis que se li sotmeten, sinó que emprèn el diàleg

i l'intercanvi en les Esglésies locals mateixes enviant-hi el prefecte, el secretari i el sots-secretari.

Els peritatges jurídics continuaran celebrant-se, segons el cardenal, però formaran una petita part de "les nostres activitats". La tasca principal estarà constituïda pel diàleg. L'activitat jurídica, també, haurà d'exercir-se al servei de la pastoral, al servei de la "fraternitat en l'Església". Serà "una mica com en un Estat on les estructures jurídiques no són una desviació de la democràcia vers la tirania, sinó una forma de l'exercici de la llibertat i de la democràcia".

Casos concrets

Igualment el cardenal Ratzinger ha parlat obertament de certs casos precisos: de monsenyor Milingo, arquebisbe de Lusaka ("cap peritatge teològic, de moment"), de monsenyor Lefebvre ("Reflexionem sobre el que és possible i allò que no ho és"), de

Schillebeeck i de González Ruiz ("cap detall, perquè estem amb contacte amb ells"), de la teologia de l'alliberament ("Nosaltres l'estudiem; un judici global és impossible: iminjust"), de Teilhard de Chardin ("grans mèrits, però també nombrosos problemes encara no aclarits"), dels sacerdots que exerceixen funcions de ministre a Nicaragua ("La nostra Congregació no hi està involucrada").

És particularment interessant el que el cardenal Ratzinger digué referint-se al cas del professor Küng: "Si Küng fa una declaració indicant que ell revisa el seu ensenyament sobre els punts en litigi, o sigui la infal·libilitat, l'autoritat doctrinal de l'Església i la cristologia, en el sentit que s'apropa a la doctrina de l'Església, el diàleg amb ell pot tornar a començar".

El diàleg amb els anglicans

Les declaracions del cardenal Rat-

zinger tenen caràcter ecumènic quan diu que el diàleg amb els Anglicans és un fet ple d'esperança. No es pot parlar de moment, d'un acord total en la qüestió del primat. Aquest no és encara reconegut com de dret diví i segons la voluntat del Senyor, sinó solament com a "una voluntat de la Providència". Però aquest apropament permet la continuació del diàleg.

Referent a la qüestió del celibat, el cardenal Ratzinger no ha assenyalat cap nou desenvolupament. Només ha dit que el nombre de sol·licituds de secularització de sacerdots i per tant de peticions de dispensa de celibat ha disminuït molt, després de les noves normes del 1981, referent a la pràctica de l'absolució general en lloc de la confesió personal, "ha pres una extensió que no és possible segons el dret de l'Església, actualment en vigor". Aquesta pràctica, segons el cardenal ha de retornar "altra vegada al bon camí", en col·laboració amb les conferències episcopals.

Aquesta foto s'ha fet tradicional al bisbat de Vic. Cada any, a la cloenda dels exercicis, els "quintos" es fotografien plegats, acompanyats del senyor bisbe de Vic i dels mossens que dirigiren els exercicis espirituals. Aquesta és la lleva del 1982, reunida a La Gleva el 19 de desembre propassat.

Una bona iniciativa de l'Obra dels Exercicis Espirituals Pre-militars

250 "quintos" es reuniren a La Gleva

Vic.— Heus ací uns 250 "quintos" del 82, que abans de fer camí als campaments d'instrucció de reclutes han volgut passar pel Santuari de la Patrona de La Plana, la Mare de Déu de La Gleva.

Heus ací 250 joves, amb els qui teixirem la història i la geografia de la comarca: tots els van fer demostració de seu esperit juvenil; exhuberant. Emocionava veure el seu pas (molts d'ells acompanyats de la promesa al peu de la Mare de Déu de La Gleva, demanant en silenci sort i pau per a la seva mili.

Jornada bellament viscuda: un matí de diumenge ple d'ambient juvenívol, sota la mirada gloriosament orgullosa de mares i promeses que, lluny de la postal folklòrica de les llàgrimes al peu del tren es confortaven amb aquest adéu al peu del Santuari de la Patrona de La Plana.

La gran festa de comiat fou el diumenge dia 19 de desembre. Els convidats principals foren els de la lleva del 82 de La Plana i d'Osona, però endemés es cursaren invitacions a tots els de la lleva de l'Anoia, Bages, Moianès i Ripollès.

A les 10 del matí, el bisbe de Vic celebrà la Missa al Santuari, i en sortir es féu la foto col·lectiva. En el saló d'actes de la Casa d'Espiritualitat de La Gleva un veterà i el coronel

Pedro Rubio parlaren de la "mili", de vivències, de consignes funcionals cara a la nova etapa. Després, els assistents es subdividiren en nou sales diferents de la Casa d'Espiritualitat, d'acord amb el destí de cada u, de manera que es coneguessin ja abans de la sortida: els de Vitòria, els de Madrid, els de Cartagena...

A quarts d'una del migdia amb la gentil presència de promeses i familiars, la gran plaça del Santuari fou un gran adéu cantat i enllaçat.

En un opuscle anomenat "Servicio al soldado", la diòcesi de Vic, a més de consells pràctics per a la vida castrense, tampoc no oblidà l'aspecte espiritual. Heus ací el text:

"No t'abandonis i no temis de ser cristià. Fent Exercicis vas poder veure clarament el camí que et cal seguir. Tens formació. Saps que l'uniforme no et dispensa de la vida cristiana, ans al contrari, t'obliga. O caixa o faixa. Això costa. Et caldrà un esforç personal i sentir-te sanament ufans del teu cristianisme. Si ets covard als primers dies, més tard ja no podràs remuntar-te. L'ambient, com una llosa damunt el teu pit, ofegarà els teus esforços. Després no vinguis dient que no t'havien avisat. Tracta amb el pater de la caserna o del campament, que és el teu propi rector. Prescindeix de si és o no és simpàtic, és sacer-

dot i amb això és suficient. No cerquis la seva influència, busca només el seu ajut sobrenatural i el seu consell.

Pel Servei Militar han passat munier de persones. Uns n'han

sortit millor, d'altres pitjor. Això depèn bastant d'un mateix. Tu procura aprendre alguna cosa. El cristià rep ensenyances arreu. Mira de conèixer millor les persones, al nostre país, la nostra

pàtria. Visita museus i biblioteques. Informa't i llegeix. Profunditza en psicologia i aplica en la teva vida els fruits de les teves reflexions, dels teus coneixements, de la teva maduresa."

Barcelona

Ho demana l'Associació de Teòlegs Catalans

Més participació del poble en l'elecció dels bisbes

Sant Quirze Safaia.— Amb l'assistència d'una quarantena de membres de l'Associació de Teòlegs Catalans, del 27 al 29 de desembre tingué lloc al Mas Badó les XVIII Jornades Catalanes de Teologia, que enguany foren dedicades al tema de la relació de Déu amb el món, amb un accent especial sobre la visió cristiana de les tesis evolucionistes sobre l'origen del món i de l'home.

Segons que informà Joan Llopis a l'«AVUI», pel que fa a la qüestió dels pròxims nomenaments episcopals, que darrerament ha provocat preses de posició de molts estaments civils i eclesials, els assistents a les jornades van aprovar per unanimitat aquest comunicat que adrecen a l'opinió pública en general.

"La Associació de Teòlegs Catalans, reunida en les seves XVIII Jornades, vol fer palesa la seva preocupació davant el nomenament de bisbes per a les seus de Catalunya que quedaran vacants en un futur immediat.

"Fent constar la seva convicció que caldria una reforma profunda dels mètodes de nome-

naments episcopals, en el sentit d'acceptar-hi la participació del poble cristià, ara com ara demana a l'autoritat competent que, en el moment d'elegir els futurs bisbes, es tinguin en compte no solament les aptituds genèriques per al ministeri episcopal sinó també aquelles qualitats concretes que els converteixin en pastors aptes per a Catalunya, veritablement integrats en la seva llengua i la seva cultura.

"L'Associació de Teòlegs Catalans creu que la maduresa humana i cristiana reflectida en la història mil·lenària de Catalunya demana que l'Església catalana assumeixi plenament aquesta responsabilitat eclesial i d'aquesta manera es faciliti la comunió amb l'Església universal."

Les sessions d'estudi de les jornades es van estructurar de manera que, primer, hi hagués les aportacions de diverses ciències humanes sobre l'estat de la qüestió de l'origen i evolució de l'univers. Per això, Eduard Millàs va oferir una visió històrica sobre alguns models

cosmològics. Eusebi Colomer va situar les tesis fonamentals de l'evolucionisme i Salvador Reguant dibuixà els grans trets de les explicacions científiques actuals sobre l'origen del món.

Després, a partir de les preguntes que els científics i filòsofs plantegen a la teologia, es dugué a terme una reflexió directament teològica sobre el sentit del dogma de la creació de món per part de Déu.

Antoni Matabosch, Josep Vives, Josep M. Rovira i Ramon Sala van oferir un seguit d'elements, sobre els quals els assistents, a través d'un diàleg viu i fecund, van arribar a unes quantes conclusions sobre la manera com avui s'ha de presentar als creients la fe en un Déu creador i provident. En un moment del diàleg, s'hi féu present el bisbe de Vic, doctor Ramon Masnou, el qual va animar els teòlegs a prosseguir la seva tasca.

La nova junta de l'Associació de Teòlegs Catalans ha quedat constituïda per Josep Gil, president, Montserrat Camps-Gassee, secretària, i Lluís Duch, Salvador Reguant i Joan Febrer, vocals.

VOSTÈ TÉ PROBLEMES

Un equip d'especialistes l'atendrà

ADULTS

Angoixa, ansietat, depressió, trastorns psicossomàtics, conflictes de la parella.

INFANTIL

Fracàs escolar. Problemes afectius. Informe del nen (separació dels pares)

GABINET PSICOLOGIA - Muntaner, 271, 1r. 1.ª. Tel. 200 91 69.

Girona

Una iniciativa d'ajut a les prop de 15.000 persones

sense feina

Caritas edità targetes nadalenques sobre l'atur

Girona.— Caritas gironina ha realitzat un gran esforç publicitari per a donar a conèixer la campanya contra l'atur. Segons dades de l'INEM, el mes de setembre passat a la Diòcesi hi havia un total de 14.765 persones sense feina, de les quals 10.190 cobraven alguna subvenció i 4.575, no.

La ciutat amb més parats era Girona que en tenia 5.269, seguida de Calella de la Costa amb 2.246. Blanes en tenia 1.659, Palamós 1.464, Figueres 1.239, La Bisbal 1.144 i Olot 1.108. Per edats el percentatge principal correspon als joves fins a 24 anys que arriba al 38 per cent. Els homes suposen el 62% i les dones el 28% restant.

A més, Caritas gironina edità una bonica col·lecció de cartells i targetes per a despertar l'interès dels fidels per aquest problema, una mostra de les quals il·lustra aquesta crònica. En una nota facilitada a la premsa s'afirmà que "és molt conscient de les seves limitacions davant la magnitud del problema, sense deixar d'anar fent la labor assistencial amb la qual intenta pal·liar algunes necessitats, no es pot conformar amb una postura fatalista i torna, amb tenacitat, a ajustar el seu clam al de tants altres per intentar, sense defallir, sensibilitzar les persones referent a aquesta problemàtica".

"Nadal és un compromís"

La nota afegia que "Nadal és un compromís, és una crida a la Pau als homes de bona voluntat, però no hi pot haver pau si no hi ha justícia". I acaba dient que "l'expressió externa del Nadal és un esclat de joia,

d'eufòria, de lluminàries, de trobades familiars, però hem d'aconseguir que no sigui un foc d'encenalls que passa depressa sense deixar caliu".

Mesures pràctiques

La nota de Caritas acabava donant unes mesures pràctiques. Eren aquestes:

a) Defensa del dret del treball.

Ofertint iniciatives i col·laboracions amb els qui lluiten. Intentant, amb tots els mitjans, d'ésser consciència de la societat des d'una òptica evangèlica. Fent recalcar les anomalies i desviacions que s'hi generin, cercant camins vers situacions més justes i humanitzadores.

b) Solidaritat efectiva vers les persones afectades per l'atur.

Inquietar-nos per descobrir les carències que existeixen en el nostre entorn i amb una bona i correcta informació i degut assessorament -per evitar la "picaresca", esforçar-nos a emprendre les accions adequades, però possibles: ajudant a trobar feina; promoció d'alternatives d'ocupació; subvenint les necessitats més imperioses..."

Per la seva part, el bisbe, monsenyor Jaume Camprodon, deia en el Full Parroquial: "No es tracta de pensar en el Nadal que passaran les famílies afectades per l'atur, per a proporcionar-les una ajuda passatgera". I afegia: "El toc de Caritas és més fort; es tracta de pensar seriosament com el naixement de Jesús, que ve per salvar l'home, ens incorpora a les situacions que afecten profundament l'home d'avui, i una

de les seves situacions greus és l'atur".

Monsenyor Camprodon aca-

bava: "La nostra societat, la que hem muntat nosaltres, no és capaç de proporcionar treball: de qui és, doncs, el fracàs,

dels qui estan en atur o de la societat?"

M. Caballé

pensant-ho bé

"Qui ho té en néixer, mai no ho deixa"

Mireu que n'és de sàvia l'experiència acumulada en el cor del poble! Fins i tot la ciència vé a donar-li la raó. Sí senyor, el nostre tarannà i el nostre capteniment són, d'alguna manera, fruit de la nostra particular cadena genètica i dels nostres particulars cromosomes.

Una variant sobre el mateix tema és el refrany castellà: "Genio y figura hasta la sepultura". I aquell llatí: "Quod natura non dat, Salmantica non praestat", que vol dir: "El sabio y el artista no se hacen, nacen". Embolica que fa fort!

Tot amb tot si, com diu Ramon i Cajal, un país vol salvar "tots els rius que es perden en la mar i tots els talens que es perden en la ignorància", ha de poder facilitar als naturalment agraciats, l'accés al joc intel·lectual i al coneixement sistemàtic. Cap progrés parteix de zero. El geni necessita també el mestre, el taller i les eines.

Bé, jo no sé si l'adagi que encapçala aquesta divagació és una visió optimista o pessimista de l'home. Certament planteja unes preguntes: Per naixement, què ens és donat a cada un de nosaltres? Aquesta gratuïtat, no és cert que la posseïm en la fragilitat i ambigüitat de la nostra pobre i pecadora naturalesa humana? Quin paper juga la nostra llibertat com a virtut i possibilitat perfecta de l'home?

El naixement, per ell mateix, és ja una realitat radicalment positiva. "Primer és viure, després filosofar". El fet transcendental és l'haver irromput en l'esfera de l'ésser. Ser, existir, viure, és, evidentment, el fonament de tota possibilitat. Què portem en el nostre sarró de nou-nats? La meravella del nostre cos, la meravella del nostre esperit, la meravella del nostre destí, la meravella còsmica que ens envolta, el coneixement conscient, l'estimar en la llibertat, el recordar en la joia, i, sobretot, la capacitat del diví i la crida a incorporar-nos a la glòria del Crist". Això ho tenim tots en néixer, i mai ningú no ho deixa". Ho podem bloquejar però no podem arrancar-nos les entranyes.

Per altra banda, creiem en el real "misteri del pecat". Tots, per experiència, coneixem, patim la divisió interior, la tensió personal i social entre el bé i el mal, la desharmonia de la nostra malmesa unitat personal i de la nostra germanor col·lectiva.

Però també creiem en l'home, i en la salvació de l'home obrada en i per Jesucrist. Siguin quines siguin l'herència individual amb que hem nascut i l'herència social en la que vivim immersos (els mots pare i pàtria tenen la mateixa arrel), creiem, tanmateix, que la nostra llibertat, ajudada per la gràcia, és una possibilitat real d'engregar la realització autèntica de la nostra existència.

"Uns neixen amb estrella, i altres amb esquella". Tenir o no sort en la fase temporal de la vida, a part del caire ambigu i equivocat d'aquesta expressió, sí, té la seva importància relativa. Déu, certament, ja ara i aquí, vol el bé i la felicitat de l'home. (Però la història, personal i col·lectiva la fem els homes. És la nostra tasca fonamental). Aquest desig de Déu, com el de l'home (qui no la vol la felicitat?), transcendeix "les coses". El què som és l'important, més que el què tenim. Si esmercéssim tant d'esforç a ser com a tenir, els valors autènticament humans assolirien un pes específic en tota la vida.

Perquè és clar, diguem-ho tot seguit, "tot el bo que ens és donat en néixer, ha de créixer", i passar de ser una possibilitat, un projecte, una promesa, a ser una realitat cada vegada més plenament assolida i treballada pacientment al llarg de la vida.

I el dolent, què? La possibilitat d'obrar el mal és el que hauria de restar bloquejat, domesticat, patit i sabut, però afeblit i oblidat al fons del nostre jo. El camí és: la continuada penitència conversió que demana l'Evangeli.

I creure que la vida, passió i mort de l'home estan abocades a l'Esperança.

Xesc Soliu

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA

"BONVIURE"

Per a aquelles persones que necessiten viure en un ambient familiar i tranquil. Estem a Horta en una torre amb jardí, habitacions solelloses, alimentació adequada a cada resident, calefacció, ascensor, sala de repòs, entreteniments, control sanitari i teràpia humana. Ens plau oferir-vos també estades per a caps de setmana, períodes de repòs i convallescència. Unicament per a 25 persones. Telèfon 427 44 53.

Tortosa

En ocasió de la seva mort, a Solsona

Mossèn Escuder: Un sacerdot-poeta per
dos amors: Crist i Catalunya

Tortosa.— "Mossèn Rafel fou el millor amic, excel·lent col·laborador i conseller".

"Mossèn Rafel tenia dos amors: per una banda Crist i l'Església i per l'altra Catalunya i la seva llengua".

Vet ací el nucli de l'homília —quasi un panegíric— que a la seu de Solsona pronuncià el cardenal Enrique i Tarancón en la missa de funeral el proppassat dia 21 de desembre. A més del cardenal de Madrid que presidí l'Eucaristia, hi concelebraren també l'arquebisbe de Tarragona, Pont i Gol; el bisbe de Vic, Dr. Masnou, i el titular de Solsona, Dr. Moncadas. Cinquanta capellans, ex-deixebles o col·legues feien també corona al presbiteri. La nau de la Catedral era ben plena de familiars, fidels i amics.

La Mare de Déu del Claustre, la imatge més bonica del romànic català, somreia i ses trenes s'esdevenien llacs acollidors.

Els per què de tanta concurrència

¿Qui fou en vida aquest sacerdot que ara ha traspassat la mort escrivint ja l'última poesia?

¿Com s'explica que tan qualificada jerarquia de preveres i fidels l'acomiadessin emocionats cantant "El vell pelegrí"?

Mossèn Rafel Escuder i Pi-

nyol nasqué a Tivenys, mirant l'Ebre, fa 75 anys. Estudià al Seminari Diocesà de Tortosa i tingué la sort d'escoltar les lliçons de dos professors excepcionals: Tomàs Bellpuig i J. Bta. Manyà. El primer li contagià l'esperit poètic. El segon li vertebrà el pensament teològic. I tots dos li trasvassaren l'amor a la pàtria catalana.

Aquell seminarista llest i inquiet es revelà públicament com a poeta guanyant el primer premi del certamen literari a Tortosa l'any 1928. Després ja capellà aconseguia la "Flor natural" en els Jocs Florals del 1934. L'acompanyaren a recollir el llorer de la fama els seus pedagogs: Bellpuig i Manyà.

Però Mossèn Rafel era sobretot capellà i apòstol. Els antics fejecistes de La Fatarella i pobles de la Terra Alta, Ribera d'Ebre i Priorat el recorden amb admiració i agraïment.

Persona de caràcter radical, d'humor llampant, de consciència recta i exigent. El seu "sí" era sempre un "sí" i el seu "no" era sempre un "no".

Exigent amb ell mateix i també amb el jovent, els encenia els ideals d'amor a Crist i a Catalunya des d'un plantejament organitzatiu que ell tenia molt clar: la selecció en funció de la massa; ni elitismes isolats i inoperants, ni masses invertebrades de creients.

Amb Enrique Tarancón

L'any 1940 és nomenat capellà del Sanatori a Vila-reial dels Infants. Està delicat de salut però treballa en la Congregació mariana "Els Lluisos", aplicant-hi la mística i els mòduls del fejecisme quant a moviment apostòlic de base àmplia.

Aleshores el descobreix l'arxiprest Enrique i Tarancón, ho-

La
meva
crucifixió

*Sense el Crucifixat
la Creu no té més que un sentit;
que ofegui del Crist ensangonat,
per Ell mateix ungit
jo decididament hi pugui.
Fixeu-m'hi fort, Senyor, perquè no en fugi,
ni que els gossos m'abordin de la nit.*

*Que no en baixi; i en ser-ne despenjat,
exangüe el cor, els membres lassos;
reposi, cos nafrat,
(també del Mestre ofegat o retrat)
en els dolçissims braços
de la materna pietat;
jo, altre-El per Ell ungit...*

*Que no hi sé veure altre sentit
en la Creu buida del Crucifixat.*

me de talent pràctic que el considerà com la seva eminència gris. Se l'emportà al bisbat de Solsona i tots dos convisqueren en el Palau Episcopal, planejant l'apostolat diocesà. A vegades Mossèn Rafel, bon amic i fidel, li porta la contrària.

Guanya per oposició —que no por "gràcia"— una canongia que després s'esdevé "dignitat". És nomenat professor de Teologia al Seminari solsonès.

Tarancón és promocionat a Oviédo i més tard a Toledo, i sempre Mossèn Rafel és al seu costat. Alguna estona estudia la Teologia que li tramet l'amic Manyà des de Tortosa. Altres estones escriu versos...

Però a la ciutat imperial li diu al Prímat: "He vingut a ajudar-te, no a complicar-te la vida. Estic malalt sense remei. A la tardor de la meua vida me'n vaig a Solsona".

Pels anys 70 —Manyà, Escuder i el signant— programen els objectius d'una Fundació canònica per tal de fomentar l'estudi i divulgació d'una teologia profunda i seriosa que ajudi a "fer Església a Catalunya". Mossèn Rafel en seria, per voluntat del mestre, el vicepresident.

Fruita madura

A la cadira de repòs i al llit blanc de l'Hospital del Solsonès

hi està cosit. Però el subconscient madur encara raja la llum de les muses. Escriu i publica llibrets de poemes on es conjuguen la profunditat amb la dolcesa, la pietat eucarística amb la mariana, l'encís pel Crist amb el folklore: "Marial", "Poemes de tot l'any", "Miscel·lània poètica"...

Publiquem ara només una mostra que ens sembla "fotogràfica" de l'ànima contemplativa i poètica del nostre amic i que mira ja de fit a fit sa malaltia tot sublimant-la des d'una mística sacerdotal.

Providencial coincidència: el fred de dos desembre cridava a dues ànimes bessones (Manyà 22/12 del 1975 †) i el deixeble predilecte (Escuder 20/12 del 1982 †).

Tots dos al cel ja no "estudien" teologies, ni escriuen versos. Són amarats de visió beatífica. Tots dos ara, d'una forma original i intuïtiva beuen en la font mai exhaurida dels secrets de Déu i la mel dels poemes.

Amics admirats: ¿Per què no ens envieu un estol nadalenc de teòlegs i poetes que es posin a viure dins del cor dels millors seminaristes, dels millors sacerdots, dels millors militants a l'església de casa nostra?

J. Blanc i Bahima

Urgell

Ha arribat l'hora de les accions concretes

Guia dels missioners de
Catalunya i Balears

Les delegacions diocesanes de missions dels bisbats de Catalunya i Balears han publicat una "Guia dels missioners de Catalunya i Balears". Més de 1.155 missioners i missioneres catalans treballen pel Regne de Déu en països del Tercer Món o en d'altres en els que s'ha cregut urgent i necessària la seva acció pastoral i el seu ministeri.

La "Guia", acuradament editada és fruit d'un treball en equip, pacient i laboriós, fet en col·laboració amb la Direcció Nacional de les Obres Missionals Pontificies, presidida pel bisbe català Mons. Josep Campmany, i que recull el fruit d'un valuós treball previ realitzat per Montserrat Albó, persona d'un gran esperit missioner, que ens deixà l'any passat.

La lectura de la "Guia", amb el nom, adreça i país on cada missioner dona testimoni de la seva fe i del seu amor a Jesucrist i a l'home, eixampla l'esperit a horitzons d'universalitat i de solidaritat.

Fa ja unes quantes setmanes que "CATALUNYA CRISTIANA" està fent una "CRIDA" a tots els seus lectors perquè, en un gest de comunió, subcriguin als missioners catalans al nostre setmanari. És una paraula, un caliu de la terra, un lligam d'amistat que els ajuda a afrontar la lluita de cada dia.

La Seu d'Urgell.— No podem parlar d'endegament de la pastoral dels adolescents al Bisbat, si però d'una atenció particular. El punt de partida és l'Assemblea dels Cristians celebrada la tardor del 1981. Els joves en la seva ponència deien: "Constaten tots els grups una manca d'accions pastorals juvenils efectives a les parròquies" (n.º 58). Demanaven també concretament la coordinació entre les moviments i accions: "S'ha d'establir una comunicació per potenciar-se i coordinar les accions conjuntes possibles" (id. n.º 62). "Proposem una atenció especial a aquest món de l'adolescència" (id. n.º 65, a).

Cinc organismes diocesans dediquen la seva atenció particular al món dels joves: delegacions de vocacions, joventut i catequesi, el Servei de Colònies i el grup de Minyons escoltes-

gues Sant Jordi. Els Consells del Presbiteri i de Pastoral, el mes de juny, recolliren aquestes inquietuds palesades pels joves en l'Assemblea i encetaren una etapa de reflexió per a promoure la pastoral juvenil. La ponència fou presentada per mossèn Ramon Solé, delegat diocesà de joventut, i el tema concret era "Atenció al món de l'adolescència". En relació molt directa amb el mateix tema els Consells del Presbiteri i de Pastoral, en les seves sessions del 24 i 25 d'octubre, reflexionaren sobre el Document del II Congrés Mundial sobre les vocacions. En la propera reunió, del dia 13 de març del 1983, el Consell de Pastoral estudiarà el tema "Camins concrets de pastoral vocacional".

Només cal observar aquestes dades per a adonar-se de la importància que darrerament l'Església d'Urgell dedica al te-

ma del món juvenil. Ha arribat ja l'hora de les accions concretes. Mossèn Ramon Balaguer, coordinador de la pastoral d'adolescents, ha escrit una carta circular a totes les persones que treballen en aquest camp i les exhorta a aportar les seves experiències i a compartir llurs il·lusions en una trobada general. Per això les convoca a Salgar els dies 8 i 9 de gener. "No es tracta, diu la carta, de fer un nou moviment. De moviment només n'hi ha un: el de l'Esperit. Els qui treballen amb adolescents des d'un moviment o des d'una realitat pastoral, és bo que ens presenten la vostra experiència". Hom espera que aquesta reflexió en comú serà una bona ocasió per a coordinar projectes, conèixer noves experiències i encoratjar-se mútuament en un treball difícil. Un bon punt de partida per a un treball seriós.

Barcelona

Tot compartint una mateixa fe i esperança

Presència catalana a l'encontre de
Taizé a Roma

A la trobada, que s'ha celebrat a Roma, de la Comunitat Ecumènica de Taizé, han participat unes 200 parròquies acollint els pelegrins, en la seva majoria joves, (uns 18.000).

Els països que han participat amb més nombre de gent són Espanya i la mateixa Itàlia amb 4.500 persones cada país.

El tercer país és Alemanya amb 4.000. Els països nòrdics, lògicament per la distància, han participat amb menys nombre de gent, aproximadament 2.000 persones.

El dia 29 es va viure per grups a les diferents parròquies signes diversos de sofriment; entre ells es van transmetre diferents vivències com el terratrèmol de fa dos anys al sud d'Itàlia; la problemàtica del tercer món, l'objeció de consciència; també altres grups van estar amb nens subnormals o van visitar vells i malalts.

La pregària de la tarda a les basíliques de S. Joan de Laterà i Sta. Maria la Maggiore, va ser especialment interessant sobretot per la intervenció del cardenal Pòletti, i del prior de Taizé, germà Roger.

Per la seva importància volem transcriure les paraules del cardenal de Roma: "Vivim uns moments que poden semblar el principi de l'Església, només l'amistat pot unir els homes, cal construir una nova societat que és la de l'amistat, i aquesta amistat és Jesús. Sempre que ens fan alguna cosa dolenta cal donar la mà i dir a l'altre: sóc el

teu amic; LA MILLOR REALITAT DE L'ESGLÉSIA DE ROMA, SÓN LES SEVES PARRÒQUIES, on hi ha tota mena de gent, barrejada, que pregunten i són amics." El germà Roger va anunciar una trobada mundial per a l'any 1985. Començarà a Taizé i anirà per tot els continents, això suposa que durarà uns quants anys.

El nostre grup, la majoria, de la parròquia barcelonina de Sant Pere Claver estarem acollits junt amb francesos, alemanys, anglesos i belgues, a la parròquia de Sant Ambrosio, i les vivències foren meravelloses, compartint amb les famílies que ens acolliren una mateixa fe i esperança.

Pelegrinatge per
les catacumbes

El pelegrinatge per les Catacumbes ens acostà més als primers cristians, hem paladejat la terra dels màrtirs i hem pregat intensament per una reconciliació de totes les esglésies i per la pau en el món.

Tots aquells que hem arribat a Roma per compartir la vida de les parròquies hem estat molt ben acollits. Roma és una ciutat plena de pelegrinatges i congressos, però la nostra trobada vol ser diferent. Vol ser una espurna de vida compartida amb les famílies i amb les parròquies d'aquesta ciutat.

El fet d'haver retornat a Roma aquest any, creiem que pot ajudar a renovar les ganes de treballar per l'ecumenisme, ja que la trobada amb el Sant

Pare, cap visible de l'església catòlica pot ajudar a donar una empenta més a la tasca de la Reconciliació de les Esglésies.

Una vivència a Beirut

Uns dies abans de la trobada, uns quants germans de la comunitat, viatgen a un determinat punt del món, on es viu en aquell moment el sofriment o la desesperança, i viuen uns dies en les mateixes condicions per tal d'intentar arribar a

comprendre que significa ser un marginat, un explotat o ser víctima de l'horror de la guerra. En aquestes condicions s'escriu una Carta que es publica durant la trobada i que és motiu de treball en totes les trobades setmanals que es fan a Taizé, durant tot l'any.

Aquest any, aquesta vivència, s'ha fet a Beirut.

Cal recordar altres cartes que han estat importants com la publicada a Taizé l'any 1974 amb motiu de la celebració del

Concili dels Joves, la 2.ª Carta al Poble de Déu, on el compartir total, la resistència al consum i la pregària com a punts principals han fet d'ella signes de vida començats per molts joves durant els anys següents. L'any 1979 i amb motiu de la trobada europea a Barcelona es va publicar "La Carta a totes les comunitats" que ens invitava a la creació comuna, per tal de fer una Església més viva.

Joan Rovira, S.J.

Trobada de Joves Cristians
de Sant Gervasi

BARCELONA.— Va tenir lloc a la cripta de l'Església Parroquial de Santa Agnès, una reunió dels diversos grups de joves cristians de l'Arxiprestat de Sant Gervasi, amb l'assistència de l'arxiprestat mossèn Albert Torrens, així com també, del delegat de zona per a la joventut, mossèn Josep-Ramon Pérez.

Dos eren els motius d'aquesta trobada: el desig dels joves de preparar-se amb una reflexió espiritual per al temps de Nadal i el final d'any, i l'altre el coneixement i l'intercanvi de vivències entre els diferents grups de joventut universitària.

L'acte va començar amb unes paraules de benvinguda per part de mossèn Josep-Ramon deixant tot seguit que la presentació de cada grup la fessin els components d'una forma espontània i improvisada. Després d'aquesta presen-

tació dels grups (Franciscans de Calaf, Franciscans de Bertran, Santa Agnès, Teresianes, Núria, Sagrats Cors) es va projectar un audiovisual de reflexió muntat pel grup Franciscans de Bertran.

A continuació es va plantejar un tema, que va ser meditat i analitzat per sis grups que es varen formar a l'atzar, amb tot el jovent assistent (més de 110 persones). Després de l'intercanvi d'impressions, es va realitzar la posada en comú llegint-se les conclusions a què havien arribat els diferents participants, es va poder constatar molta convergència entre les exposicions i conclusions dels diferents grups.

El tema fonamental es basà sobre la nostra vida cristiana, a partir d'unes frases escollides del missatge del Sant Pare a la

joventut espanyola, tant des del punt de vista de la vivència personal del jove cristià com des de la seva expressió, transmissió i testimoni al proïsme, essent aquest darrer punt on les conclusions insistien en la dificultat de demostració o de testimoni per part dels joves.

Seguidament es va celebrar l'Eucaristia essent molt emotiu el missatge de mossèn Torrens quant a fe i esperança dipositada per l'Església en tota la joventut, ben afirmada per la nombrosa assistència a l'acte i a l'esperit de la reunió.

Es va concloure amb un sopar de germanor donant una nota de sana alegria, de simplicitat i principalment de posició oberta i comunicativa vers els joves que vulguin madurar i ajudar a madurar els altres en la fe en Crist.

Josep Lluís Cabré-Verdiell

Sis monges carmelites funden a les Antilles una comunitat contemplativa

BARCELONA.— Quan el Concili Vaticà II, en el Decret sobre la Vida Religiosa, diu que els monestirs de vida contemplativa eixamplen l'Església amb una misteriosa fecunditat apostòlica, mitjançant la vida de pregària i d'immolació, expressa el nucli fonamental de l'apostolat de la vida contemplativa que, de segles, s'ha anat encarnant, si bé amb matisos diferents segons les èpoques, en la vida de cada generació dins el recer dels claustres;

No és estrany, doncs, que, quan el Provincial dels Carmelites de Catalunya, P. Lluís Bosch, va fer arribar als Carmels catalans la crida d'un bisbe missioner per fundar

una comunitat de vida contemplativa a l'illa Margarita, a les Antilles, aquells van respondre amb generositat i promptitud i amb autèntic esperit de fe, com si fos el Senyor qui parlés, i elegiren alguns dels seus membres per enviar-los a terres americanes.

Aquestes germanes missioneres —una del Convent de la Mare de Déu del Carme de Vilafranca, quatre del Convent de l'Encarnació de Barcelona i una del Convent de l'Amor Diví de Tàrraga— marxaran enguany a completar amb el seu carisma específic, de vida senzilla i pobre com correspon als Germans de Maria, i de denúncia profètica

segons el seu inspirador Elies, a aquella església diocesana, en la qual la vida contemplativa encara no hi és present.

Potser a algú li semblarà un contrasentit l'afany que la vida contemplativa s'estengui arreu de l'Església si, com hem dit més amunt, la preocupació de la monja abasta tot el món i tots els homes. És que, a més del carisma específic de la pregària i certament per enriquir-lo, la monja viu la vocació comuna de cristiana amb una radicalitat peculiar, segons els tres vots de pobresa, obediència i castedat, que comporten la netedat de cor, la llibertat d'esperit i l'amor ardent, dins una comunitat de vida fraterna.

El doctor Bernard N. Mathanson, l'home

"L'embrió no form del cos

A darreries de novembre del 82 va passar per Barcelona el doctor Bernard N. Mathanson, anomenat tocòleg ginecòleg nord-americà, jueu, agnòstic convençut i home combatiu.

El doctor Mathanson declarà públicament l'any 1974 que tenia consciència d'haver actuat en uns 60.000 avortaments. Avui és un acèrrim anti-avortista.

Segons l'Organització Mundial de la Salut ja fa més d'una dècada, al 1972, van comptabilitzar-se unos 30 milions d'avortaments al món. Resten fora, naturalment, els impossibles de comptabilitzar. El cèlebre ginecòleg ameri-

cà acaba d'escriure un llibre — "L'avortament a Amèrica" — on hi descriu la seva lluita inicial a favor de la legalització de l'avortament i la influència anti-avortista decisiva posterior, que els descobriments més recents en el camp de la biologia i l'embriologia exerciren sobre el seu pensament filosòfic i en la seva actuació professional.

En pro de l'avortament

Bernard Mathanson contribuï a fundar "l'Associació Nacional per a la revocació de les lleis anti-avortistes", plataforma des d'on engegà el moviment a favor de l'avortament més important que s'ha conegut. Obtingué l'èxit amb la derogació, el 1970, de les lleis imperants a EE.UU. En aquest país hi havia una llei que permetia l'avortament per raons de violació, incest o perill per la mare. Mathanson s'aboca a la palestra, sense complicacions. En el seu llibre revela les maniobres polítiques i l'estratègia curosament planejada pel moviment avortista. El programa publicitari fou de caire netament nord-americà. Creà comitès d'acció cívica als 50 estats d'Amèrica del Nord.

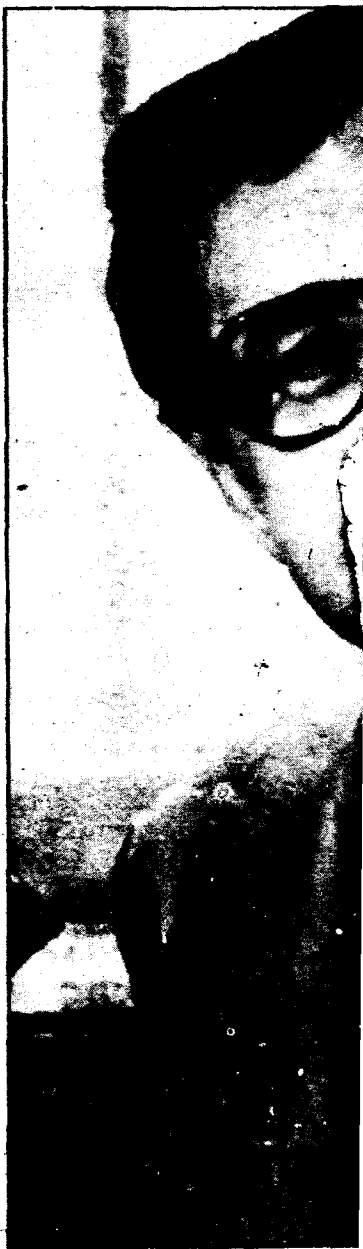
Encarregà la confecció d'enganyines i distintius, emprant eslògans a l'abast del gran públic. Aconseguí adhesions de metges, juristes, defensors dels drets humans, polítics, moviments feministes i fins i tot caps d'algunes sectes religioses. Arribà a publicar estadístiques engrandides, accentuant el dramatisme de l'aspecte social del problema.

El primer trasbals

El propi Mathanson explica en el seu llibre el primer sotrac que va sentir després d'haver practicat centenars de milers d'intervencions que feia als serveis de la Seguretat Social d'un hospital de Xicago i en clíniques particulars, a Nova York.

En disposar de les més modernes tècniques en ultrasonografia i fetuscòpia s'enfrontà directament amb la realitat de la vida dins el si matern. Va experimentar la batzegada del **contacte físic amb el pacient intrauterí** —gravat al monitor mercès a un equip altament sofisticat—, en moviments i reaccions sorprenentment humans. Aquesta constatació, i no pas "prejudicis religiosos", portà al doctor Mathanson a manifestar un canvi radical de pensar i d'actuar: d'avortista teòric i pràctic, va passar-se a l'acèrrima defensa de la vida intrauterina. Allí on s'hi està gestant un procés biològic, ha fet la seva presència la vida humana.

Arran del seu sistema de pensar, declarà: "No existeix per a mi cap mena de dubte pel que fa a la presència de vida humana a l'úter des del primer moment de l'embaràs. La vida comença a l'úter i acaba amb la mort. Donat que la majoria dels embarassos arriben a terme feliçment, l'avortament ha de ser considerat com la interrupció d'un procés que culmina amb el naixement d'un ésser humà. Negar aquesta evidència es donar proves d'una tremenda inconsciència social".

Resulta més baix
cent dòlars ca
la dona

"¿Com pot evitar
avortant a M

**Dia 16 de gener del
1983**
**Diumenge II de durant
l'any**
**Cicle litúrgic C /
color verd**

diumenge

A cura d'Alexandre Olivar, O.S.B.

EL PRIMER MIRACLE DE JESÚS

En els comentaris precedents hem indicat que si bé l'Epifania, solemnitat que històricament precedí la de Nadal, és la celebració de la manifestació de Déu als homes per l'encarnació del Verb, la litúrgia del 6 de gener contempla la manifestació de la divinitat, en i per Jesús, en tres aspectes bíblics concrets: la revelació als mags, el testimoni que dóna el Pare del seu Fill al moment del baptisme i, finalment, el miracle de Canà, quan Jesús feu conèixer per primera vegada el seu poder diví, ja que disposava de les criatures com en disposa el creador. Els dos primers aspectes foren ja objecte especial de les celebracions precedents del 6 de gener i del diumenge passat. El cicle C (el d'enguany) de les lectures de la missa reserva per a aquest diumenge, el següent al del baptisme del Senyor, l'episodi de Canà. Notem que als cicles A i B les lectures evangèliques són passatges de l'Evangeli segons Joan prece-

dents al d'avui i tenen també un caràcter epifànic (de manifestació divina): al cicle A tenim el testimoni de Joan Baptista, el qual (al moment de batejar Jesús) veié com l'Esperit Sant baixava sobre aquell que ell designava com l'Anyell que treu el pecat del món. Al cicle B continua el testimoni de Joan, testimoni que obté uns efectes concrets en les primeres vocacions entre uns homes que de seguida es posen a fer declaracions messiàniques: "Hem trobat el Messies!" (Joan 1, 41). A l'episodi de Canà aquestes primeres vocacions apareixen ja com a veritables deixebles de Jesús, seguidors d'ell, perquè s'havien sentit atrets per la seva força misteriosa. El miracle de la conversió de l'aigua en vi declara obertament la glòria, o sigui, el poder diví de Jesús, i l'atracció que sentien els primers seguidors es converteix en fe.

1

L'ESGLÉSIA, ESPOSA DE DÉU

Com que el primer miracle de Jesús tingué lloc durant unes noces, és comprensible que com a primera lectura d'aquesta missa, lectura de l'Antic Testament que, en tota missa, sol guardar un paral·lelisme amb la lliçó evangèlica corresponent, hagi estat escollida una de les moltes pàgines de la Sagrada Escripura en què el poble de Déu, simbolitzat per Sió (Jerusalem), és presentat com esposa de Jahvè. En la lectura d'avui Isaïes consola al poble de Déu, afligit pel càstig duríssim de la deportació i de l'opressió, anunciant-li que Déu es preocupa del futur del seu poble, perquè l'estima com un espòs estima la seva esposa. Amb això Déu, pel profeta, declara que l'amor que té envers el seu poble és un amor entranyable, ja que no hi ha unió més íntima entre dos éssers humans que la unió matrimonial, la qual suposa per part dels espòs una fidelitat. Malgrat tot el mal que Israel hagi merescut per les seves infidelitats, Déu li serà fidel, perquè "es considera el seu espòs."

Lectura del llibre del profeta Isaïes

Is 62:1-5

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Serà una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més "L'Abandonada", no podran dir "La-Desolada" a la teva terra; a tu et diran "Jo-me-l'estimo", i a la teva terra, "Té-marit", perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia.

SALM RESPONSORIAL

La lectura profètica que acabem d'escoltar té també un caràcter epifànic, quan diu que la glòria de la Jerusalem restaurada serà com un raig de llum per als altres pobles. De la dimensió universal de la salvació promesa a Jerusalem se'n fa ressò el cant responsorial, el salm 95, el qual conté una altra expressió epifànica quan parla de l'aparició (manifestació) de la santedat de Déu.

95:1-2a,2b-3,7-8a,9-10a i c R.: 3)

Canteu al Senyor un càntic nou,
canteu al Senyor, arreu de la terra;
canteu al Senyor, beneïu el seu nom.

R. Conteua a tots els pobles els prodigis del Senyor.

Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat;
conteu a les nacions la seva glòria,
conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles,
doneu al Senyor honor i majestat,
tributeu al Senyor l'honor del seu nom. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat.
Que tremoli davant d'ell tota la terra.
Digueu a tots els pobles: "El Senyor és rei!"
Sentencia amb raó les causes dels pobles. R.

2

PLURALITAT I UNITAT EN UN MATEIX ESPERIT

Isaïes 11,2, descriu profèticament els Messies com a ple de l'Esperit de Jahvè, Esperit únic, però de manifestació múltiple: així cal entendre els diversos "esperits", els quals no són sinó diferents actuacions d'un sol Esperit. Aquest Esperit, l'Esperit Sant, que havia entrat en el si de la Verge al moment de l'encarnació i que volgué manifestar-se baixant sobre Jesús al moment del baptisme, és també l'Esperit que reben els cristians en els sagraments de la iniciació cristiana per esdevenir, també ells, fills de Déu en Jesucrist. L'Esperit es pot manifestar amb formes distintes en cada cristià; en cada un dels cristians els dons de la gràcia obtenen relleus especials, sigui en l'ordre intel·lectual (do de la paraula, d'interpretació de la revelació, de la fe, del discerniment d'esperits...), sigui en l'ordre pràctic (guarició de malalts, fer miracles i profecies, etc.). Tot procedeix d'un sol Esperit, el qual confereix unitat al Cos de Crist, que és l'Església, per diverses que siguin les seves manifestacions en cada un dels cristians i "en bé de tots". La diversitat de manifestacions o de dons no depèn dels homes, sinó de l'albir de Déu, el qual estima tots, però cada un de la manera que vol.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

1C 12:4-11

Germans, els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda, un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats, un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe, un altre, el do de donar la salut als malalts, en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles, un altre, el do de profecia, un altre, el do de distingir si un esperit és fals o autèntic, un altre, el do de parlar llenguatges arcans, un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

3

JESÚS MANIFESTA PER PRIMERA VEGADA LA SEVA GLÒRIA

Com hem dit, aquest passatge de l'Evangeli de Joan és llegit avui pel seu contingut epifànic, ja que a Canà comença Jesús a manifestar la seva glòria, expressió que en el llenguatge de Joan Evangelista equival a la revelació de la filiació divina de Jesucrist: "Vam contemplar la seva glòria, glòria que té del Pare com a Fill únic, ple de gràcia i de veritat" (Joan 1, 14). Però ens ha de cridar l'atenció una frase de Jesús en aquest Evangeli d'avui: la resposta a la seva mare: "Encara no ha arribat la meua hora". Per tant, Crist com a Déu s'havia determinat una hora; com a Salvador del món tenia la seva hora determinada pel Pare. Que això és important ho demostra l'Evangeli de Sant Joan amb la freqüència amb què Jesús al·ludeix a aquesta hora (Joan 4, 23; 7, 30; 12, 23 i 27; 13, 1; 16, 2, 25 i 32; 17, 1). A Canà, segons Jesús encara no havia arribat el moment de revelar el seu poder messiànic als homes. Però la fe d'una dona, Maria, venç i anticipa l'horari establert per Déu. Déu mateix havia disposat deixar-se vèncer en els seus plans per la disposició del cor d'una criatura, de la mateixa manera com la fe del centurió romà i de la Cananea, de dos estrangers i pagans precisament, venç Déu en els seus plans, de manera que la salvació, limitada primer als fills d'Israel, fou universalitzada, ja que Jesús trobà una fe i una confiança que no trobà a la casa d'Israel (Mateu 8, 10; 15, 28; Marc 7, 29).

Evangeli segons sant Joan Jo 2:1-12

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats.

Vient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: "No tenen vi". Jesús li respon: "Mare, ¿per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meua hora". Llavors la seva mare diu als qui servien: "Feu tot el que ell us digui". Hi havia allà sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus. Cada una tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: "Ompliu d'aigua aquestes piques". Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: "Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei". Ells la hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: "Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor".

Així comença Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell. Després baixà a Cafar-Naüm amb la seva mare, els seus germans i els deixebles, i s'hi quedà, però no gaires dies.

PUNTS DE REFLEXIÓ

- 1.— El primer miracle, la manifestació anticipada (abans d'hora) de la potència divina de Jesucrist, tingué com a marc unes noces, en les quals Jesús, cèlibe, la seva mare, verge, i els deixebles prengueren part (es tractava del matrimoni d'un dels deixebles. Si fem cas d'una antiquíssima tradició cristiana, no queda descartada aquesta possibilitat). I és la delicadesa sol·lícita de Maria, sensible envers uns amfitrions compromesos per la manca de vi, allò que provoca el miracle, no res menys que la primera manifestació messiànica!
- 2.— L'aigua convertida en vi evoca l'eucaristia, això és, el vi convertit en la sang de Crist. En un Evangeli com el de Joan un salt simbòlic d'aquesta mena no queda

descartat. Aleshores adquireix encara més relleu allò de "l'hora de Jesús". Canà hauria estat una anticipació de la primera celebració eucarística, com aquesta s'anticipa a la mateixa passió del Senyor, de la qual és memorial. El mateix Joan diu: "Abans de la festa de la Pasqua, sabent Jesús que havia arribat la seva hora de passar d'aquest món al Pare, ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem. I a l'hora de sopar..., sabent que el Pare li ho havia posat tot a les seves mans, i que de Déu havia sortit i a Déu tornava" etc. (Joan 13, 1-3).

- 3.— L'amor de Jesús per als seus fins a l'extrem deu referir-se a l'eucaristia, i l'hora pròpiament dita de Jesús deu ser la de la seva resurrecció.

homes i institucions

El Carmel descalç a Catalunya

"Qui sent el foc de Déu no
pot restar inactiu"

S'ha clausurat ja el VIII centenari de la mort de santa Teresa de Jesús, però la seva reforma del Carmel escarà està present avui en el món. La història de la santa d'Àvila a Catalunya comença el 25 de gener de 1586 amb el primer convent de l'orde a Barcelona, als tres anys i tres mesos de la seva mort.

El fundador dels carmelites tere-

sians a Catalunya fou el pare Joan Roca, nascut a Sanahuja (La Segarra). El pare Joan va transmetre al nostre país l'obra i l'esperit de santa Teresa.

Homes de pregària

Tota la geografia de Catalunya manifesta la presència dels carmelites descalços: Barcelona, l'arra-

gon, Lleida, Badalona, Palafrugell, Esplugues del Llobregat, etc.

Conversem amb un jove carmelita, estudiant de teologia, traductor de la magnífica obra, "Teresa de Jesús, viatges i missatge", Agustí Borrell.

—Qui sou vosaltres, els carmelites?

—Som germans de tots els homes, potser una mica desconeguts, però estem a prop de tot-

hom, i ens trobaríem arreu del món.

Agustí Borrell ens defineix un xic més els carmelites dient que són homes de pregària, que senten dins el foc de Déu. "Qui sent aquest foc —diu— no pot restar inactiu. Nosaltres assumim l'aventura dels apòstols i dels missioners".

Els carmelites descalços han donat a la humanitat, experiència cristiana i vida interior, seguint les senyeres i els mestres dels camins de l'Esperit, com foren santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu.

Treballar des de
la interioritat

La tasca primordial del Carmel descalç és treballar des de la interioritat. "Esmercem els nostres dies a enamorar el poble cristià, joves i grans, ajudant-los a descobrir el tresor de què ens parla

l'evangeli, aquella perla fina i preuada".

Els carmelites a Catalunya viuen en petites comunitats, com una família de germans. "Nosaltres tenim un nom: La Mare de Déu; ella ha inspirat la nostra vida i el nostre camí per seguir Jesucrist".

Ningú no està ociós en les fraternitats. Cadascú es guanya el pa amb la suor del front, que es llesca després en la mateixa taula i en la mateixa hora.

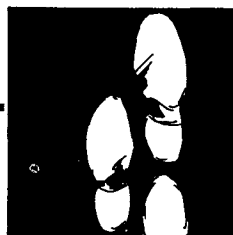
Bona falta ens fa avui aquesta espiritualitat que accentua la vida de pregària i reflexió de l'evangelització i de l'animació en el món. Enmig de les grans ciutats on vivim molts, el Carmel descalç és un petit oasi on es fa present el Déu de tots els homes.

Creiem que la vida carmelitana pot ésser prou engrescadora per certa joventut que vol realitzar-se a fons seguint les exigències de l'evangeli.

F. G.

fent camí

Com infants

A una missa de dotze, de les moltes que es diuen a la ciutat, uns menuts es posaren al voltant de l'altar fins el moment de l'homília. Com que encara era Advent, tots portaven a la mà una candela encesa, simbòlica de l'espera del Just.

No es feren pas pregar gaire per pujar contents a l'altar i acompanyar el sacerdot en la seva pregària.

Aquesta manifestació de fe i de cooperació amatent a un suggeriment participatiu, fou tot un exemple pels grans, que ben sovint ens costa col·laborar en la pregària o les lectures pròpies de la missa.

Es veia els menuts amb l'alegria reflectida al rostre, amb la il·lusió de prendre part en una cerimònia que intuïen com un camí vers Déu.

El mèrit de la seva entrega era el testi-

moniatge de llur presència en aquell acte sagrat i pel simbolisme de portar a la mà la llum de l'esperança, com el qui s'acosta a una font d'aigua pura i cristal·lina.

No cal oblidar que hi ha infants que foren sants i que donaren fins i tot llur vida per la Fe. Per això quan a vegades es diu: "Sembla una criatura", hauríem de valorar amb mesura la comparació i pensar que en realitat no és un menyspreu, sinó una lloança, per tal com els menuts donen ben sovint bona prova de la seva conducta, potser més encertada que la dels grans.

Hem de fer-nos infants per copsar el regne de Déu i com aquells petits, portar a la mà o al cor la llum de l'espera, símbol de confiança posat en la Fe que és l'objectiu que ha de moure tots els actes de la nostra vida.

Pietat Campmajó

"Els carmelites descalços"

Full il·lustrat que dona a conèixer la vida i acció apostòlica dels carmelites a Catalunya. Tant per adquirir el full com per una més aprofundida informació sobre el Carmel, podeu adreçar-vos a: Carmelites, Diagonal, Barcelona.

calendari

Diumenge, 16 de gener. II del temps ordinari. Sant Fulgenci, bisbe; Sant Marcel, papa màrtir i Santa Priscila, matrona.

El sol surt a les 7,15 i es pon a les 4,48 (hora solar).

Festa major a Saderra.

Dilluns, 17 de gener. Sant Antoni Abat. Santa Leonila, màrtir i Santa Rosalina de Vilanova, cart.

Festa major a Ascó, Borges del Camp, Camarasa, Mora d'Ebre, Salou, Sant Antoni de Vilamajor, Vilanova i La Geltrú, La Selva i altres pobles.

Fira a Sant Celoni.

Dimarts, 18 de gener. Santa Prisca, Santa Lliberata i Santa Beatriu, verges. Comença l'octavari per la unitat dels cristians.

Dimecres, 19 de gener. Sant Màrius i Sant Canut, màrtirs. Santes Marta i Pia, màrtirs.

Dijous, 20 de gener. Sant Fabià, papa màrtir i Sant Sebastià, màrtir.

Festa major a Alfarràs, Alpicat, Bigues, La Bisbal del Penedès, La Canonja, Cànoves, Constantí, Tordera i altres pobles.

Fira a Moià, Odena i Sant Feliu de Pallerols.

Divendres, 21 de gener. Sant Fructuós, bisbe; Sant Auguri i Sant Eulogi, màrtirs i Santa Agnès, verge i màrtir.

Festa major a Balenyà, Sant Fruitós de Bages i Vall de Santa Creu.

Fira a Castellterçol.

Dissabte, 22 de gener. Sant Vicenç, diaca màrtir. Sant Anastasi, monjo i Sant Víctor, màrtir.

Festa major a Àger, Besalú, Cabrera de Mar, Espinelves i altres pobles.

l'Església celebra

16 de gener. Diumenge de la setmana II de durant l'any. Lectures: Primera; Is 62,1-5, S 95, segona 1 C 12,4-11, tercera Jo 2,1-12.

17 de gener. Dilluns de la setmana II de durant l'any. Lectures: Primera, He 5,1-10, S 109, segona, Mc 2,18-22.

18 de gener. Dimarts de la setmana II de durant l'any. Lectures: Primera, He 6,10, S 110, segona Mc 2,23-28.

19 de gener. Dimecres de la setmana II de durant l'any. Lectures: Primera, He 7,1-3.15-17, S 109, segona Mc 17,32-33.37.40-51.

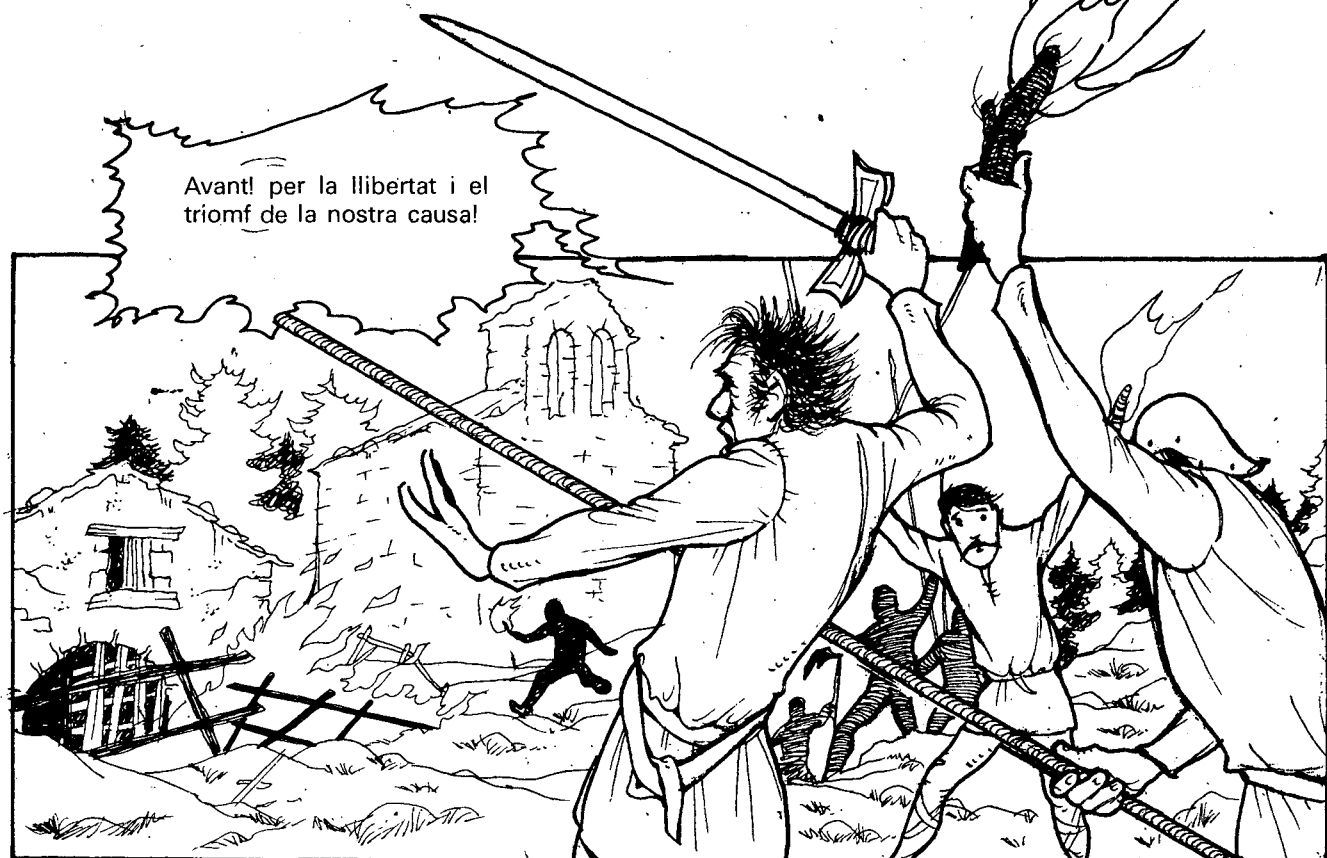
20 de gener. Dijous de la setmana II de durant l'any. Lectures: Primera, He 7,25-8,6, S 39, segona Mc 3,7-12.

21 de gener. Divendres de la setmana II de durant l'any. Sant Fructuós, bisbe i màrtir i Sants Auguri i Eulogi, diaques i màrtirs. Lectures: Primera; He 10,32-36, S 46, segona, Mc 3,20-21.

22 de gener. Dissabte de la setmana II de durant l'any. Lectures: Primera; He 9,2-3.11-14, S 46, segona Mc 3,20-21.

ELS REMENCES

El vint-i-dos de setembre del 1484 es produeix l'aixecament de Joan Sala a Mieres. La segona guerra remença fou curta, però...

Verntallat es manté totalment al marge de la revolta... preocupat per l'acció de Pere Joan Sala... Els batlles organitzen sometents... Per a ells en Sala és un criminal. Joan Sala es fa amo de la muntanya: Osona, part del Ripollès, la Garrotxa, la Selva, són seus... Les flames s'escampen per la plana de l'Empordà i rondan la ciutat de Girona... Però la traïció del seu lloctinent el portarà a perdre en poc temps.

ELS DOFINS

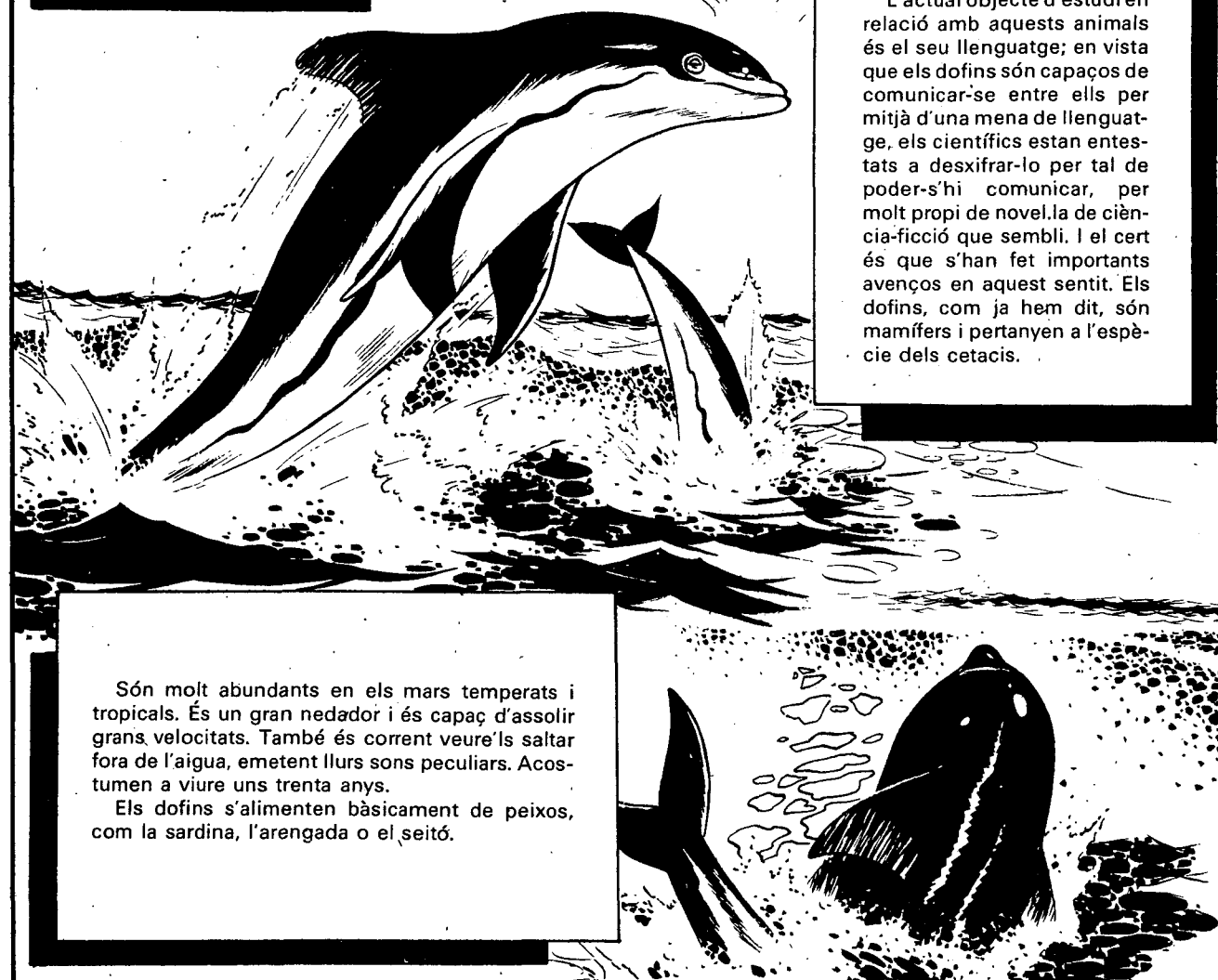
per: *Carla Menabaz*

Segons les enciclopèdies els dofins són uns mamífers d'uns dos metres de llargada amb el morro en forma de bec. Però hi ha moltes més coses a dir del dofí. Els dofins són uns animals intel·ligentíssims; no sabies que el cervell del dofí és més gran i complicat que el nostre? Doncs és així. Són també uns animals molt sociables, no gens agressius i molt enjagassats. Per totes aquestes qualitats, unides a la seva gràcil i estilitzada figura, ben sovint en els parcs d'atraccions, els exhibeixen, no com els altres animals, sinó en una piscina on hi actuen com un

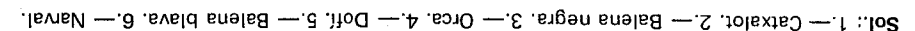
número de circ. Ben segur que haureu vist el seu número en el Zoo de Barcelona, oi que sí?

L'actual objecte d'estudi en relació amb aquests animals és el seu llenguatge; en vista que els dofins són capaços de comunicar-se entre ells per mitjà d'una mena de llenguatge, els científics estan entestats a desxifrar-lo per tal de poder-s'hi comunicar, per molt propi de novel·la de ciència-ficció que sembli. I el cert és que s'han fet importants avenços en aquest sentit. Els dofins, com ja hem dit, són mamífers i pertanyen a l'espècie dels cetacis.

Són molt abundants en els mars temperats i tropicals. És un gran nedador i és capaç d'assolir grans velocitats. També és corrent veure'ls saltar fora de l'aigua, emetent llurs sons peculiars. Acostumen a viure uns trenta anys. Els dofins s'alimenten bàsicament de peixos, com la sardina, l'arengada o el seitó.

A black and white line drawing of a man in a striped sweater sitting on the floor, surrounded by various toys and gifts. He is holding a small box and looking at a large, patterned gift. In the background, there are boxes labeled 'PUZZLE 2000 pieces' and 'DISFRESSES VARIADAS'. A cartoon mouse is also visible.

Sol.: 1.—Abraham. 2.—Jeremies. 3.—Malaquies. 4.—Ezequiel.

Ordeneu aquestes lletres i obtindreu quatre noms bíblics.

- CONTINUARÀ -

Mots Encreuats

Horizontals

1.- Personatges mitològics mig dona mig peix. 2.- Finia, finalitzava. 3.- Paraula. 4.- Aminorat, afluixat. 5.- (a.r.) Tardo. 6.- (a.r.) La part de darrera del coll. 7.- (a.r.) Alçaprem, parpal.

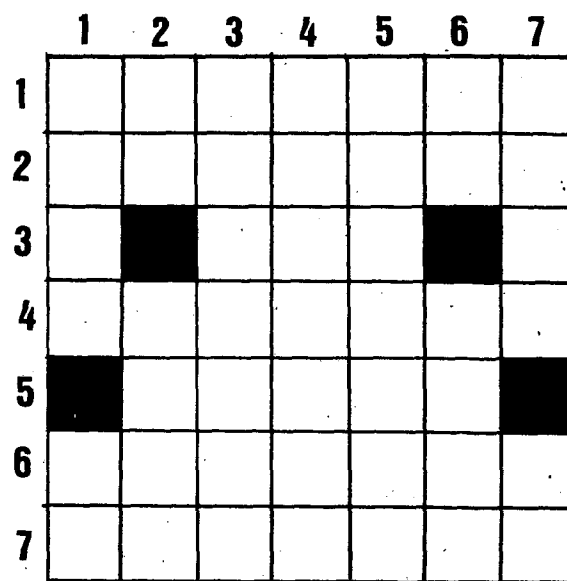
Verticals

1.- Que té salut. Article. 2.- (a.r.) 101 romans. (a.r.) Forat, sot. 3.- Ramifiquen. 4.- Cautxú vulcanitzat. 5.- Que no és artificial. 6.- (a.r.) Arriba, acudeix. (a.r.) Crescudà, enlaira-da. 9.- Ho és l'home just. (a.r.) Inicials d'un partit marxista.

Solució als encreuats del núm. anterior

Verticals

1.- Garola. 2.- Alomar. 3.- Leda. 4.- Ona. (a.r.) Do. 5.- (a.r.) Aran. 6.- (a.r.) Patiré. 7.- Remesa.

Horizontals

1.- Galoner. 2.- Alenaré. 3.- (a.r.) Mirador. 4.- (a.r.) Amo. (a.r.) ETA. 5.- La. As. 6.- (a.r.) Apodera.

L'EIXERIT

ANY II

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

134

Hi ha persones que passen fred

L'altra dia, amb tota la família, vàrem anar al Tibidabo. És bonic de debò. Allà baix es veia la ciutat de Barcelona de cap a cap. Quin niu de formigues més gegant! Allà a l'horitzó el mar, immens, quiet, resplendent... A l'altra banda, molt lluny, muntanyes nevades, blanques, retallades sobre el fons blau del firmament. Sobre la ciutat s'hi veia com una boirina.

Feia un fred!

Jo pensava que moltes d'aquelles cases que es veien tindrien calefacció, o estufes de butà, o radiadors elèctrics, etc. Les persones que hi viuen no tindrien fred. —Fa un fred que pela, deia el pare.

Tots anàvem ben abrigats, però teníem el nas i les orelles vermells de fred i les mans com estranyes.

Jo pensava que moltes persones passen fred. I això em posà trist. Tan bonic com era tot el que vèiem!

Hi ha persones que viuen en cases molt petites, com barraques; o en cases sense calefacció i que no tenen diners per comprar estris que escalfin.

Hi ha països en guerra i països molt pobres on molta gent passa fred; han de viure en tendes de campanya, no tenen cap abrigall, ni menjar, ni res per escalfar-se.

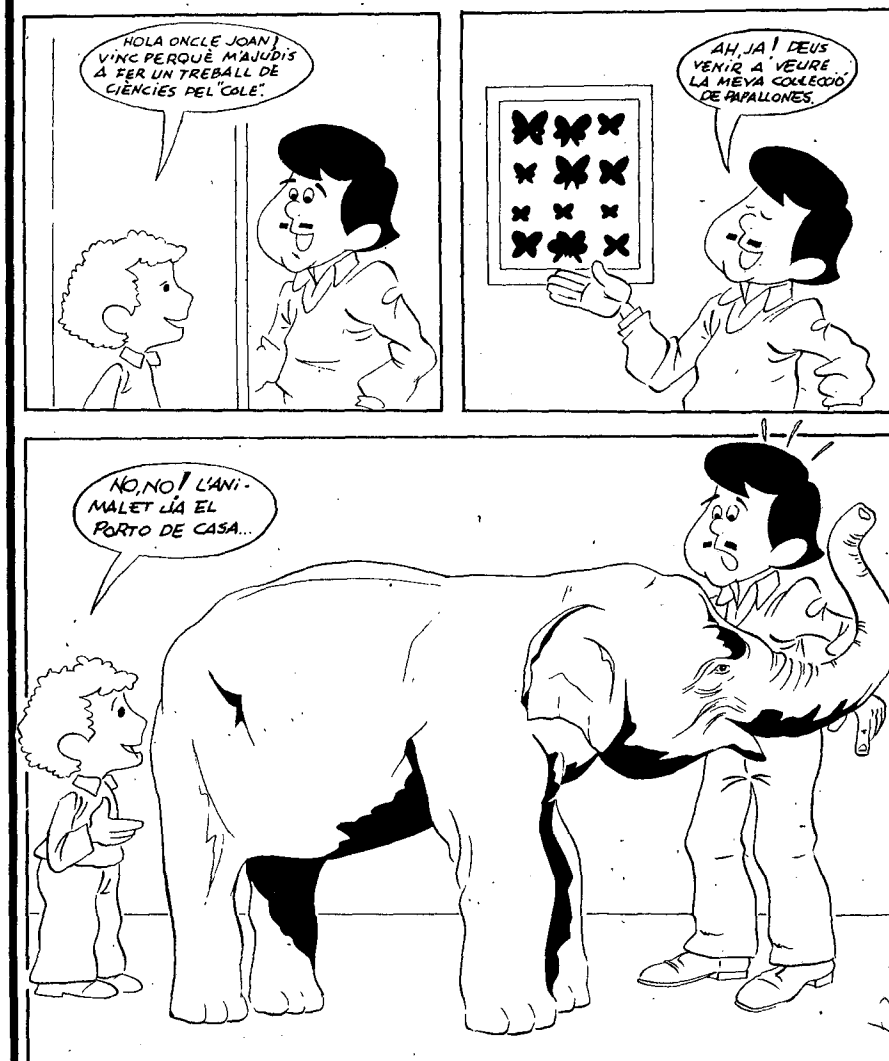
No ho entenc que es gastin tants diners en guerres que porten tantes desgràcies.

Més valdria que, tots plegats, ens poséssim d'acord per fer la guerra a la guerra, per fer la guerra a la fam i al fred.

Jo no sé què fer. Però pregaré a Nostre Senyor que cap persona passi fred.

L'Eixerit

En Joan i en Quim

La sireneta de riu (Adaptació d'un conte d'Andersen)

per M. Dolors Canela i Barrabeig

Vet aquí que una vegada hi havia una sireneta que vivia en un riu. Es deia Cabell Daurat. I al riu s'hi avorria molt perquè no hi vivia cap altra sirena i no tenia cap companya amb qui jugar. I tot i que els peixos l'estimaven força i eren amics seus, ella enyorava la mar i les seves germanes sirenes.

Un dia va passar pel riu la barca d'un petit pescador que anava cap a la mar. I la sireneta li va dir:

—Pescadoret maco, no em deixaries pas pujar a la teva barca? Vull arribar a la mar i el camí és massa llarg per a fer-lo nedant.

—Puja —li va contestar el pescadoret—. La meua barca és molt lleugera i no tardarem gaire a arribar a la mar.

—Ets una nena molt estranya, tens cua de peix —li va dir el petit pescador.

I "Cabell Daurat" li respon-

qué: —És que sóc una sirena. No n'havies vist mai cap? No ens deixem veure gaire les sirenes, saps? Perquè desgraciadament no tots els homes són bons i no ens en podem fiar.

I força que tenia raó la sireneta, perquè els primers homes que des de la ribera varen veure barca, pescadoret i sirena, es posaren de seguida a cridar:

—Ep no! Que hi portes a la barca? Batua, una sirena!

I com que eren d'aquells homes que només pensen en els diners, tot seguit entrellucaren el negoci.

—Perquè no ens la vens la sireneta? Te'n donarem molts diners!

La sireneta, llavors, es va posar a plorar, tot dient:

—No em venguis, pescadoret. Si ho fas em portaran a l'aquari del Parc zoològic i jo no no hi vull anar. Jo vull anar al mar a reunir-me amb les meves germanes.

—És que si et venc em podré comprar una barca nova i fins potser una caseta per a viure-hi.

—Però jo seré molt desgraciada! Em moriré de penal

—Mira, mira! —cridaven els homes—. Tot aquest diners... i aquestes joies! Tot serà per a tu a canvi de la sirena!

Però el pescadoret, commogut per las llàgrimes de la sireneta, va continuar remant cap a la mar.

Quan varen arribar a la mar la sireneta es va despedir del pescadoret i li va dir:

—Gràcies amic meu! Has estat molt bo. Ara podré reunir-me amb les altres sirenes. I podré jugar amb elles i em divertiré molt.

—Benvinguda, benvinguda germana! —i tot una colla de sirenetes havien anat voltant la barca, rient i cantant molt contentes. I "Cabell Daurat" saltà de la barca i unint-se a les seves germanes s'endinsà a la mar.

(acabarà.)

L'Evangelí del diumenge

Jesús ens parla

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats.

Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: "No ténen vi". Jesús li respon: "Mare, ¿per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meua hora". Llavors la seva mare diu als qui servien: "Feu tot el que ell us digui". Hi havia allà sis piques de pedra per rentar-se abans d'entrar al banquet. Cada una tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: "Ompliu d'aigua aques-

tes piques". Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: "Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei". Ells la hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: "Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor"

Així comença Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell. Després baixà a Cafar-Naüm amb la seva mare, els seus parents i els deixebles, i s'hi quedà, però no gaires dies.

1. Aquesta participació de Jesús en les noces de Canà i el signe que va fer-hi, manifesten ben clar que el Fill de Déu fet home, prepara per a tots els homes un banquet de festa eterna.

2. Jesús, amb la seva salvació, converteix en el "millor vi", les esperances d'Israel i de tots els homes.

3. L'Església, com Maria, ajuda que la taula parada amb la Paraula i l'Eucaristia de Jesús, sigui sempre a punt per a tots els homes.

El mossèn

Cançoner

EL CUCUT BROMISTA *

E. Schmid (1999)

Quan arribo on crec que està
ell ja canta més enllà
¡quin reclam més enciser
sigui on sigui per mi tel

la bíblia a l'abast

La corresponsabilitat eclesial

(1C 12:4-11)

Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots (v. 7). Vet aquí el principi bàsic de la corresponsabilitat en l'Església. El que cadascú ha rebut de Déu cal que ho posi responsablement al servei de tot el conjunt. La dinàmica de la responsabilitat personal té dues línies directives. En primer lloc és vertical i va de baix a dalt: acull el do de Déu. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol (v. 4). El primer exercici de la responsabilitat del cristià és, doncs, el de saber acollir el Do de Déu. Perquè, de fet, els diferents dons no són res més que manifestacions distintes de la presència en nosaltres de l'Esperit de Jesús, el Do de Déu. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit (v. 11a). Cal que, acceptant el Do, discernim quin do particular se'ns ha comunicat, o dit amb unes altres paraules, hem d'acollir responsablement aquelles qualitats que la presència en nosaltres de l'Esperit ha subratllat i ha posat de manifest en cada fidel. Ell ho distribueix en particular a cadascú com li sembla bé (v. 11 b).

"Entre tots ho farem tot"

El segon exercici de responsabilitat que ha de fer el cristià és el de descobrir la direcció horitzontal dels dons rebuts de Déu. A ningú no se li ha donat l'Esperit amb les seves forces d'acció, perquè ho guardi tot en l'armari secret del seu cor. No hem de perdre mai de vista la paràbola dels talents (cfr. Mt 25: 14ss. i Ll. 19: 11 ss.); allò que Déu ens ha confiat —els seus dons— és per a fer-ho treballar. I per a fer-ho treballar en benefici de la comunitat. Per això hi ha diversitat de dons, de serveis i d'accions. Tot procedeix de la mateixa font, però es diversifica a l'hora d'arribar a nosaltres perquè l'acció salvadora de Déu cobreixi totes les necessitats de la comunitat (vv. 4-7). Som al cor mateix de

la veritable corresponsabilitat eclesial. Ningú no inventa res. Tot ho rebem de Déu. Ningú no pot quedar-se res exclusivament per a ell. Ha de fer de

transmissor, passar-ho als altres, entrar responsablement en el joc del donar i del rebre en justa corresponsabilitat. Així també en l'Església es fa

veritat l'adagi d'"entre tots ho farem tot".

Un mateix Déu que obra tot en tots

Sant Pau indica als corintis que, és seguint la dinàmica de la Trinitat, que han de construir i consolidar la comunitat. Comença per citar l'acció de l'Esperit Sant —el Do del Pare i del Fill—: **els dons que rebem són diversos** —ja que el conjunt del cos eclesial és integrat també per personalitats diverses—, **però l'Esperit que els distribueix és un de sol** (v. 4). Segueix fent menció de Jesús, el Servent de Jahveh, que amb la seva obediència ha posat tota la seva vida al servei dels homes: **Són diversos els serveis** —perquè les necessitats que han de ser ateses a la comunitat també són moltes—, **però és un de sol el Senyor a qui servim** (v. 5). El servim a ell en la seva persona que reviu en la comunió dels germans. Finalment arriba al Pare: **Són diversos els miracles** —les obres prodigioses—, **però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres** (v. 6). L'acció de la comunitat és la manifestació de la força de Déu, del Déu únic i trinitari. Per això sant Pau, en oferir una llista d'aquestes accions en el si de la comunitat cristiana, les presenta d'acord amb el principi de subsidiarietat: allò que pot fer un —perquè és el que sap fer-ho o perquè ha rebut de l'Esperit aquest do— que no ho faci un altre, i menys encara que no sigui l'autoritat la que assumeixi tots els serveis. Cadascú ha de saber estar al seu lloc, assumint amb responsabilitat el servei al qual ha estat destinat i oferint-lo comunitàriament i responsable a tot el conjunt. És el que en diem la corresponsabilitat pastoral en l'Església.

Josep M.ª Aragonès

Per una catequesi sobre la virtut de la humilitat (II)

El que pretén demostrar aquesta nota catequètica és que no és possible ser humil només per necessitat i per comoditat. És a dir, no hem de voler ser humils només quan no queda altre remei que ser-ho, o amb la pretensió que instal·lar-se; per dir-ho així, en un estat d'humilitat resulta avantatjós. En la vida hi ha o hi pot haver moments de fatalitat i de desgràcia, culpable o no, que ens produiran humiliació. Contra la humiliació podem legítimament lluitar, podem defugir-la, quan realment ens és possible, de fer-ho. Ara, hi haurà ocasions que, per molt que ens

repugni, no podrem evitar-la. Si ja som humils, rebem la prova de la humiliació com tot cristià virtuós rep i accepta qualsevol prova per amor a Déu. Ara, no s'hi val a dir, després d'haver resistit amb supèrbia contra la prova: quin remei queda, si no el de ser humil! Això no seria humilitat, sinó covardia; seria una resignació falsa, no seria ser humil. Seria enganyar-se a si mateix cercant, en la desesperació, una resignació i, en el la derrota, la comoditat. No solament no seria vera humilitat, sinó que fins podria ser un egoisme dissimulat. Hom no és veritable-

ment humil només per necessitat, com un tampoc és cast, ni obedient, ni pobre en esperit, ni virtuós en cap altre aspecte perquè no queda cap més remei que ser-ho, és a dir, quan no ho seria si la necessitat o la fatalitat no li ho exigís. De virtuoses, hem de ser-ho sempre, fins fora de la prova; altrament la virtut no seria virtut, puix que no seria un hàbit permanent.

Ara, això sí, podem fer de la necessitat virtut, en un altre sentit: en el sentit que tota prova ha de ser ocasió per exercitar-nos en la virtut. En aquest

sentit algú ha dit: "Allò que no puguem no voler, voler-ho serà virtut. Rep voluntàriament allò que la necessitat t'imponeix sense que ho vulguis" (Pere Crisòleg, sermó 101). Si acceptes per amor de Déu i per imitació de Jesucrist, amb fe, per tant, i potser fins i tot amb joia, la humiliació, esperada o inesperada, temuda o imprevista, justa o tinguda per injusta, faràs de la necessitat virtut. Però per fer això ja et cal un cert grau d'humilitat.

A. Olivar

La crisi industrial del Llobregat

Diuen, ge, dia 2 de gener, el President de la Generalitat, Senyor Jordi Pujol va fer una visita al Llobregat, i concretament al nucli industrial d'Ametlla de Merola.

La seva presència volia significar la mà serena d'un governant que s'esforça a frenar la crisi galopant del ram tèxtil, batalla econòmica que cal guanyar, costi el que costi.

També expressava la reconeixença oficial a l'esforç de tot un poble que ha fet el què humanament semblava impossible per a salvar de la ruïna una fàbrica soterrada per la riuada del mes de novembre, i posar-la, de nou, en marxa.

I l'assistència del President, a la tarda, a una representació de l'espectacle nadalenc "La Flor de Nadal" expressava, al mateix temps, com n'és d'important, a casa nostra, el creixement cultural i tradicional, i el progrés material de la Pàtria.

Història del Llobregat

La història industrial de la Catalunya moderna va íntimament lligada amb la transformació del riu Llobregat en font d'energia.

Fa cent anys que el riu Llobregat, des de les mateixes fonts de Castellar de N'Hug va deixar de ser un riu tranquil i acompassat. Els fabricants transformaren els nivells del seu llit, aixecaren rescloses, construïren canals, i atrets per els nivells del seu llit, aixecaren rescloses, construïren canals, i atrets per aquella potencial força hidràulica capaç de teixir mils de

metres de roba diària, edificaren indústries de nova planta, i aquells paratges deserts es poblaren ràpidament de nuclis urbans que aplegaren homes, dones, jovenalla i famílies enteres procedents de les comarques veïnes; i més tard, en els anys del resorgiment industrial de la postguerra, també fou focus d'atracció immigratòria.

Qui ha vist i veu ayui, la Conca del Llobregat! La crisi tèxtil ha transformat aquell tros tan aimat de Catalunya en una regió pessimista, de gent parada, sense treball, i l'última punyalada l'ha donat el tancament d'una de les fàbriques més potents de la zona: l'Empresa Viladomiu, S.A.

Un altre dia analitzarem i comentarem les causes d'aquesta bancarota industrial, ocorreguda en un temps inoportú, quan Catalunya necessitava més que mai tot el poder econòmic per afermar la nostra renaixença nacional.

Les aigües s'ho emporten tot

I una desgràcia mai no ve sola. Les pluges del pasat mes de novembre, caient sense fre, com portades per les forces del mal (el desordre de la naturalesa és sempre conseqüència del Primer Mal), va causar als pobles i indústries veïnes del riu Llobregat un munt de calamitats.

Mal sobre mal. Penes sobre penes. I els nostres pobles del Llobregat hagueren de sofrir una nova prova de sofrències. I com és propi

en la història de la humanitat, solament la voluntat, la tenacitat, l'esperit de treball i l'instint innat de subsistència, han anat superant progressivament les dificultats. Així construïren Catalunya els nostres avis, i així l'anirem construint nosaltres, contra vents i tempestats.

Permeteu que us expliqui un dels molts casos viscuts. Aquest periòdic ha fet ressò, moltes vegades, del Centenari de la vida social del Llobregat. Un dels nuclis urbans més coneguts per "Catalunya Cristiana" és l'Ametlla de Merola, on convivia unes indústries tèxtils i de confecció pròspères, malgrat la crisi existent, de constant renovació tècnica, d'una organització social interior modelica, d'arrelat i tradicional esperit religiós, tal com desitjaríem que fos tota la nostra Pàtria, i per què no? El seu nom és conegut arreu de Catalunya per l'espectacle nadalenc "La Flor de Nadal", que ha obert un nou estil de "pastorets", i n'ha renovat fonamentalment la seva concepció i representació, i ha servit de model a tots els pobles i ciutats de Catalunya.

L'aigua del riu, el dia 8 de novembre es ficà, com boja, per les quadres de la fàbrica, i a part de les pèrdues irrecuperables de milions de pessetes de matèria prima, semifacturada o a punt de vendre, tots els telers i gran part de les màquines varen quedar cobertes d'aigua bruta, fangosa i empastifadora. Tots els utilitatges quedaren inutilitzats.

Expedient de crisi?

Quina punyalada per a un poble que viu de la fàbrica! Els tècnics asseguraven que la fàbrica no podria posar-se en marxa abans de mig any. L'expedient de crisi era una quimera que no deixava dormir ni empresaris ni treballadors. Cent anys d'esforç del riu i dels homes a punt de fer malbé per la pròpia naturalesa desenfrenada.

Què calia fer? Els ametllencs no s'ho pensaren dues vegades. Tothom s'abocà a netejar la fàbrica de fang i de brutícies. S'organitzà la recuperació de totes i de cada una de les peces que componen un teler, mecàniques i elèctriques, i ningú no comptava les hores, ni reclamava la setmanada.

Tothom s'hi va volcar, com un sol home. Els obrers de l'empresa, els jubilats, les dones de les cases, la quitxalla, el capellà de la parroquia, les monges del Col·legi. Tothom.

Les famílies dels socis de l'Empresa i de Direcció Comercial, residents a Barcelona, pujaven cada setmana, dissabtes i diumenges, i tots junts, frec a fec, han treballat per a salvar les màquines de la corrupció de la humitat, i amb un esforç titànic, ben català, han aconseguit el miracle de netejar els edificis en molt poques setmanes, rehabilitar-los i muntar de

de nou, de moment, 200 telers que ja tornen a fer roba, i escampen arreu el seu característic clamor metàl·lic, com un cant de triomf i d'al·leluia.

Gràcies, senyor president

Gràcies, Senyor President, per la vostra visita. Sabem l'esforç que fa l'equip d'homes de la nostra Generalitat, per fer una terra gran i rica, malgrat els migrats mitjans, econòmics i polítics que disposen.

Heu passat un dia entre els ametllencs i tots, els de dins i els que vivim a fora, hem vingut a saludar-vos.

Heu passat un dia familiar i amical. Des de la missa del migdia, al dinar, i les xerrades amb gran nombre de treballadors i tècnics de la indústria, les mateixes persones que a la tarda, revestides bíblicament, representaven amb goig i traça aquest espectacle nadalenc que desitjaven conèixer, fa anys, personalment.

Aquest és l'esperit i el neguit que necessita Catalunya perquè sigui el què volem que sigui. Un poble unit, que origini treball, que tingui esperances de progrés, però amb els peus ben fermes a les tradicions de la terra.

Gràcies, una vegada més, Senyor President. Gràcies en nom dels ametllencs, de tota la família del Llobregat, i de tot Catalunya!

Francesc. A. Picas

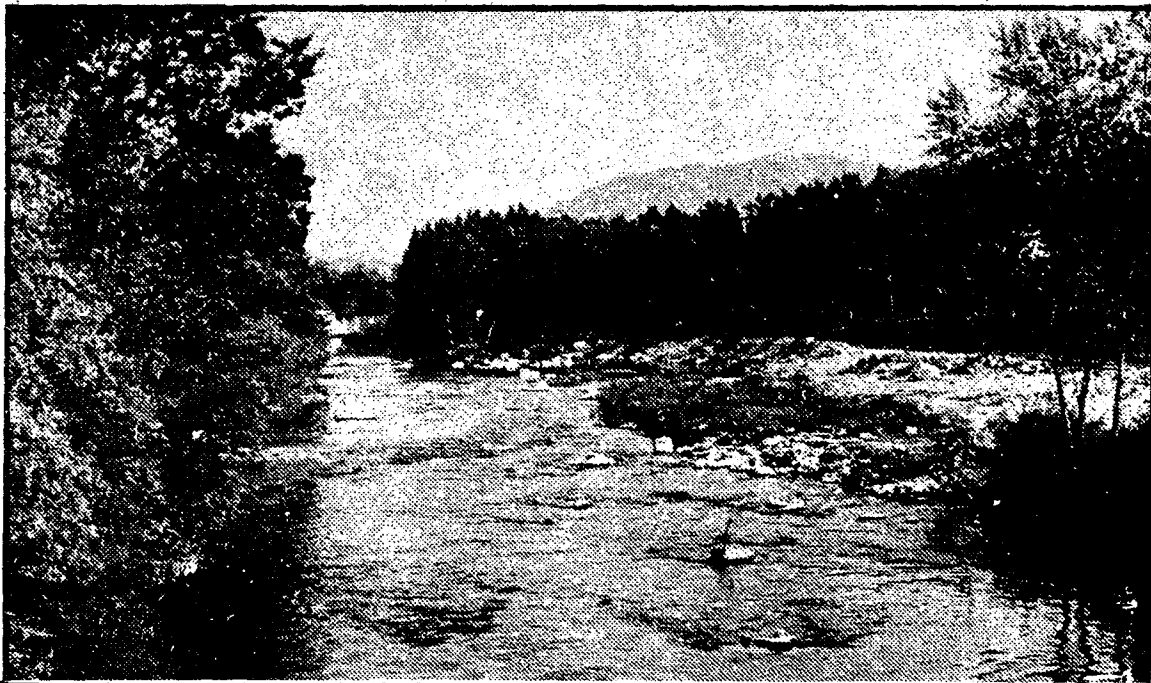
EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

que participà en uns 60.000 avortaments

l'embrió humà ja és una part del cos femení"

Mathanson afegeix: "Estem sacrificant vides humanes, i la supressió de la vida, àdhuc en circumstàncies especials, és assumpte greu de debò".

Acèrrim defensor de la vida no nascuda

El doctor Bernard Mathanson dedica un llarg capítol del seu llibre a l'anàlisi dels tòpics a favor de l'avortament. Entre mil raonaments que addueix contra aquests tòpics, escriu: en la majoria dels casos, l'avortament es practica quan el fetus no té encara forma humana definitiva. Més la personalitat del fetus no rau en la seva semblança amb un nen; el fetus té la seva pròpia identitat, i en funció d'ella ha de ser protegida.

En altre indret el famós ginecòleg surt al pas contra l'argument de l'explosiva demografia mundial i la fam al món, i diu: "On és la prova que l'avortament hagi fet minvar el nivell de pobresa? ¿Com pot evitar-se la fam a Etiòpia, avortant a Manhattan?"

Pel que fa a la mare per avortar, Mathanson afirma que l'embrió humà no és una part del cos femení, ans alguna cosa independent i amb vida pròpia. No podem parlar de "drets de la mare", ja que una societat civilitzada no permet l'abús de la pròpia vida del cos: no admet, per exemple, les drogues, l'automutilació o el suïcidi. Per això mateix no podem cedir a la dona el control absolut sobre la vida del seu fill. En qualsevol cas "el dret de la dona" és conflictiu amb "el dret del nen". Aquest reclama el més elemental dels drets,

que és el de néixer, superior a qualsevol altra.

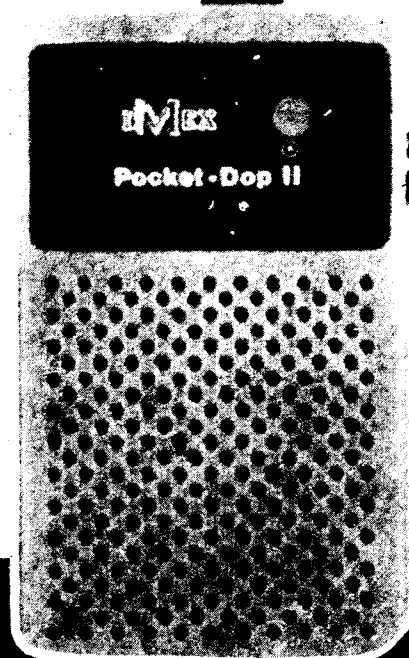
Mathanson confessa que la polèmica dins de la societat civil sobre l'avortament ha assolit temperatures molt elevades. Tant als EE.UU. com a Europa continuen essent escenaris de posicions molt enfrontades. Els projectes de legalització de l'avortament, o de la seva no paralització, provoquen les més enceses discussions. Els polítics han trobat en l'avortament un positiu tema electoral i programàtic, cosa que fa que la manipulació del problema s'hagi fet més gran.

El missatge de Mathanson ha causat impacte mundial

Les declaracions del doctor Bernard Mathanson han sorprès o commocionat el món. El seu llibre ha arribat a cotes de difusió insospitades. Mathanson ha donat conferències de campanya contra l'avortament a tot el món. No fa pas gaire visità Espanya i tractà del tema als Col·legis de Metges de Madrid, Barcelona, Sevilla, Saragossà, Bilbao i d'altres ciutats. A Barcelona va dir que ell era agnòstic, si bé sentia un profund respecte per totes les confessions religioses, sobretot per la catòlica, per la seva ferma postura contra l'avortament.

L'esguard melancòlic i el seu posat una mica esquerp, reflecteixen el record de milers de vides que en un temps va segar i que ara defensaria i defensa, fent-s'hi amb els punys i amb les dents.

Francesc Gamissans

Avui pot fer-se un cardiograma del cor del fetus amb un estetoscopi ultrasònic com aquest.

at destruir nens a
la un, que ajudar
la família

se la fam a Etiopía,
Manhattan?"

Madrid.- L'any 1982, sense cap mena de dubte, està marcat en l'Església espanyola, per dos fets: el centenari teresià i la visita de Joan Pau II a Espanya. Al ritme d'aquests dos esdeveniments, la vida de l'Església espanyola sembla despertar de la seva atonia per a replantejar-se amb sinceritat la realització de les línies que va traçar el Vaticà II. El viatge del

Papa a Espanya pot, si s'aprofita bé, significar un pas important en la recuperació del pols i del dinamisme que els nous temps exigeixen.

Recollim alguns fets i dates de la vida de l'Església que marquen el que és més extern de la seva vida, però d'importància en la seva realitat històrica.

Un any crucial en la vida de l'Església espanyola (1)

1982 ¿Una sortida a l'atonia?

Gener

Dia 1.- Durant tot l'any a Santiago de Compostela serà Any Sant Compostelà i es podrà guanyar el jubileu.

Dia 6.- L'assemblea dels cristians de la diòcesis d'Urgell aprova 115 d'un total de 222 proposicions presentades. La majoria es refereixen als drets humans de vells i infants.

Dia 12.- Mons. Ramon Búa Otero és nomenat bisbe de Tarazona.

Dia 18.- El Consell de Presbiteri de Madrid dona el seu suport a les petites comunitats cristianes.

Dia 21.- El cardenal Tarancón, arquebisbe de Madrid, anuncia l'organització a la diòcesi d'una campanya contra l'atur i fa una crida als catòlics perquè es comprometin amb els aturats.

Dia 24.- A tot Espanya se celebra la Diada de la Infància Missionera.

Dia 30.- Els bisbes andalusos i canaris fan la seva visita ad limina a Roma.

Dia 31.- Els salesians espanyols clausuren el Centenari de la seva arribada a Espanya.

Febrer

Dia 2.- Els bisbes de la província eclesiàstica d'Aràgó realitzen la seva visita ad limina a Roma.

Dia 4.- El cardenal Bueno Monreal és hospitalitzat en una clínica de Roma.

Dia 6.- Oficialment es confirma la visita de Joan Pau II a Espanya el mes d'octubre.

Els bisbes de la província eclesiàstica d'Oviedo fan la seva visita ad limina.

Dia 8.- Els bisbes de la província eclesiàstica de Tarragona fan la seva visita ad limina.

Dia 10.- El P. Pitau visita els jesuïtes espanyols i els hi demana que segueixin el vertader esperit de la Companyia.

Dia 15.- Se celebren les III Jornades Generals de Consiliaris del Moviment Scout participant-hi delegats de totes les diòcesis d'Espanya.

Dia 20.- Torna de Roma per seguir internat en una clínica de Sevilla el cardenal Bueno Monreal.

Dia 21.- El Nunci de Sa Santedat a Espanya, monsenyor Innocenti, consagra bisbe de Tarazona, a la seva pròpia seu, a Mons. Ramón Búa. A la consagració hi participen 18 bisbes i 220 sacerdots.

La vinguda del Papa a Espanya, un bon punt de referència per un "abans" i un "després" en el futur de l'Església al nostre país.

Dia 26.- Arriben a Santiago de Compostela cinc pelegrins francesos que han caminat a peu, durant 2 mesos uns 16.000 Km.

Seixanta matrimonis anglesos han celebrat en una parròquia de Fuengirola (Màlaga) les seves noces de robí (40 anys de matrimoni), renovant llurs compromisos matrimonials.

Març

Dia 8.- Amb el lema "En el mateix camí" uns 25.000 joves participen en la Xabierada masculina-82 al castell de Xabier.

Dia 10.- Els bisbes espanyols de la Província eclesiàstica de Toledo realitzen la seva visita ad limina.

El bisbe de Canàries, monsenyor Echarren, inicia una campanya de solidaritat contra l'atur, obrint a la seva diòcesi una subscripció amb 200.000 Pessetes.

Dia 8.- Uns desconeguts baixen del seu pedestal al pòrtic de la Seu de Vitòria la imatge de la Verge Blanca i després la destrueixen.

Dia 14.- Mons. Cirarda presideix l'Eucaristia de la Xabierada femenina que assolí una participació superior a la dels joves.

Dia 17.- El Secretari de l'Episcopat, D. Jesús Iribarren, presenta al Vaticà el projecte del viatge del Papa a Espanya.

Dia 18.- A Badajoz s'inicia la XXXII Setmana Social d'Espanya, amb el tema: "L'atur, un repte a la societat actual".

Dia 19.- Se celebra a tota Espanya el Dia del Seminari amb el lema: "Germans dels homes i testimonis de l'esperança".

La Comissió Episcopal de Pastoral publica un document de reconeixement orientació i

servei a les petites comunitats cristianes.

Dia 23.- El Secretariat Nacional de Litúrgia presenta oficialment el "Cantoral Litúrgico nacional".

Dia 25.- El P. dominic, Jordán Gallego, lleonès, és nomenat secretari del Secretariat vaticà per als No Creients. Té 49 anys i és catedràtic de la Facultat de Teologia de València.

Dia 29.- Els bisbes espanyols de la Comissió de Mitjans de Comunicació Social es reuneixen a Badajoz amb els bisbes portuguesos de la Comissió similar per intercanviar impressions sobre els temes que els afecten.

Abril

Dia 8.- L'arquebisbe de Tarragona presenta al Papa la seva dimissió per haver fet ja 75 anys d'edat.

Dia 13.- Comença a Madrid la Setmana Nacional de Religiosos amb el tema "Religiosos en un món inhumà".

Dia 14.- Comença el IV Simposi Internacional de Teologia a Pamplona per estudiar el tema: "L'Església com a sagrament".

Uns vint bisbes espanyols s'apleguen a Madrid per estudiar la seva postura episcopal en relació amb la polítics.

Dia 15.- Els bisbes de la província eclesiàstica de Burgos realitzen la seva visita ad limina per donar compte al Papa de les seves diòcesis respectives.

Dia 17.- A Segovia es troben tots els superiors provincials dels carmelites descalços, presidits pel P. General, Felipe Saín de Baranda per estudiar les noves orientacions sobre la formació dels candidats a l'orde.

Dia 20.- Un sacerdot espanyol, P. Osmundo Bilbao, missioner cambonià, és assassinat a Uganda.

Els bisbes de la província eclesiàstica de Pamplona fan la seva visita ad limina per informar al Papa sobre l'estat de les seves diòcesis respectives.

Dia 30.- Mons. Díaz Merchán, president de la Conferència Episcopal, presenta oficialment la "Historia de la Iglesia" editada per la Biblioteca d'Autors Cristians.

Cloenda del Congrés franciscà hispano-portuguès a Madrid a la qual assisteixen el cardenal Tarancón i el Nunci de S.S. monsenyor Innocenti. El Congrés commemora el VIII Centenari del naixement de S. Francesc d'Assís.

Maig

Dia 1.- Se celebra la V Convivència eclesial extremenya a Guadalupe amb el lema: "Guadalupe per Extremadura, Extremadura per Guadalupe".

Dia 2.- El cardenal de Toledo, mons. González, inaugura un Seminari dels Operaris del Regne de Crist, a Olías del Rey (Toledo). El Seminari ja compta amb 22 seminaristes.

Dia 8.- Es fa saber a Espanya que l'aportació espanyola el 1981 a l'Obra de l'Església Necessitada s'acosta als 121 milions de pessetes.

Dia 10.- Se celebra al Valle de los Caídos l'Assemblea General de la Confederació de religiosos espanyols amb el tema: "Dimensió contemplativa de la vida religiosa".

Dia 13.- La Confer (Confederació de religiosos espanyols) elegix com a president el P. jesuïta, Ignacio Iglesias.

Dia 14.- El cardenal Tarancón,

en fer els 75 anys d'edat, presenta la seva dimissió a l'Arquebisbat de Madrid en una carta enviada al Papa.

Dia 25.- Mons. Amigo Vallejo, fins ara bisbe de Tànger, és nomenat arquebisbe de Sevilla. Té 48 anys i pertany a l'Orde Franciscana.

Juny

Dia 3.- El bisbe de Múrcia, monsenyor Azagra, com a un gest de solidaritat humana, dona els seus ronyons a l'Associació Murciana de malalts renals.

Se celebren a Majadahonda (Madrid) les jornades nacionals de delegats diocesans del clergat. Les presideix el cardenal Jubany, president de la Comissió Episcopal del Clergat, assistint-hi 50 delegats que estudien el tema: "El sacerdot, ministre de la comunió missionera".

Dia 4.- A Tenerife es fa un Simposi eucarístic nacional amb el lema: "La vida a l'encontre amb l'home", encarregant-se de la clausura el Nunci de S.S. Mons. Innocenti.

Dia 10.- Per primera vegada, no assisteix cap ministre del govern a la processó de Corpus a Tolèdo.

Dia 14.- Es creen a Sevilla tribunals eclesiàstics interdiocesans de 1.ª i 2.ª instància que atendran les causes de la Província Eclesiàstica de Sevilla.

Dia 18.- La M. Teresa de Calcuta funda una casa de la seva congregació de Germanes de la Caritat a Sabadell (Barcelona) a petició del cardenal Jubany.

Se celebra a Aravaca (Madrid) el IV encontre de bisbes i teòlegs, organitzat per la Comissió Episcopal per a la Doctrina de la Fe, per estudiar el tema: "La penitència, virtut i sagrament. Implicacions personals i eclesials".

Dia 21.- S'inicia l'Assemblea Plenària de l'Episcopat que té per objecte preparar la propera visita del Papa a Espanya.

Dia 23.- Mons. Sebastián Aguilar, bisbe de Lleó, és elegit nou secretari de l'Episcopat Espanyol. La seva elecció és per cinc anys i succeeix a D. Jesús Iribarren.

Dia 26.- Els bisbes de la província eclesiàstica de València fan la seva visita ad limina per donar compte al Papa de la situació actual de les seves diòcesis respectives.

El govern de François Mitterrand posa en perill l'existència de les
escoles catòliques

França: Atemptat a la llibertat d'ensenyament

(Ve de la portada)

L'any 1959, després d'anys de lluita entre els partidaris de l'escola lliure i els partits d'esquerra, socialistes i comunistes, l'Assemblea Nacional Francesa aprovà la Llei Debré que establia uns canals de finançament per a aquelles escoles lliures que acceptessin de subscriure un contracte amb l'Estat. Era la primera victòria dels partidaris de la llibertat d'ensenyament: les escoles privades renunciaven a part de la seva autonomia però accedien al finançament públic per raó del servei que oferien.

El contracte que una escola privada podia subscriure amb l'Estat era de dos tipus. El "contracte simple" suposava una sèrie de condicions per part de l'escola, i l'Estat pagava els honoraris del professorat, les càrregues socials i part de les despeses de funcionament. Els ajuntaments podien col·laborar cobrint la resta d'aquestes despeses. Els professors havien de tenir la mateixa qualificació que els de les escoles estatals, però continuaven depenent directament de l'Entitat Titular de l'escola. El curs 81-82, el 70,7% de les escoles catòliques del nivell elemental havien subscrit aquest contracte simple.

El "contracte d'associació" comportava un major control per part de l'Administració. El professorat passava a dependre de l'Estat més que en el cas del contracte simple, tant per a l'assignació de places (a proposta del director del centre), com per a l'ordenament general, promoció, retribució i disciplina. Les despeses de funcionament d'aquestes escoles eren pagades per l'Estat en el cas de les escoles secundàries, i pels ajuntaments en el cas de les escoles primàries. El curs 81-82, el 28,8% de les escoles elementals i el 98,7% de les escoles secundàries catòliques havien subscrit el contracte d'associació.

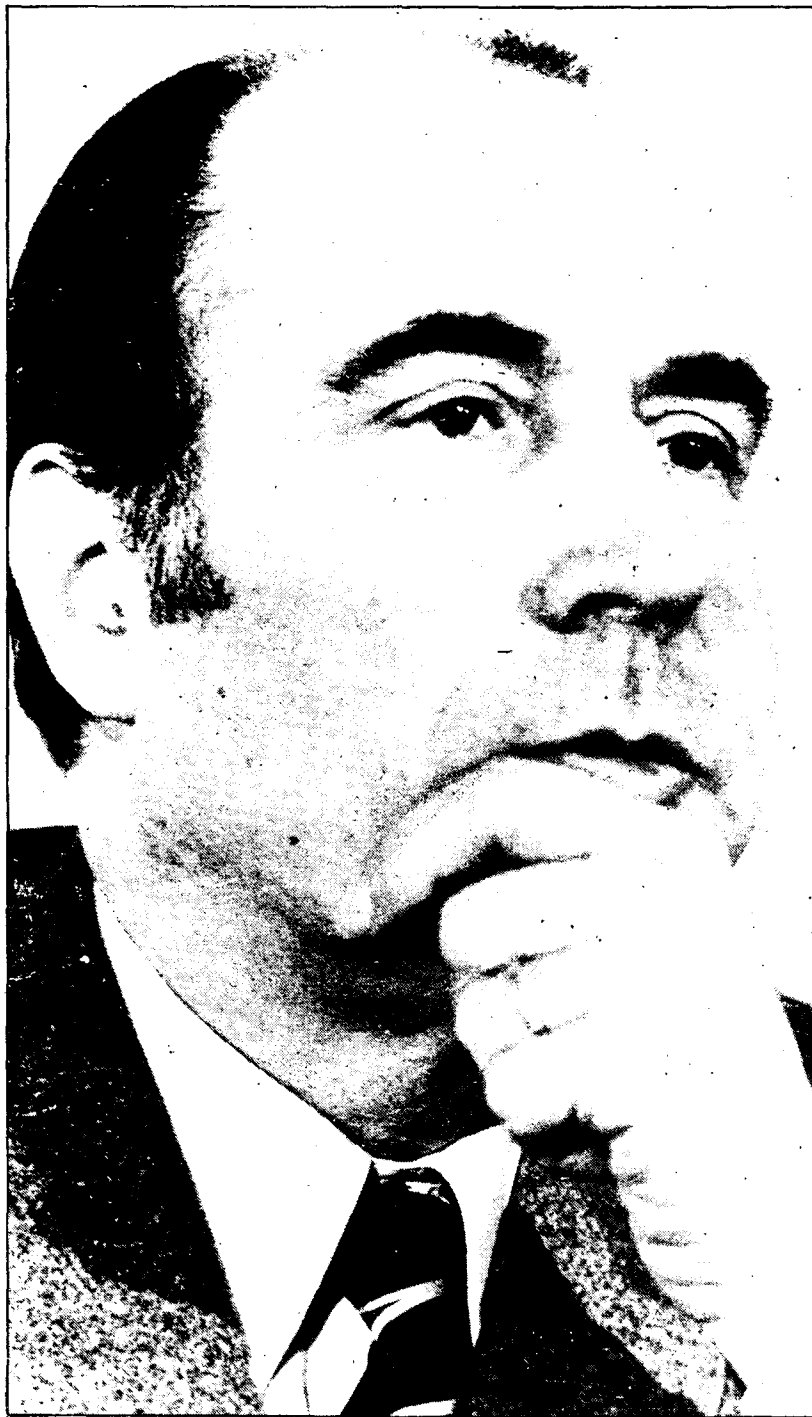
És obvi que les estadístiques mostren que els centres catòlics són particularment favorables al règim contractual, i això significa el desig de donar solidesa a la seva presència en el sistema educatiu i a la voluntat manifesta de garantir la possibilitat d'accés a les escoles per part de totes les famílies, sigui el que sigui el seu nivell de renda, i encara que això comporti una limitació en l'autonomia de gestió del centre.

Una lluita aferrissada

L'any 1977 l'Assemblea Nacional havia de "completar" la Llei Debré i donar-li un caràcter més definitiu. No té res d'estrany que les tensions sorgissin altra vegada.

Els partits Socialista i Comunista defensaren novament les seves tesis d'acord amb el programa redactat l'any 1972: "Al llarg de la primera legislatura, les escoles privades, tant les patronals amb finalitat de lucre com les confessionals, que gaudeixen de les subvencions públiques, seran per principi nacionalitzades".

L'any 1976, el Partit Socialista havia publicat un informe, elaborat pel diputat Mexandeau com a responsable de les qüestions educatives, que precisava el tema d'aquesta forma: "Totes les institucions sota contracte seran inte-

Segons la proposta del govern Mitterrand, la inserció de les escoles lliures en el sector públic, amb tot el que aquesta inserció comporta, s'ha de produir a començaments del curs 83-84. Abans, però, les parts interessades han de "negociar". El debat serà important. Dona la impressió que els espanyols podran aprendre moltes coses.

grades en el servei públic d'educació, sigui per iniciativa pròpia, sigui per iniciativa de l'Estat. Les nacionalitzacions hauran d'estar llestes abans de l'últim any de la primera legislatura de la Unió d'Esquerres".

En el debat que tingué lloc en l'Assemblea Nacional l'any 77, el senyor Bouloche, en nom del Partit Socialista, atacà la Llei Debré i la seva concepció dual de l'ensenyament, i recordà als seus contraris: "Al vostre raonament a favor de la llibertat d'ensenyament, nosaltres ens oposem amb la voluntat de «llibertat en l'ensenyament». Aquesta llibertat quedarà garantida per a les famílies, ensenyaments i alumnes amb la creació d'un gran servei públic, laic i descentralitzat d'educació nacional".

Replicà el mateix Debré, autor de la Llei del 59, recordant que els principis de la Llei havien estat molt clars: respectar la llibertat d'ensenyament, és a dir, fer possible que subsisteixin escoles privades i garantir el dret dels pares d'enviar llurs fills a aquestes escoles; però al mateix temps, tot i respectant el caràcter propi dels centres, inserir-los en la construcció d'un sistema d'educació nacional.

El president de l'Associació Parlamentària per a la Llibertat d'En-

senyament, Guermeur, feu bon ús de la seva intervenció: "Aquesta proposició de Llei no és un atac a l'escola pública... Aquesta proposició de Llei no és tampoc un atac a la igualtat fiscal. Us recordo només dues xifres: el 16% dels alumnes del nostre país assisteix a l'escola lliure, i l'Estat dedica el 9% del pressupost d'educació a finançar-les. Quan sento a dir que els mitjans concedits a l'escola privada són sostrets de l'escola pública, responc que es tracta d'una mentida. No puc creure que persones competents en matèria fiscal i financera no hagin entès que si desaparegués l'escola privada caldria que els alumnes que la freqüenten fossin acollits en l'escola pública... En realitat el que és en qüestió és una filosofia. La llibertat és indivisible. En la mateixa mesura que rebutgem el partit únic, la ràdio única i la premsa única, rebutgem també l'escola única".

El ministre d'Educació va cloure el debat: "És necessari ser clars. Què és el que pretén l'oposició? S'ha proposat el dogma de la nacionalització. El Senyor Mitterrand ha hagut de reconèixer que «no es nacionalitzen els esperits». L'alternativa és única, i el senyor Mitterrand la té molt clara: en definitiva, les escoles privades que tenen

subscrit un contracte amb l'Estat, o són nacionalitzades o no rebran cap subvenció. Però, si es nacionalitzen els ensenyants, l'ensenyament i l'escola, ¿on queda la llibertat dels esperits?"

"... A les escoles públiques, fons públics; a les escoles lliures, fons privats. Aquesta és la vostra recepta, senyor Mexandeau. És veritat que les escoles tindran autorització per a poder viure, però només podran fer-hi si una clientela rica els proporciona mitjans. ¿Com podem permetre que l'exercici d'una llibertat reivindicada per la gran part dels francesos quedi subordinat a la renda de les famílies? ¿On són, en aquest cas, els enemics de la llibertat?"

Una negociació impossible?

Ara, gener de 1983, el Govern de François Mitterrand ha iniciat el procés previst des de fa temps pel Partit Socialista. El ministre d'Educació Nacional, Alsín Savary acaba d'anunciar el començament de les negociacions que han de conduir les escoles privades (el 93% són catòliques) a una complicada integració en el sector públic. L'anunci de F. Mitterrand s'ha de convertir en realitat: "Serà implantat un gran servei públic, unificat i laic d'educació nacional".

La Declaració del ministre Savary, feta pública el passat 20 de desembre, presenta unes propostes concretes referents als "quatre caps essencials per al futur del sistema d'ensenyament francès: el mapa escolar, el caràcter propi de les escoles, l'estatut del personal i les activitats educatives".

Les respostes no s'han fet esperar, i procedeixen de tots els sectors. M. Pierre Daniel, president de l'UNAPEL (Unió Nacional de les Associacions de Pares d'alumnes de l'escola lliure), ha declarat que presentaran unes qüestions concretes al ministre d'Educació, i que si les seves respostes "no garanteixen la llibertat d'ensenyament i la possibilitat d'un projecte educatiu cristià, els pares de l'UNAPEL sabran defensar aquesta llibertat".

Per la seva banda el Sindicat de Professors de l'Escola Catòlica (SNEC) ha precisat que "el ministre ha optat per la desaparició de l'ensenyament privat obert a tot hom", però que el Sindicat "no serà còmplice d'aquesta mort".

També s'ha pronunciat monsenyor Lustiger, arquebisbe de París, i ha recordat que "el problema de l'ensenyament és el problema de la joventut. En la societat francesa existeix un escola catòlica que s'ha construït d'acord amb la legislació, i aquesta legislació respecta el dret dels pares —dret elemental i vital— de donar a llurs fills una educació que respongui als valors que ells els vulguin transmetre. La qüestió que em sembla més greu és la de la llibertat efectiva dels pares i, sobretot, el problema de la nostra joventut. Em sembla desastrós que els adults renovin ara unes lluites que són arcaïques".

El secretari general de l'Ensenyament Catòlic, Paul Guibertau, ha afirmat que el sector privat que ell representa "no pot començar unes negociacions que es limitaran únicament a posar en pràctica la mesura ministerial".

El ministre Savary ja ha manifestat en la seva declaració que "la reducció del dualisme en el sistema d'ensenyament francès finançat per l'Estat demanarà l'esforç de tots. Tenim el deure d'aconseguir-ho".

El problema està plantejat amb la màxima claredat. Tant el govern socialista com l'oposició tenen els objectius molt definits. Els primers posen l'accent en la unitat del sistema educatiu i en un major (exclusiu?) protagonisme de l'Estat. Els segons defensen la llibertat de persones i institucions, sense negar les obligacions de tutela i suport que corresponen al poder públic. En el fons, dues concepcions de societat.

Segons la proposta del govern Mitterrand, la inserció de les escoles lliures en el sector públic, amb tot el que aquesta inserció comporta, s'ha de produir a començaments del curs 83-84. Abans, però, les parts interessades han de "negociar". El debat serà interessant. Em dona la impressió que els espanyols podem aprendre moltes coses.

Francesc Riu

música

El missatge de
les cançons
de "Mecano"

Fent una anàlisi de la cançó "No me enseñes la lección" sorgeixen amb prou claredat una sèrie d'elements desitjats i volguts i una altra sèrie d'elements refusats.

En unes recents pàgines de "Joventut" del nostre setmanari aparegué un article sobre el grup de música "Mecano". Complementem l'anàlisi sobre aquest tema amb la col·laboració del Pare Guillen.

¿Caldrà que pares i mestres escoltem i entenguem les cançons i la música dels adolescents? Encara més, ells poden ajudar-nos a esmenar els nostres errors i nosaltres podem captar d'aquesta manera les profundes inquietuds del seu ésser.

Fent una anàlisi de la cançó "No me enseñes la lección" sorgeixen amb prou claredat una sèrie d'elements desitjats i volguts i una altra sèrie d'elements refusats.

En clau negativa hi ha el llibre, la lliçó, el professor, el "clan familiar". En clau positiva el somni, el viatge i, com a teló de fons, la protesta resumida a la frase final: "no tengo ganas de aprenderlo todo". Vegem, doncs, en primer lloc aquesta consideració de la cultura oficial —la lliçó— i de la societat que la imposa —família, professor— com a agressors.

El jove sembla sentir-se agredit pel "el saber". ¿Què lluny som de la curiositat profunda i insadollable que hauria de fluir de l'ànima jove! ¿Per què? ¿Per què sembla que els grans volem "atapeïr" de coses pesades i inútils les intel·ligències juvenils? ¿Haurem perdut la capacitat de despertar al bé, i la bellesa, a la veritat? ¿O potser la mateixa societat on viuen els nostres joves els ha fet insensibles i amb capacitat només de "fugir". Perquè justament allò positiu en el missatge és l'evasió —viatjar, somniar—: si fos el treball, l'esforç, el canvi personal o social, el missatge seria diferent. Així doncs, ¿què podem dir de la cançó? Que conté una protesta contra un mal real de la nostra pedagogia, que consisteix en un excés de matèria als programes i en un desig merament formal d'acumular, sense tenir en compte el dinamisme de l'esperit que es satisfà amb la

qualitat més que amb la quantitat, amb l'assimilació, amb la proposta raonable i coherent millor més que amb la munió de coses. Però al costat d'aquesta culpa dels nostres plantejaments pedagògics, també cal que revisem els nostres plantejaments vitals. Si també els grans posem la nostra satisfacció en evitar-nos de la realitat, no ens estranyí que trobem en els joves uns magnífics seguidors, amb tota l'empenta del seu idealisme natural. Revisem, doncs, la nostra visió i els nostres sistemes de "ser feliços", vegem el que com a comerciants, industrials o artistes oferim i entenguem que hi ha en la "cultura dominant", un plantejament radicalment hedonista de la conducta humana. Si no som capaços de reorientar-nos nosaltres mateixos i escollir el camí de les realitats serioses i dels

goigs profunds, per humans i desinteressats, no ens planyem quan els nostres joves ens cridin cantant: "no me enseñen la lección". Aquesta lliçó que anàvem a ensenyar, no ens hauria alliberat a nosaltres mateixos primer i el treball dels esclaus, esclavitza. Només recuperant "l'humanisme de la veritat" aconseguirem que les nostres lliçons siguin "vida" en nosaltres i en els nostres alumnes.

Gràcies, "Mecano", pel teu avís!, però estigueu amatents, joves, que entorn vostre hi ha encara moltes i grans "leccions" que poden omplernar-vos de debò!

"No te aburras más,
cierra el libro ya.
Toda la lección
puede ser mortal."

Entra el profesor.
Te va a preguntar.
Viene hacia ti.
Tú vas a estallar
y gritar.

No, no, no, no me enseñen la
[lección (3)]
que no tengo ganas de aprenderlo
[todo].

Tú quieres viajar
en algún avión.
Tú quieres soñar
con algo mejor.

El clan familiar
está contra ti.
Ellos creen que tú
no eres muy normal
y gritas.

No, no, no, no me enseñen la
[lección]
que no tengo ganas de aprenderlo
[todo]."

F. Guillen Preckler

cinema

La cosa (The thing)

La pel·lícula és classificada dins el gènere de terror, però, com sovint passa en els films americans, més que terror la pel·lícula produeix fàstic. El terror es basa a ensenyar òrgans humans i d'altres coses semblants.

Com qualsevol pel·lícula americana d'aquest tipus, els efectes especials són de gran importància. La veritat és que no són massa bons. Considerant el cost de la pel·lícula, penso que els efectes són bastant dolents. Hi ha, això sí, alguna escena ben feta (molt bé en efectes), però molt aïllada. El fet que "la cosa" sigui quelcom no definit ajuda a no prendre massa cura en els efectes com que no se sap el que és c vol ésser ningú no diu res).

El guió és prou interessant, però mal aprofitat. Juga sempre amb l'emoció de quan sortirà el monstre i, com sempre es fa en aquests casos, aconsegueix agafar el públic desprevingut en més

d'una ocasió. Hi ha un moment molt bonic en el film; quan tots els protagonistes desconfien de sí mateixos, no dormen, sempre estan amb armes a la mà, s'enfronten i fins i tot es maten. Però aquesta situació tan interessant a nivell humà s'evapora ràpidament i torna a deixar pas a l'espectacularitat, no massa ben assolida, de la pel·lícula. Curiosament, hi ha un tros del guió que em va recordar "Urn de Djinl", de Manuel de Pedrolo.

Terror fàcil

La música és, de llarg, el que està millor en la pel·lícula. Ennio Morricone, gran músic, amb una composició molt simple i pausada, assoleix un equilibri perfecte entre el soroll dels crits i les increïbles aparicions del monstre i la seva música, suau, però insistent.

Els actors direm que ho fan bastant bé, la veritat és

que, degut al guió, no tenen possibilitat de lluir-se, excepte en alguns sketches humorístics que es donen a la pel·lícula (i que no fan massa gràcia).

La pel·lícula no manté massa l'interès del públic. És més o menys distreta, però res més.

Un cop més els americans (això sí, amb molta imaginació) ens porten al cinema una pel·lícula de terror fàcil. Un terror que es basa en allò increïble i desconegut, quan el que és realment difícil és terroritzar amb quelcom conegut i versemblant.

En fi, aquesta és una pel·lícula que no val, de bon tros, els diners que deu haver costat. Recomanable pels que els agrada veure budells, riure una estona, gastar-se 275 ptes., i, sobretot, que no tinguin res a fer en tota la tarda (o la nit).

David Pineda
(BUP - Escoles Pies
Diputació)

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Telèf. 246 60 00 (10 línies). Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP
COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MO-
DALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS

ADREÇA

POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

Pare Miquel Gaya, salesià

“Sóc missioner per ajudar els més necessitats”

El missioner salesià Miquel Gaya, que el passat curs s'ordenà de prevere al Matto Grosso (Brasil), ha vingut a Espanya, per a celebrar la seva primera missa al seu poble d'Arbeca (Lleida), d'on és fill. L'Equip Juvenil Eclesial (EJE), especialment els de la promoció de l'any 1970, entre els quals es troba el monjo cartoix Josep M.ª Costa de Ntra. Sra. de Montalegre, assistí a aquest ofici.

Fou una trobada acollidora. Es recordaren els inicis de les respectives vocacions.

El P. Sola aprofita l'avenen-tesa per parlar amb el pare Miquel.

—Per què en plena juven-tud, als teus 27 anys, has deixat casa i mare, t'has fet salesià, has anat a les mis-sions i t'has ordenat de preve-re?

—La Congregació de Sant Joan Bosco tenia per a mi un doble atractiu: l'estudi i el tre-ball. Per la meua procedència del món rural, predominava el treball agrícola. Volia ser mis-sioner per sortir del meu món i per ajudar els més necessitats, i sacerdot per a tenir més segu-retat de seguir el camí de Crist d'ajudar els altres espiritualment i materialment. Ser millor testimoni de Crist. (Una mica pensatiu, afegí). Una donació més plena, sí. És necessari donar la vida pels altres, per a construir el regne de Crist. Tothom, tot cristià, hi està obligat, però el sacerdot amb més exigència per la seva vocació.

—Per què aquest pas no el vares donar abans?

—La crida de Déu és lliure, no està condicionada a un temps, a una edat, a un lloc deter-minat. Cadascú, pot realitzar la seva. Altres carreres, poden ésser condicionades: advo-cats, metges, enginyers. La

crida de Déu i el servei dels altres no té ni temps ni lloc ni època de la vida.

—Examinant la teua ado-lescència i primera joventut, hi havia alguna cosa que no funcionava al teu entorn?

—Sempre bé, tot positiu. Els exemples dels altres: familiars, amics, tenien una tònica de laboriositat i d'ajuda, que lluny d'impedir-me ajudava el meu comportament. Però cercava donar un sentit a la meua vida, que no el veia allà.

—Ara enmig dels teus indí-genes, et trobes totalment realitzat?

—Em trobo identificat amb els meus indis, de las tribus de Xavantes i dels Bororos, cosa que per mi mateix em sembla de vegades impossible.

—A un jove, que es trobés en condicions semblants a les teves, què li aconsellaries?

—Primer prudència, cada persona és un món. Prudència, molta prudència, i després fir-mesa per aconseguir uns ideals. Així he pogut portar a terme les meues desitjos; quant al meu exemple potser pot servir com de pauta, segons la seva vocació concreta.

—En aquells moments no gosava formular-ho. L'Esperit de Déu guiava els meus pas-sos, sense saber-ho jo.

—Quin és ara el problema que et sembla més greu a l'Església?

—El meu parer és aquest. L'Església necessita l'encar-nació amb els problemes ac-tuals.

—No fer de cada Institució un Déu. De vegades estem més lligats a la llei que al nostre Esperit.

—Quina opinió et mereix monsenyor Pere Casaldàliga que treballa al Matto Grosso com tu?

—No podria fer el que fa sense un 'Esperit' de Fe molt gran. Si en el seu llibre "Crec en l'esperança" posa en evi-dència incomprendiments, in-jus-tícies socials, es queda curt en contrastar-ho amb la realitat de la seva vida.

—Mogut per l'Esperit de Fe, no el detura res ni ningú, passi

el que passi, ni la ciència, ni el poder, ni la riquesa, ni els governants.

Aquest home s'ha jugat la vida milers de vegades. Navega en una Fe encarnada, com-promesa, vivencial.

—Digues quatre paraules, per acomiadar-te dels teus amics d'Espanya, abans de tornar a Amèrica?

—Sincerament trobo la gent una mica espantada per l'atur, crisis econòmica, política, falta de confiança en la pròpia per-sona.

Molt condicionats pels que tenim al nostre costat.

Hem d'ésser conseqüents amb la pròpia identitat de car-rrera i ofici: advocats, engi-nyers, agricultors y del nostre cristianisme. Procurar fer les coses amb la màxima de per-

fecció possible, sinó no fem res.

No demanar a les persones esforços superiors als que po-den donar per si mateixes.

El cristià que roba, per exemple, i té aspiracions a ser ric, primer que s'esmeni de la seva mala inclinació, i després el "deixar-ho tot per a seguir a Crist".

El que no té talent per les matemàtiques que no es faci enginyer.

El que no pot dominar els seus instints i està ple d'egoisme, que renunciï a ser missioner.

—I el que estima molt Déu i els altres?

—Que m'acompanyi al Matto Grosso i m'ensenyarà a estimar-los més.

Vídeo: La bogeria de les imatges

En el decurs de les passades festes de Nadal, la venda de vídeos va ser important. Cada vegada són més les famílies que tenen aquest aparell a casa seva. Els comer-ciants donen tota mena de faci-litats als qui es mostren interessats en la compra. El vídeo és una manera d'escapar-se de l'esclavi-tud de la televisió.

Inicialmente, semblava que els vídeos eren reservats per a una minoria. A través del procediment de la compra a terminis, moltes famílies han decidit que valia la pena fer l'inversió. La dinàmica de la pròpia societat de consum fa que sigui necessari vendre molt per a produir més i fer negoci.

Els avantatges del vídeo, en relació a la televisió, són molts. L'espectador fa una selecció dels programes que vol veure. És ell qui programa. També, en el cas que no li plagui veure cap producció tele-visiva, té l'alternativa de llogar pel·lícules en algun vídeo-club. Si es fa soci, pot veure molts films a un preu raonable. En aquest cas, no cal sortir de casa i s'eviten les cues i els horaris rígids del cinema.

El vídeo també ha fet molt mal al cinema d'aficionats. Els "casset-tes" es poden veure immediata-

ment. Es com la "pollaroid" del cinema. La cambra de vídeo és molt utilitzada per a esdeveni-ments familiars. També en fan bon ús les associacions, els partits polítics i les entitats esportives.

La propera revolució ha de ser el vídeo incorporat a la cambra. Aquest sistema permetrà una àm-plia llibertat de moviments a qui filma.

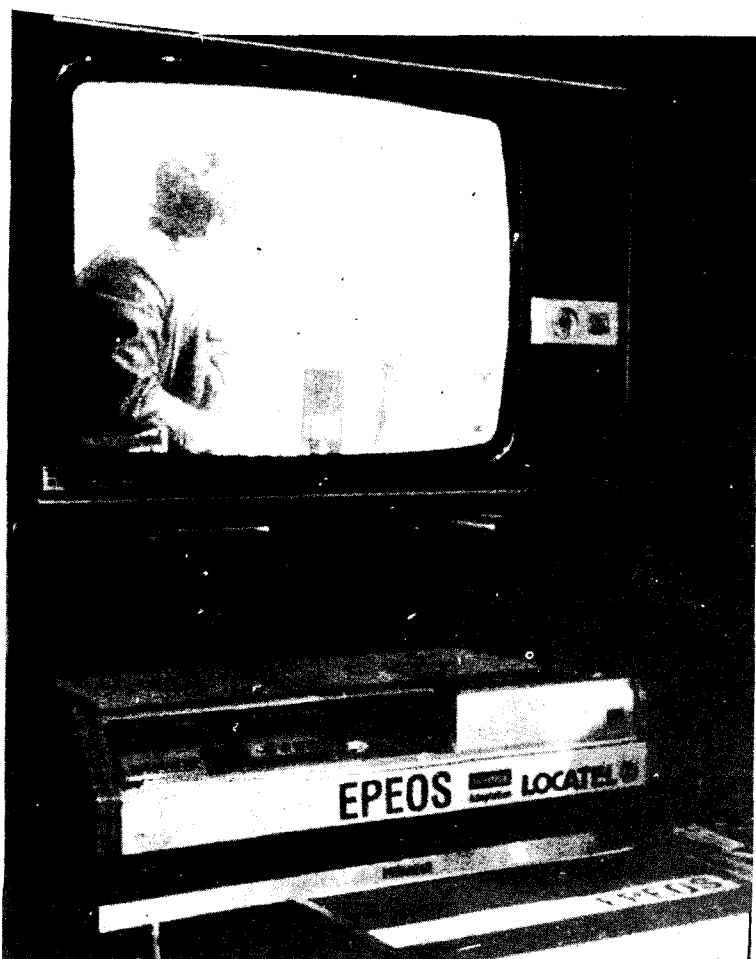
Cultura visual

L'irrupció del vídeo suposa un reforçament important de la cultu-ra visual. Evidentment, cada dia és més important el perill de marginar la cultura escrita. Si la gent veu més la televisió i passa més hores davant el vídeo, disposa de menys temps per llegir el diari, una revista o un llibre.

Els mitjans audiovisuals s'impo-sen perquè requereixen menys es-forços que els escrits per la seva assimilació, però tampoc no són tant útils per a la formació de la persona. La televisió no propicia la crítica, la reflexió, diferentment d'un bon llibre o un article de fons d'un diari.

El perill és que si les futures generacions depenen només de la imatge, poden perdre bona part d'aquesta capacitat de crítica. Tal com es deia en una recent entre-vista que publicà el nostre setma-nari amb el Pare Moerman, Secre-tari de la BYCE, el nen o nena que passa moltes hores davant la tele-visió aprèn coses, però gairebé no sap escriure i li és difícil concen-trar-se davant un text escrit.

Tomàs Puntí

El vídeo ha entrat a moltes llars últimament. És una manera d'escapar-se de l'esclavitut de la televisió.

Dr. J.L. Viscari i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses i mentals. Alcoholisme.
Visita: Dilluns, dimecres, divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Telèfon: 247 50 97.

Equip Dr. Viscari i Trullàs

Neuropsiquiatria. Psicologia
Tratament malalties nervioses Quequesa.
Problemes conjugals.
Alcoholisme.
Drogodependències.
Informació: Dilluns, dimecres, divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda
Telèfon: 247 50 97.

A les 10'30 del diumenge i per la segona cadena

La Missa en català per televisió

Mossèn Martínez Roura es el qui presideix l'Eucaristia i prepara l'homilia.

Des del passat dia 10 d'octubre, a dos quarts d'onze del matí i per la segona cadena de televisió espanyola, es retransmet la Missa en català. El programa el dirigeix mossèn Joaquim M.ª Martínez i Roura, delegat diocesà de TV a Catalunya, el qual compta amb la col·laboració del diaca permanent, senyor Josep Urdeix.

Fou el cardenal Jubany qui en l'allocució pronunciada aquell 10 d'octubre, abans de començar la Missa per televisió, exposava les motivacions d'haver-se iniciat aquest programa. "La retransmissió de la Missa per televisió —digué el cardenal— dona oportunitat als fidels que no poden participar-hi, a causa de malaltia, vellesa o qualsevol altra impossibilitat d'acudir a l'assemblea, de mantenir almenys un contacte visual amb la comunitat cristiana reunida en un lloc. Encara que la missa no sigui un espectacle a contemplar —continua dient el prelat— sinó una assemblea i una acció a realitzar per part dels presents,

és ben cert que, si no es pot veure d'altra manera com una comunitat celebra l'Eucaristia, és una ajuda per mantenir un cert lligam amb la celebració".

El doctor Jubany s'alegra del fet, i acaba dient que des d'ara els fidels de Catalunya podran trobar, a la mateixa hora, en els dos canals de televisió, la retransmissió de la missa perquè puguin lliurement seleccionar, segons la seva preferència.

Manca de mitjans tècnics

"La idea inicial —ens diu en Josep Urdeix— era fer aquesta retransmissió des de diversos

punts de Catalunya. Fins ara, però, només s'ha pogut celebrar una missa fora dels estudis de Miramar per manca de mitjans tècnics. Aquesta primera sortida a l'exterior va ser a Balaguer i fou una experiència força reeixida. S'escollí aquesta ciutat per recordar una de les zones més castigades pels darrers aiguats".

Assenyala Josep Urdeix que la coincidència d'hora amb la retransmissió en castellà de la primera cadena ha estat casual. "Es programà en aquesta hora perquè no hi havia cap forat a la programació general, i es decidí que la millor solució era fer-la abans que s'iniciés la programació del diumenge".

Sobre la preparació i realització del programa, el nostre interlocutor ens diu que mossèn Martínez Roura és qui presideix l'Eucaristia i prepara

l'homilia. Això no vol dir pas que en les misses que puguin celebrar-se en distintes comarques no puguin haver-hi altres concelebrants. De fet la missa a Balaguer, fou presidida pel senyor bisbe de la Seu d'Urgell. En Josep Urdeix té cura dels cants, de les lectures i monicions, procurant que tot respongui a la litúrgia del dia de la festa. Ell és, al capdell, el responsable tècnic de tot el desenvolupament litúrgic de la celebració. "Em vaig incorporar en aquest programa —diu quan s'encomanà a la delegació diocesana de Litúrgia que en tingués cura. Jo vaig assumir la tasca de la delegació".

No s'ha fet cap promoció especial del programa, perquè es vol que la idea es conegui per ella mateixa, "Crec que aquesta missa —ens diu l'Ur-

deix— se segueix amb força interès; almenys trobo força gent que me'n parla".

Un dels inconvenients per a la realització del programa de Miramar és la manca d'espai. Només hi ha lloc per al cor, el qual cada setmana varia. "Els seus membres són alhora els fidels més directes en la participació i tenim cors emparaulats per tres mesos".

En Josep Urdeix ha vist algunes d'aquestes retransmissions en vídeo i creu que predomina la senzillesa i la dignitat de la celebració. "Volem oferir —matisa— una celebració digna, sòbria i sobretot festiva, que manifesti clarament que el diumenge és el dia del Senyor".

Tomàs Punti

i
Francesc Gamissans

El cor d'aquesta missa televisiva varia cada setmana.

Josep Urdeix té cura dels cants, de les lectures i de les monicions.

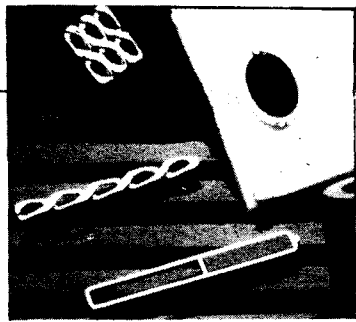
moda

XII Presentació de MODI

Un grup amb personalitat pròpia

"MODI" una vegada més, es va revelar com el grup de Moda i Disseny més important quant a joieria espanyola. En col·laboració amb la International Gold Corporation i a través de les divuit firmes de fabricants espanyols que el componen, "MODI" va celebrar la seva XIIa edició amb una campanya de promoció dels botons de puny, actualment, accessori de felicitat, com a conseqüència d'un estil de vestir evidentment més acurat.

Reconegudes firmes italianes i franceses en la confecció de camiseria han donat la pauta ja respecte a l'ús dels botons de puny, en presentar les seves col·leccions com a models de camises de doble puny, amb la qual cosa, no solament l'home més convencional sinó que també, la joventut s'ha sentit atreta i inclinada cap a l'ús dels botons de puny, la nova moda, evidentment recuperada i de la qual "MODI" va fer un vertadera ostentació en ser àmpliament representada a través de tots els components del grup, amb peces de disseny molt noves i molt assequibles com requereix tota campanya de promoció.

Carrera i Carrera.- Diversos models de botons de puny en or amb efectes mat i polit, d'inspiració figurativa, bé en felleu, bé a base d'encuny.

"MODI", va fer gala una vegada més del seu alt nivell creatiu a través d'una col·lecció de joies en què hi van participar tots els seus components i les peces de les quals elaborades amb gust exquisit, ens van mostrar dissenys plens de refinada elegància.

La col·lecció "MODI'83" vingué formada per joies figuratives elaborades sempre en or amb incursions de pedres de color i diamants; adreços d'or i turqueses, presència i permanència de la línia botànica, joies isabelines a base de molts diamants i esmaragdes, en diferents aliatges de color, moltes cadenes d'or i plata amb anelles noves i de indubtable bellesa creativa i molts rellotges amb esfera d'or i amb diamants aplicats.

En l'apartat de l'orfebreria, el tema religiós va mesclar marfil i plata per a unes figures sorgides de masses de quars rutilat de vertadera bellesa, com a símbol a més, d'una gran creativitat presentada per Manuel Carrera.

Una presència grata, la de "MODI'83", amb un gran bagatge de creativitat i experiència capaç d'omplir amb les seves aportacions renovadores, el mercat espanyol.

Maria José Ejarque

costums i tradicions

El bou que s'havia perdut

Els entremaliats follets dels diaris i revistes, em varen amagar i encara no s'ha trobat, un paper sobre el bou del Naixement. En canvi el dia de Nadal en sortia un altre sobre la mula, al·ludint al del bou. Per tal de no deixar intrigats els lectors, com que encara no s'han desfet els pessebres, deixeu-me esmenar la malifeta dels follets.

D'on sortí el dessús dit bou? Segons uns autors, Maria i Josep el duien per a vendre'l i pagar amb el seu producte, les despeses del viatge. Segons d'altres el trobaren ja a l'establia.

En el primer cas, suposo que algú els hauria donat acolliment amb tan grossa garantia. En el segon, si el bou estava estabulat, es de suposar que tenia amo i si en tenia, aquest no hauria corregut a cobrar-los el lloguer?

Si hem de creure la cançó popular, duien els dos animals: "Sant Josep agarra el bouet / i la Verge la somera", però si hem de fer cas d'una tradició, el bou s'havia escapat d'un ramat i atret per la llum que sortia de l'establia, hi entrà i es posà a escalfar l'infantó. Aquest, agraït, va otorgar-li el do d'entrar en el cel acompanyat de sant Lluc.

També es diu que el bou era exigent i volia un coixí d'or per a posar-se'l entre el jou i el bescoll quan el junyissin a l'arada. Jesús no volgué accedir a tals exigències i fou la mula, que res no demanava, la beneficiada amb un coixí, però de palla, que tenia la mateixa aparença de l'or.

El bou era llest. No diré que sabés de música però poc n'hi faltaria si hem de fer cas de certa versió d'"El Desembre congelat":

"El bou, amb sos cops de cap, / el compàs portava / del trissagi tan sagrat / que el cel li dictava, / d'alegria mai cessant / i de goig sempre cantant / el sanc, sanc, sanc, / el tus, tus, tus. / El sanctus que els àngels / sempre en el cel canten".

Què va passar-li després al bou? Perquè la mula, somera o ase, podia ser el mateix animal a l'oms del qual cavalcaria la verge quan amb el seu Fill als braços fugia cap a Egipte acompanyada del seu espòs Josep. Si és que anava a cavall segons la tradició, car l'Evangeli no en parla. Hagué d'esperar que sant Lluc morís per entrar amb ell al cel?

Assegura una altra tradició que el bou tenia el pèl daurat i una clapa blanca al front, talment una estrella. Per això, els nostres avantpassats creien que els bous que reunien aquestes condicions descendien del primer.

Encara una altra creença entre la pagesia, era la de no posar cap coixí en els bous quans els junyien a l'arada, mentre que a les mules sí. Consideraven, pel què hem dit dessús, que era pecat greu, car transgredia un manament, o una disposició divina.

Esperem que amb aquest paper s'entengui millor el de la mula. Perdoneu els follets.

Esteve Busquets i Molas

Barnamoda: una realitat, avui

BARNAMODA és un conjunt de Salons Coordinats de la Moda a Barcelona que, sota el patrocini de la Fira de Barcelona i d'acord amb els diversos estaments que intervenien i formaven els anteriors i diferents Salons de la Moda a aquesta ciutat entre els que cal destacar el Gremi d'Indústries de la Confecció, l'Agrupació Nacional de Fabricants de Punt, el Comitè Intertèxtil, etc., van oferir de forma conjunta i coordinada un autèntic certamen de moda que, integrat al pla firal i oficial de la Fira de Barcelona, respondrà a totes les exigències de mercat del sector del vestir, el contingut del qual abarca tot tipus de peces per a home, dona i juvenils.

BARNAMODA respon a una plataforma comercial amplíssima que reunirà gran quantitat de firmes i grups de confeccionistes, veritables promotors de moda que oferiran les seves col·leccions a través d'unes ofertes basades en les tendències ja proposades i consolidades.

La idea d'agrupar les diferents manifestacions de moda que existien a Barcelona, agrupant-les i centralitzant-les sota un parai-

gua únic com és la Fira de Barcelona, ha pogut cristal·litzar degut al gran suport que la Generalitat ha demostrat a favor de la indústria tèxtil i de la moda.

BARNAMODA ha nascut, doncs, per afavorir uns interessos de conjunt que van des del fabricant al detallista, ja que a aquest darrer li mancava una unificació coherent pel que fa a manifestacions de moda i això és el que BARNAMODA pretén a través d'unes dates i uns fets convertits ja en realitat.

Els Salons Coordinats que BARNAMODA presentarà responen a "Saló de la Moda en el Vestir", "Moda Punt", "Mostra de Maquinària per a la Confecció", "Prêt-a-porter Femení" durant el mes de febrer i les dues "Mostres" de Filiats Estiu'84 i Teixits Estiu'84 que se celebraran el mes de març organitzades directament per ADIMTE, si bé s'ha considerat oportú que formin part d'aquest nucli que BARNAMODA oferirà durant aquest primer semestre de l'any 83.

M. José Ejarque

Barnamoda Salones coordinados de la Moda en Barcelona.

Feria de Barcelona ofrece a todos los profesionales de los sectores relacionados con la moda un programa de cuatro manifestaciones feriales para el óptimo aprovechamiento comercial de la temporada.

13-16 febrero 1983

Salón de la moda en el vestir

- Modapronta hombre, mujer y juvenil
- Lencería
- Corsetería
- Complementos
- Fornituras
- Equipamiento comercial

13-16 febrero 1983

Muestra de la maquinaria para la confección

Feria de Barcelona

La Gran Plataforma

Solicite información en:

Avda. Reina M.ª Cristina Barcelona-4 (España) Tel. (93) 223 31 01 Telex 50458 FOIMB-E

13-16 febrero 1983

Modapunto

- Punto hombre
- Punto mujer
- Punto infantil
- Complementos
- Fornituras
- Equipamiento comercial

17-20 febrero 1983

Prêt à porter

- Mujer Otoño/Invierno. 83-84
- Grupos Moda Mediterráneo
- Modas y Mensajes Moda.

SOLO PARA PROFESIONALES

Joaquim Ferrer
**UN NOU
IMPULS PER A
CATALUNYA**

llibres

Per tirar endavant Catalunya (1)

La meditació sobre la filosofia política i sobre la nostra manera d'ésser no és la més habitual. Però hem de dir que ha tingut alguns mestres notables i de gran prestigi. Entre aquests caldrà afegir-hi aviat un treballador infatigable i que no és descoratja fàcilment. En Quim Ferrer i Roca presenta ara un llibre petit de volum però gran de qualitat i interès.

Les disquisicions que s'hi fan donen a considerar que "la preocupació per donar solidesa a les exigències morals i polítiques de la democràcia ha estat marginada habitualment en un discret lloc secundari" i que la

nostra joventut ha tingut un "tradicional menyspreu per la funció pública".

Aquests dos problemes en una comunitat nacional i que aspira a la normalitat tenen però unes connotacions involuntàries. "Cal tenir molt present que la interferència exterior complica extraordinàriament la nostra trajectòria col·lectiva."

L'autor demana esforç, entusiasme i continuïtat per a construir i defensar el país conscient que "malauradament, l'entusiasme és avui, a Catalunya, una

qualitat que ha baixat en la cotització de la nostra societat" i a trencar "el joc tràgic que ens inclina a negar l'entusiasme per l'obra que ens espera avui i convida a tancar els ulls i somniar allò que ara és lluny". Ens trobem doncs, davant d'una lectura que cal fer i meditar posteriorment.

Ferran Camps

(1) "Un nou impuls per a Catalunya", Joaquim Ferrer. Edicions 62, Barcelona, 1982.

llar i lleure

música

Convocatòria de concurs

IV Premi de cançons de muntanya "Elisard Sala"

El convoca la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, l'organitza el Club Excursionista de Gràcia i ha estat dotat amb 30.000 pessetes. Podran participar-hi tots els compositors que ho desitgin, qualsevol que sigui llur nacionalitat i residència actual. Les obres hauran d'ésser originals i inèdites pel que fa a la part musical. El text, que ha d'ésser en llengua catalana, s'haurà de referir a un tema relacionat amb la muntanya o al cant de les seves bel·leses naturals; també seran admesos aquells que al·ludeixin a les activitats diverses que hi solen accomplir els excursionistes. La composició musical haurà de constar d'una melodia que no presenti dificultats, atesa la finalitat popular que hom es proposa de donar-hi i per a poder ésser interpretada independentment. La seva corresponent harmonització serà a quatre veus mixtes. La durada de l'obra no podrà ésser superior a tres minuts.

Cal presentar les obres per triplicat a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, Rambla, 61, 1r., Barcelona-2 o al Club Excursionista de Gràcia, passatge Mulet, 4, Barcelona-6; el termini d'admissió acaba el 31 de gener de 1983. Les obres seran lliurades assenyalant llur títol i un lema part defora de l'embolcall i anirari acompanyades d'un sobre on constarà el mateix lema de l'obra presentada i que contindrà els noms i l'adreça de l'autor. En cas que la lletra fos inèdita, també hi figurarà el nom de l'autor. L'obra premiada restarà de propietat de l'entitat organitzadora als efectes de divulgació, encara que l'autor en conservarà els drets intel·lectuals. La interpretació de l'obra premiada serà confiada al conjunt de corals excursionistes d'entitats afiliades a aquesta Federació, en la primera "Festa de la Cançó de Muntanya" que se celebri una vegada concedit el premi.

la sardana i la dansa

Solsona, Ciutat Pubilla de la Sardana 1983

El dia 17 d'abril de 1983, Solsona serà proclamada per l'Obra del Ballet Popular, la 23.ª Ciutat Pubilla de la Sardana. Així ho ha disposat la Junta rectora de l'esmentada institució després de sospesar les peticions presentades en tal sentit. Les contrades de ponent acolliran, doncs, l'any vinent, la Flama de la Sardana, símbol de la vitalitat de la sardana i element visible del Pubillatge de la nostra dansa que cada any s'escau en una població diferent de les nostres comarques.

Els Aplecs tarragonins del 1983

El Patronat per al Foment de la Sardana de Reus i Comarca, entitat coordinadora dels Aplecs de Sardanes a les contrades més meridionals de Catalunya, ens ha tramès les dades de la temporada vinent d'aquestes manifestacions.

Un total de 35 aplecs se celebraran durant el 1983 a les comarques del Tarragonès, el Baix i l'Alt Camp, el Baix Penedès, la Conca de Barberà, el Priorat, la Terra Alta i la Ribera d'Ebre, entre el 20 de març i el 9 d'octubre.

El calendari d'aplec coordinat per l'entitat reusenca inclou tant els aplecs com els tradicionals aplecs de la sardana, que cada any proliferen més. Aquesta activitat sardanista a les contrades que hem esmentat va néixer fonamentalment de determinats romiatges populars, com el de l'Ermita de Loreto, a Bràfim, que enguany arriba a la seva dinovena edició; o el de la Verge del Remei, de Flix, que el dia 9 d'octubre celebrarà la setzeua edició, tot cloent la temporada.

Els aplecs gironins del 1983

- març: 6 Sils
13 Celrà
20 Flaçà
27 Calonge
- abril: 4 Besalú
10 Breda
17 Castelló Empúries
24 Sta. Coloma Farners
- maig: 1 Lloret de Mar
8 Caldes de Malavella
15 Figueres
22 L'Escalà
23 Roses
29 Girona
- juny: 5 Cadaqués
12 La Bisbal
19 Anglès
25 Sant Joan Abadesses
26 Torroella Montgrí
- juliol: 3 Banyoles
10 Olot
17 Ripoll
24 Llançà
31 Palamós
- agost: 7 Sant Hilari Sacalm
14 Portbou
21 St. Feliu Pallarols
28 Perelada
- setembre: 2 Cassà de la Selva
12 St. Jaume Llierca

Nota: Els APLECS de Girona, St. Hilari i St. Jaume no estan encara totalment confirmats.

Guia 83

Aquesta Guia inclourà els aplecs de les Comarques Gironines, els de la Catalunya Nord, i enguany per primera vegada una relació dels Romiatges-Aplecs (audició de sardanes davant Ermites) que se celebren a les comarques gironines.

S'editaran un total de 55.000 exemplars. Es repartiran a finals de gener.

Preus entrada aplecs

250 Ptes. entrada normal, i 200 Ptes. jubilats.

Josep Ventura

Racó del llenguatge

Jeure, néixer, treure

Aquests són tres verbs irregulars que presenten el mateix tipus d'irregularitat.

Ja sabeu que els verbs es reparteixen entre tres conjugacions, segons el final del seu infinitiu. Així, tots els acabats en -ar, pertanyen a la primera conjugació. En la segona, s'hi apleguen els acabats en -er i -re, a més del verb *dir*, i de l'únic acabat en -ur, *dur*. I els acabats en -ir, són de la tercera conjugació, llevat del verb *dir*. Per a cada un d'aquests tres grups són proposats uns verbs models que serveixen de patró per a conjugar tots els altres. El verb *cantar* ens pot servir per a conjugar tots els de la primera conjugació que siguin regulars, els verbs *témer* i *perdre* per a tots els de la segona, i els verbs *patir* i *dormir* per a tots els de la tercera.

Aquest esquema només val, ja ho he dit, per als verbs de conjugació regular, que són la majoria, però també n'hi ha un gran nombre que no s'hi subjecten. Són els que anomenem irregulars.

Entre ells, els tres que trobeu a l'encapçalament d'aquest escrit. Aquests tres tenen la mateixa irregularitat: canvien la e del radical en a sempre que aquest perd la tonicitat per desplaçament de l'accent tònic una o dues síl·labes més enllà.

En l'infinitiu, en les tres persones del singular i en la tercera del plural dels dos presents, i de l'imperatiu la síl·laba és en radical del verb. I també en totes les persones del pretèrit imperfet d'indicatiu dels verbs *jeure* i *treure*. Li agrada *jeure*. Cal que neixin flors a cada instant. Vol que tregui la pols dels mobles. Jeuen tot el dia. La bondat li neix del cor. Treu-li els drapets al sol.

En tots aquests exemples no tenim cap dubte sobre la vocal amb què hem d'escriure el verb, ja que la síl·laba tònica no ens pot enganyar mai, principi incommovible que ens hi fa escriure la mateixa que pronunciem sense por d'equivocar-nos.

En tots els altres temps i persones, quan l'accent ja no és en el radical, hem d'ocupar sempre el lloc del so de vocal neutra amb la lletra *a*: L'he trobat jaient. Caldria que nasquessin flors a cada instant. Traurà la pols dels mobles. Jauran tot el dia. La bondat li naixia del cor. Voldria que li traguessis els drapets al sol.

No cal dir que això també passa amb tots els verbs derivats d'aquests tres, principalment de *treure*, que en té una bona colla: *atreure*, *contreure*, *distreure*, *extreure*, *retreure*, *sostreure*, *ajeure* i *renéixer*: Ens atrauran uns altres ideals. No contraïem gaires deutes. Ens distraurem molt. Li extrauran un queixal. No li retraguessis pas els defectes! Com que en té massa li'n sostrauem alguns. Poseu-lo ben ajagut. Renasqué de les pròpies cendres.

Observeu, també, els substantius derivats d'aquests verbs: *tracció*, *atracció*, *contracció*, *distracció*, *extracció*, *retracció*, *sostracció*, *naixement* i *renaixement*. Perles ortogràfiques. En un establiment de la dreta de l'Eixample de Barcelona veig: *Orxateria*. *Gelateria*. *Especialitats xixonencas*. Ai, aquest plural femení!

Albert Pera

escacs

Per Jaume Mora

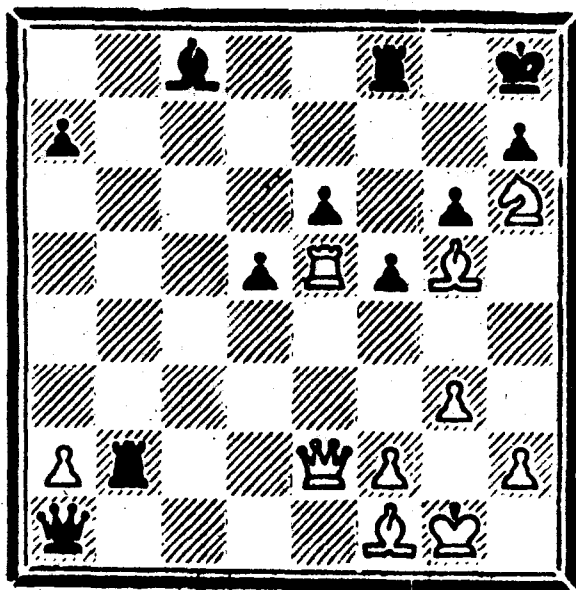

Diagrama 46

Blanques juguen i guanyen.

Si el rei negre pot ésser objecte de mat, cal anar-hi de dret.

encreuats

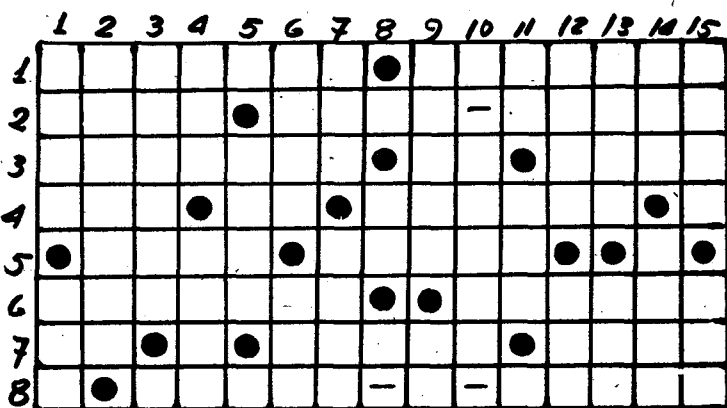
Per Rosa Colell

Horitzontals:

1.- Tot lo creat. Obscur. 2.- Forma prefixada del mot "aire". Pseudònim de l'escriptor Joan Oliver. 3.- Aparell per variar un corrent elèctric. Part d'un membre del cos humà. Familiarment i repetit, cant fúnebre dels enterraments. 4.- Part natural del dia. Inicials d'un llibre de la Bíblia. Primer rei del sud de Judà. Cent. 5.- Nació de l'Àsia. Germà de Moïses. Cinquanta. 6.- El que té una enfermetat produïda per fongs. Aquell leproso curat per Jesús. 7.- Nom d'home. Consonant (En castellà), el primer Papa. Vocals. 8.- Inicial de punt cardinal. Músic, poeta i polític català que va formar uns cors que porten el seu nom.

Verticals:

1.- Segons la "Doctrina cristiana", un enemic de l'home. Un altre enemic de l'home.

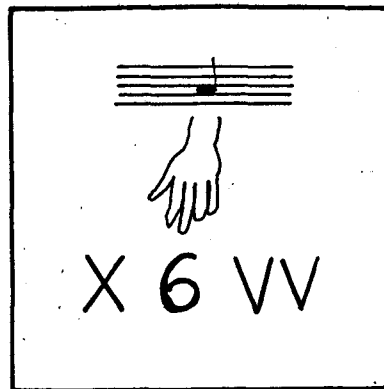
me. 2.- Una cosa que sobresurt per lo bé que ha sortit. 3.- Amor sexual. Consonant. 4.- (En plural), queixa. Antiga ciutat de Sicília, ducat reial de les dues Sicílies. 5.- Cent. (Al revés) ad. de comparació. Consonant. 6.- (Al revés), pos-hi un tap. Prefix que significa "sobre", (Al revés). 7.- Forma prefixada del mot grec que significa "déu", (al revés). (Al revés) el que fa una cosa contra la llei de Déu. 8.- Consonant. déu egipci. Cinc

cents. 9.- Do de l'Esperit Sant. (Al revés); veu de mando. 10.- Inicial de punt cardinal. (En castellà, abonament. 11.- Consonants. Onada. Cent. 12.- Egua. Xifres romanes. 13.- (Al revés), país on habitaven tribus emparentades amb Israel. (en castellà), meva. 14.- Consonant repetida. (Al revés), de via. 15.- Dit de l'estil literari o artístic pur, simple i d'una elegància refinada. Patriarca salvat del diluvi.

jeroglífics

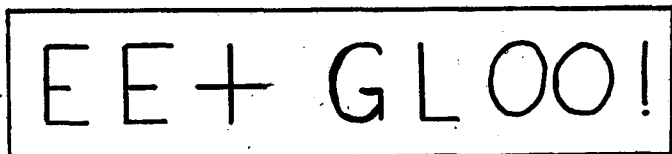
Per Rosa Colell

1.-

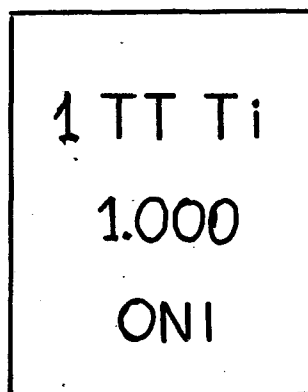
Quin compositor t'agrada més?

2.-

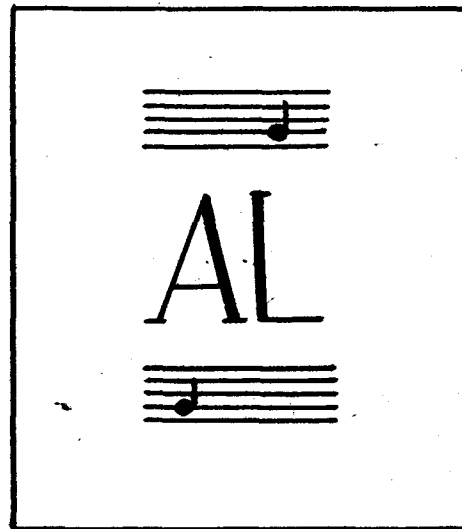
Com es porta amb el germanet?

3.-

Qui falta per poder fer la cerimònia?

4.-

On vius ara?

SOLUCIONS

escacs

Diagrama 45

1...Cc3xe4, 2 d3xe4 Ab7xe4, 3Cg6-h4 Td2-f2, 4 Ab3-d1 Tc7-c1 i les blanques abandonen.

jeroglífics

1. L'Amadeu Vives. 2. És més gelós! 3. Un testimoni. 4. A l'entresòl.

encreuats

1.- Creació. Tenebra. 2.- Aeri. 3.- Carn. Món. 4.- Ais. Nota. 5.- C. 6.- ipat. 7.- oet. 8.- f. 9.- Temor. 10.- E. Abono. 11.- NO. 12.- Euga. 13.- Oa. C. 14.- R.R.R. laiv. 15.- Atic. Noè.

Verticals:

Horitzontals:

filatèlia

Per Enric Graupera

El 25 de febrer de l'any 1963, Espanya dedica la sèrie de monestirs al de Santa Maria de Poblet, amb una sèrie de 4 valors, 0'25, 1, 3 i 5 pessetes respectivament.

El primer valor de 0'25 c. de color violeta i verd, reproduïx una vista del cimbori. El segon valor d'1 pesseta púrpura i vermell. Tomba Reinal. El tercer valor de 3 pessetes, pissarra i blau. Es una vista panoràmica. El de valor de 5 pessetes, castany i ocre. Fragment de l'ala gòtica del claustre.

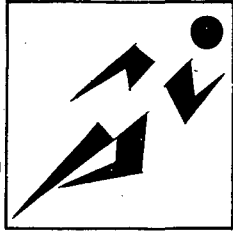
El monestir de Santa Maria de Poblet fou fundat pels monjos de l'orde del Cister, els quals procedents de l'Abadia de Font-Froide (France), arribaren a Poblet entre el 1149 i el 1151. L'any 1150 i concretament el 18 de gener, Ramon Berenguer IV signà el document fundacional de Poblet, en el lloc anomenat Horfa de Poblet, per a construir-hi un monestir dedicat a Déu. En morir Ramon Berenguer IV el 1162, continuà l'obra el seu fill Alfons I el Cast i fou seguida pels seus successors Pere I el Catòlic i Jaume I a més d'altres nobles. El Monestir de Poblet esdevingué el monument més important i el feu més poderós de la Confederació Catalano-Aragonesa. D'aquí foren els abats més coneguts i de gran renom, l'Abat Copons (1316-1348) i l'Abat Caixall (1526-1531). Hem d'esmentar la molt important biblioteca que comprenia 19.472 llibres, 385 codigs i 250 manuscrits, la majoria dels quals varen ser donats per Pere Antoni d'Aragó, duc de Sobor i de Cardona.

El monestir de Santa Maria de Poblet fou destruït i saquejat durant les revoltes de l'any 1835.

Aquest monestir també té la seva llegenda, que diu: entre els boscos que rodegen el Francolí i on a la matinada pasturen els ramats per a buscar-hi herba fresca, hi havia l'hort de "Lardeta" o de Poblet: Era un paratge molt bonic, exuberant i frondós on l'home encara no havia arribat amb la destal a les seves entranyes. Dins aquesta soledat hi vivia un ermità que es deia Poblet, perseguit i empresonat per ordre del rei moro, senyor del lloc i del Castell de Ciurana. Gràcies a la intervenció miraculosa de la Verge va escapar-se tres vegades de la presó en què el moro l'havia tancat. El miracle va fer que el rei moro se li enternís el cor i el deixés en llibertat i protegit. Aquest extraordinari prodigi de la Verge a favor de l'ermità fou de seguida propagat per tots els guerrers cristians. La nit del primer dissabte i durant tres nits consecutives, varen baixar del cel tres llums que es posaren al centre del campament dels guerrers cristians.

Recuperació blaugrana

Amb les victòries fora de casa del F.C. Barcelona i del Atlètic de Bilbao i l'empat del Real Madrid, l'emoció torna a la lliga. Ara, a més dels catalans i castellans, hi ha un tercer equip, l'Atlètic de Bilbao, que aspira al títol. Els nois de Clemente es fan creus ja del partit que varen perdre a casa davant el Madrid. En cas d'empat a la fi de la temporada els seria molt difícil superar l'equip de Di Stéfano pel gol-average.

Tres, de moment, són els punts que separen el Barça del Real Madrid i l'Atlètic de Bilbao. Una distància que els homes d'Udo Lattek poden reduir progressivament si, diferentment de la primera volta, aconseguixen una regularitat en les seves actuacions. El Barça, sense un jugador com Maradona, no pot aspirar a oferir espectacle. Ha d'anar a fer joc pràctic, i sumar punts.

Sortosament, l'equip blaugrana s'ha tret de sobre el complex Maradona i, encara que d'una altra manera menys brillant, va aconseguint punts a casa i fora. La recuperació d'homes com Alonso, Moran i Urbano ha estat important en la millora experimentada pel Barça.

Malgrat totes aquestes consideracions, el Madrid i el Bilbao no cediran fàcilment posicions. Les coses no estan gens clares. Cal seguir treballant amb humilitat i il·lusió, com a Valladolid. En aquest darrer partit tots els jugadors es mentalitzaren que la victòria era important i lluitaren de valent. Fins i tot Schuster, dins les seves actuals

possibilitats físiques, lluità com mai. Sempre és important no menysprear el contrari. Així s'eviten molts disgustos que poden costar la lliga.

Sorpresa a Sarrià

Després de la brillant victòria de l'Espanyol a Santander, hom creia que l'equip no tindria problemes per superar la Unió Deportiva Salamanca. Un excés de confiança va fer perdre un punt. L'Espanyol jugà malament, sense profunditat i amb poc encert realitzador a la porteria d'Alessandro. Els castellans varen jugar el típic partit de camp contrari, sense arriscar massa i varen tenir la sort de fer un gol quan mancava poc per a la fi del partit.

Lauridssen fou, una vegada més, l'autèntic motor i organitzador de l'equip. El danès passa per un moment dolç de joc. Ell és un dels responsables més directes de la bona situació de l'Espanyol a la classificació.

Aquest cap de setmana, el Barça rep la visita del perillós Sevilla i l'Espanyol viatja a Sevilla on s'enfrontarà al Betis. Un doble duel català-andalús. La responsabilitat dels barcelonistes és superior a la dels de Sarrià, perquè el Barça no es pot permetre fer més obsequis a casa si no vol que Madrid i Bilbao es distancïn massa a la classificació.

Tomàs Puntí

cadeca

Viu i directe

—Com es forma un nen jugant al futbol?

—El futbol com qualsevol esport de grup, és molt positiu per a la formació del nen. El guanyar i perdre, els resultats concordes amb els esforços, en l'entrenament, la desgràcia en alguns partits, fins i tot els errors de l'àrbitre i especialment la dependència dels altres, poden ser, si s'explica bé, factors molt educatius per al participant.

—Perseverança és una paraula que Llandrich sap fer practicar. Quin és el seu mètode?

—El treball continuat i ben organitzat ha de portar bons resultats. A la llarga aquesta idea dóna un resultat segur. Moltes vegades per cercar un resultat immediat es perjudica l'equip. El conscienciar el jugador que el partit és una conseqüència del treball realitzat en els entrenaments, és missió important de l'entrenador.

Aneu-hi, aneu una tarda al camp del C.D. San Gabriel i veureu i recordareu que això que dic és exacte. La teoria convertida en pràctica, fet que no existeix gaire, ni sabem com fer-ho. L'amic Llandrich té el secret a veus.

Carval

Si una persona és veterana i jove a la vegada en el coneixement del futbol infantil, és sens dubte Joan J. Llandrich Canals. A més, veient-lo dirigir els entrenaments, i al mateix temps com endega la formació humana d'aquests nois, se li nota la seva "bona fusta". El C. D. San Gabriel és el club afavorit amb el seu procedir. Militant de CA-DECA ja fa un lustre.

Sense cap problema comença la conversació següent:

—Esport-base, molt parlar, però, a què condueix?

—L'Esport-base ha de tenir dos objectius principals. Primer permetre als nens realitzar una activitat extraescolar dins d'un grup de la seva mateixa edat, i segon, dotar d'una base tècnica i física els possibles esportistes d'élite del futur.

—Si és així, endavant (encara que no es necessari que ho diguem nosaltres), quina diferència hi ha entre els nois d'ara i els dels anys 70?

—És un tema molt interessant i complex. Si bé el nen manté en base les característiques de la seva edat, és evident que el seu contorn ha variat considerablement. Crec que malauradament s'observa dins dels grups de nens un augment de l'egoïsme i una manca d'il·lusió en els esforços col·lectius. Els que tractem els nens hem d'estar molt atents perquè la pertinència al grup sigui positiva.

LA FLOR DE NADAL

ELS PASTORETS DE L'AMETLLA DE MEROLA

- Espectacle teatral nadalenc, original de Francesc d'A. Picas.
- Música i harmonització: Josep Conangla.
- La revista Bíblica, doctrinal i pastorívola que, cada any, aplaudeixen les famílies i les entitats culturals i religioses de tot Catalunya.
- 19 quadres de música, danses, llums i de meravellosos i espectaculars efectes escènics.
- Tres hores d'espectacle sentimental, divertit, vibrant i popular.
- "La flor de Nadal" inclou tota l'essència pastoral i tradicional de la més popular de les festes cristianes.

DIES DE REPRESENTACIÓ

26	DESEMBRE	1982	SANT ESTEVE
1	GENER	1983	CAP D'ANY
2	GENER	1983	DIUMENGE
6	GENER	1983	REIS
9	GENER	1983	DIUMENGE
16	GENER	1983	DIUMENGE
23	GENER	1983	DIUMENGE
30	GENER	1983	DIUMENGE

Hora de les representacions: Tarda a 2/4 de 5

COMANDA D'ENTRADES

A L'AMETLLA DE MEROLA
RAMON RIERA - Carrer Vell, 18 - Telèfon 899 02 36
de 7 a 9 del vespre. Dissabtes de 11 a 2 de la tarda

A BARCELONA
JOAN COSTA I FERRER - C. Merola, 94 98 2 0
Telèfon 433 15 49

A MANRESA
VIATGES BAIXAS, S. A. - Carretera de Cardener, 1
Telèfon: 872 41 16 - 872 11 04

A VIC
JOSEP SERRA I MANENT - Carrer Verdader, 6
Telèfon: 809 21 11 - 809 34 17

SITUACIÓ GEOGRÀFICA: L'Ametlla de Merola es troba a 20 quilòmetres de Manresa, en la carretera que porta a Berga. Telefònicament, província de Barcelona (93)

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

EL PARENOSTRE

Leonardo Boff

Col·lecció EL BRI n.º 20.

232 pàgs. 375 ptes.

Editorial Claret

L'ORACIÓ DE L'ALLIBERAMENT INTEGRAL

Diu un mestre de l'esperit:
"Si jo falto a l'amor o si falto a la justícia, m'allunyo fatalment de Vós, Déu meu, i el meu culte no és altra cosa que idolatria. Per creure en Vós, em cal creure en l'amor i en la justícia; fins el punt que és millor creure en aquestes coses que no pas pronunciar el vostre Nom en va. És impossible que jo us pugui trobar fora de l'amor i de la justícia, en canvi, aquells que viuen sota el guiatge de l'amor i de la justícia avancen pel camí dret que mena a Vós."

Editorial Claret

el lector escriu

(VE DE LA PÀGINA 4)

VIATGE DE JOVES CATALANS A ROMA

La idea de fer un viatge a Roma amb una bona representació dels joves catòlics de Catalunya per saludar el Sant Pare —idea que ha estat llançada a través de la secció de cartes del seu setmanari—, la veig realment estupenda.

Jo també veig que si s'organiza un viatge d'aquesta envergadura s'hauran de salvar molts obstacles. D'entrebancs i contratemps segur que en sortiran bastants, però si els encarregats de preparar-lo posen il·lusió i voluntat en la seva tasca, no cal dubtar que pot sortir molt bé.

El fet de posar en contacte tots els grups de joves de Catalunya per saber qui podria anar-hi i qui no, a més de la comunicació personal i directa que establiria, contribuiria a crear una major cohesió entre tots nosaltres.

Perquè, sovint, els que militem en grups apostòlics tenim coneixement de l'existència de molts altres grups, però no hi establím lligams ni cap mena de relació.

El viatge a Roma veig que seria una ocasió estupenda perquè ens coneguéssim i a partir d'aquest primer contacte comencéssim a fer camí realment tots junts.

Jo trobo que als joves ens falta una unitat més profunda, més fonamentada en el magis-

teri de l'Església i en la figura del Sant Pare.

El temps dirà, però crec que aquí només fa falta que surtin uns quants joves que es comprometin a començar a preparar aquest viatge juntament amb les autoritats eclesiàstiques, i res més.

Tenim un any per endavant.

Josep Jover i Julivert

AFIRMACIONS ERRÒNIES I DESPECTIVES

La primavera de l'any 1980, Edicions 62 va publicar, en edició per a la "Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis", un llibre que es titulava "Què és Catalunya". El llibre s'hauria d'haver dit: "Què volem que sigui Catalunya" ja que, sense cap explicació, s'excloïen de la nostra cultura pàtria, per una part, dos elements essencials: la religió catòlica i el dret català, i per una altra es feien afirmacions tendencioses sobre els fets i personatges de la nostra història.

"Què és Catalunya" duia, malgrat el què he dit, un article del Sr. Xavier Fàbregas, crític de teatre, en el qual es feien afirmacions de caire religiós. La idea d'aquest article era que les ancestrals supersticions paganes, que diu l'autor que van ser en part arraconades pel cristianisme i en part assumides, constitueixen la veritable identitat col·lectiva catalana. També, en el mateix escrit, es feren afirmacions despectives per a la nostra

religió: "la religió vencedora", i pels nostres actes de culte. La processó del Santíssim, de Corpus, per exemple, l'anomena "processó vexatòria".

El que acabo de dir és a propòsit d'un article del Sr. Fàbregas a "La Vanguardia" del dia de Nadal: "El dimoni a les festes nadalenques", en el qual insisteix en aquelles idees. Fa referència a en Josep M.ª Folch i Torres, escriptor cristià per excel·lència, per a afirmar que els dimonis dels Pastorets "no tenen cap relació amb el personatge que la teologia seriosa identifica amb l'esperit del Mal", i també diu que "el dimoni, com a figura genèrica, es relaciona amb un culte als animals que el cristianisme va condemnar". Però el dimoni no és cap personificació del Mal, ni ho pot ser perquè el mal no és una cosa o una persona: és una qualitat, un desordre de la voluntat humana i angèlica. El dimoni és un àngel que es va tornar dimoni perquè va allunyar-se de Déu i ara tempta els homes i els indueix al mal. La seva existència no s'identifica amb els imaginis bruixots i els dracs, és una veritat definida pel Magisteri eclesiàstic, basant-se en les ensenyances de la Sagrada Escripura i de la tradició catòlica. / Ramon García i Serra

FALTEN CANTAIRES

Fem una crida a tots els qui tinguin ganes d'integrar-se a una coral —la coral Gavina—,

que ara fa ja dotze anys que fou fundada. Ara tenim necessitat de cantaires per tal d'assolir més èxit. Sobretot ens manquen tenors i baixos i potser alguna contralt que tinguin uns mínims coneixements de solfeig, correcta afinació, bones condicions de veu o fàcilment potenciabls, i interès i dinàmica.

misme per a treballar amb ganes.

Si algú creu que té tot això s'adreci, si us plau, al Director de la coral, Sergi Riera, tel. 310. 61 74, per tal de posar-se d'acord.

R. Guinart

Per segona setmana consecutiva, no publiquem com de costum el programa de TELEVISIÓ, per les mateixes raons exposades en el nostre número anterior, o sigui, que TELEVISIÓ no ens entrega els seus programes amb el temps previs.

DEFENSAR ELS DRETS HUMANS I LA LLIBERTAT COSTA MOLT. AJUDA'NS

Per 2.100 pessetes anyals pots ser soci d'Amnistia Internacional, l'organització independent que defensa els drets humans a tot el món.

Fes-te soci de la llibertat

Nom
Direcció

desitja rebre informació per a associar-se a la secció espanyola d'Amnistia Internacional. (Remetre a l'apartat de Barcelona 5571).

AMNESTY INTERNATIONAL

butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm / renovar la meua subscripció a:

**Catalunya
Cristiana**

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

☐ Trameto les 2.000 ptes. per gir postal.

☐ Incloc un taló barrat per aquest import.

☐ Prego al Banc / Caixa

Agència

que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a

nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º

Lloc Data

Signatura

Remetre aquesta butlleta a:

CATALUNYA CRISTIANA, C/. de València, n.º 244.
Barcelona-7

Subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" de missioners en el "Tercer Món"

"Vosaltres, els nostres missioners, sou els qui anuncieu la Bona Nova de l'Evangeli a terres llunyanes. Sou els grans realitzadors de la missió. Talment com sortits de Betlem, pregoneu arreu la fe de l'Església. I ho feu amb un esforç constant, amb un esperit inacabable de sofriment, amb una paciència que supera dificultats, contrarietats i persecucions. Palpeu el gran misteri de Déu, que ofereix el do de la fe, sense, però, coaccionar ningú. Confiats només en la força de la Paraula i en l'acció de l'Esperit, ajudeu que l'Església eixampli els horitzons del cristianisme per tots els continents."

Cardenal Narcís Jubany

Després de tres anys, i gràcies a la generositat de lectors i amics de "CATALUNYA CRISTIANA", podem enviar el setmanari a més de 244 missioners i missioneres que treballen en el tercer món. Actualment arriba a més de 40 països d'Àfrica, d'Amèrica Llatina, d'Àsia i d'Oceania.

Sovint ens escriuen expressant-nos l'alegria amb que reben el nostre setmanari, (moltes vegades és l'única font d'informació sobre la vida de l'Església i sobre la vida cultural del seu país d'origen), al mateix temps que palesen el seu agraïment vers les persones que fan possibles aquest lligams de comunió.

Aquestes subscripcions són relativament cares ja que, al preu ordinari del setmanari cal afegir-hi el de la tramesa. L'experiència ha demostrat que la tramesa per correu ordinari triga molt a arribar al seu destí i perd actualitat. El millor sistema és la tramesa per avió.

Per potenciar aquest "FONS DE SOLIDARITAT", fem una crida a tots els nostres lectors i amics, segurs que tots vosaltres compreneu la importància d'un gest que dona suport a l'esperit i al treball pastoral i social dels nostres germans i germanes. (No és cert que les festes de Nadal, de manera especial, ens inviten a pensar en els altres?)

Preu de subscripció per un any:
—Correu ordinari: 3.000 ptes.
—Per avió: 4.500 ptes.

ZAIRE

"Fa dos anys que rebo CATALUNYA CRISTIANA". No sé qui la paga, però arriba i m'agrada molt. Vull donar les gràcies a la persona que l'envia. Gràcies per CATALUNYA CRISTIANA i pel bé que feu amb ella. Us saluda i us estima."

Núria Vilar

CAMERUN

"Escric des del Camerun. Estic content perquè he pogut celebrar el X Aniversari del meu presbiterat amb aquesta gent negra tan maca. La CATALUNYA CRISTIANA que rebem regularment ens ajuda molt."

Josep Lluís

Nom i cognoms

Domicili Tel.

Població Província

desitja subscriure un missioner/a a "CATALUNYA CRISTIANA".

- ☐ per correu ordinari (3.000 ptes.) ☐ edició catalana
☐ per avió (4.500 ptes.) ☐ edició castellana

L'import el faré efectiu mitjançant:

- ☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:

Podem domiciliar el pagament al Banc/Caixa

Sucursal n.º Població

Província

Prego al Banc/Caixa, consideri aquesta butlleta com la meva autorització per aquest pagament.

Població Data Signatura,